

စိုးစိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲချွန်

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကောင်းကင်

L နှစ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်သောင်စုမဲဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံမရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်ငံမအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

14 NOV 2012

မြပုလဲသွယ်

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကောင်းကင်

- စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၄၀၅၁၂
- စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၄၇၅၀၆၁၂
- အုပ်စုအမှတ် - L လမ်း
- ထုတ်လုပ်သူ - ဒေါ်အေးသီတာ (မိုးမိုးစာပေ)
- (မြို့-၀၃၇၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြို့-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်သက်
- ၆၈ စကားဝါလမ်း
- အုပ်စုအမှတ် - ဦးထွန်းသိင်
- စာအုပ်အမှတ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော အေးမြသည့် လေနုအေးတို့က သွယ်လျလှပအိန္ဒြေစွာ ဖြာဝေနေသော နှိုင်း၏ ဆံနယ်နှင့် လုံချည်အနားစများကို တဖျတ်ဖျတ် လွင့်မျောရိုက်ခတ်နေ၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို မျက်နှာမူထားသည့် ဘန်ဂလို၏ဝရံတံတားလက်ရမ်းကို မှီခိုရပ်လျက် အဆုံးအစမရှိသော ရေပြင်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေ သဘာဝအလှမြင်ကွင်းကို မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ယခု နှိုင်းရောက်ရှိသောနေရာက နှိုင်း၏ချစ်သူရှိသော

မြပုလဲသွယ်
တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကောင်းကင်/မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂
၂၈၈- ၈၁ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကောင်းကင်

နေရာနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးသော ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။

လရောင်လွှမ်းခြုံထားသော ရေပြင်က ကဗျာဆန်လျက်။ လှပသော ဝန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။

သို့သော်လည်း လှသောညနှင့် လတို့၏အလှကောင်းကင် နှင့် ရေပြင်တို့၏ သဘာဝအလှများကို ဖမ်းစားနိုင်လောက်အောင် နှိုင်း စိတ်နှင့်ကိုယ် ကင်းကွာလျက်။ နှလုံးသားတို့ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြွေလျက်ရှိ၏။

နှိုင်း၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အခုလောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ရတာမျိုး၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသော ခံစားမှုမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။

လူသားအားလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေချိန်မှာ နှိုင်း သာလျှင် အိပ်စက်ရန် မေ့လျော့နေသူဖြစ်သည်။

နှိုင်းရဲ့ဘဝ၊ နှိုင်းရဲ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးဖြင့် ပေးအပ်၍ မြတ်နိုးစွာချစ်ခဲ့ရသော နှိုင်း၏ချစ်သူကတော့ နှိုင်းလိုအိပ်မပျော် နိုင်အောင် ခံစားနာကျင်ရသော နှလုံးသားရှိနေမည့်သူမျိုး မဟုတ်။

နောင်တကင်းကင်းနှင့် ဘာခံစားချက်မှမရှိသလို နေပြနိုင်သည့်သူ။

နှိုင်းဆိုတဲ့ သူမကသာ...။

အရှုံးတွေကိုရင်မှာပိုက်ထားရသည့် အဖြစ်တွေနဲ့လေ။

မောင့်ကို နှိုင်း မုန်းချင်သည်။ မေ့မစ်ချင်သည်။

မောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှိုင်း ဘယ်တော့မှ သတိမရနိုင်တော့မယ့် မေ့ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘယ်တော့မှ သတိမရရင် ဘယ် လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ။ အခုတော့ နှိုင်း ရင်နာစွာ မောင့်ကို သတိရနေမိသည်။ မုန်းချင်မေ့ချင်ပေမယ့် မုန်းမေ့လို့ မရနိုင်သေး။

ဒါကိုပဲ နှိုင်း ရင်နာရတာပါ။

“နှိုင်း”

“ညီမလေး”

နောက်ပါးဆီမှ တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် မမလှိုင်း ၏ခေါ်သံကို ကြားပေမယ့် နှိုင်း လှည့်မကြည့်မိ။

ဖွဖွနင်းလျှောက်လာသော မမလှိုင်းခြေသံက နှိုင်းအနားမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

“နှိုင်းရယ် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ မမလှိုင်း နှိုင်းကို

ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ နှိုင်းပုံစံက စိတ်နှဲကိုယ် ကင်းကွာနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်လား မမလှိုင်း၊ နှိုင်းပုံစံက အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီလား”

နေရာတွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်လျက် နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည့်နှိုင်းအသံက တိုးတိတ်အက်ကွဲလျက်။ ကိုယ့်အသံကိုပင် နှိုင်း မမှတ်မိသည်အထိ နာကျင်မှုတွေက နှင့်နေ၏။

မမလှိုင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။

“အပြင်မှာ သိပ်အေးနေပြီ နှိုင်း၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး အနားယူလိုက်ပါလား ကလေးရယ်”

မမလှိုင်းအသံက နှိုင်းအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာ နွေးထွေးမှုအပြည့်။ လောကကြီးမှာ မမလှိုင်းလောက် နှိုင်းကို ချစ်နိုင်၊ ကြင်နာနိုင်မည့်သူမရှိ။ ဒါကလည်း နှိုင်းနှင့်ပတ်သက်လာတိုင်း မမလှိုင်းထံတွင် အမြဲလိုလိုရှိနေတတ်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် မမလှိုင်းကို နှိုင်း အမြဲကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။

မောင်သာ နှိုင်းအပေါ်မှာ မမလှိုင်းလို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့၊ ဂရုစိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နှိုင်းဘဝ ဘယ်လောက်များ ပျော်လိုက်မည်မသိ။

အခုတော့...။

မောင်က နှိုင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထိုအတွေး ထိုစိတ်ကူးမျိုးပင် မရှိခဲ့။

ပြည့်တင်းနီရဲသော နှိုင်းနှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးထက် နာကျင်သောအမြိုးလေးတစ်ခု ကြေကွဲစွာ စွန်းထင်းသွားသည်။

“နှိုင်း”

မမလှိုင်းအသံက စိုးရိမ်ကြင်နာမှုတွေနှင့်။

“နှိုင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမလှိုင်း”

အလိုက်သိစွာပင် မမလှိုင်းက နှိုင်းက ဘာစကားမှမပြော။

နှိုင်းအနားမှာ တိတ်ဆိတ်စွာရပ်နေ၏။

အချိန်တို့ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ နှိုင်းက နေရာမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေမြဲ။

မမလှိုင်းက နှိုင်းအနားမှာအတူရပ်လျက် ညအမှောင်ထုကို ငေးနေ၏။

နက်မှောင်သော ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ လင်းလက်တောက်ပသော ငွေကြယ်ပွင့်ပေါင်းများစွာက နှိုင်းကို သနားကြင်နာစွာ ကြည့်

နေ၏။

ရေပြင်ဆီမှ လှိုင်းပုတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ မမလှိုင်း

အကြည့်တွေက နှိုင်းထံ ရောက်လာ၏။

“နောင်တ ရနေပြီလား နှိုင်း”

ထုံးစံအတိုင်း မမလှိုင်းအသံက နူးညံ့လျက်။ အပြစ်

တင်လိုမှု အရိပ်အငွေ့မျှပင် မပါဝင်။

ထိုအတွက် နှိုင်းမှာ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်မကင်းသလို

- ခံစားလိုက်ရသည်။ မာနနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော နှိုင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ

တကယ်ရော မှန်ကန်ခဲ့လား။

ထိုအတွေးက နှိုင်းနှလုံးသားကို အဆုံးအစမရှိ နာကျင်

သွားစေသည်။

ဒါဟာ နှိုင်းအတွက်လား။

မောင့် အတွက်လား။

နှိုင်းကိုယ်နှိုင်း မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။ သေချာတာကတော့

မောင်နှံပတ်သက်ပြီး နှိုင်း နောင်တမရ။ ဒါကိုတော့ မမလှိုင်းကို

သိစေချင်၏။

“သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းရင်ထဲမှာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်

တော့မှ ရှိလာမှာမဟုတ်ပါဘူး မမလှိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်း ဝန်ခံပါတယ်၊

နှိုင်းရင်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတယ်”

နှိုင်းအသံက ဟိုးအဝေးက ပျံ့လွင့်လာသလိုမျိုး တိုးတိတ်

လျက်။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ အားလုံးကို ချက်ချင်းမေ့ပစ်ဖို့ လွယ်

တာမှမဟုတ်တာဘဲ နှိုင်းရယ်”

“နှိုင်းအနေနဲ့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး အချိန်ယူသင့်တယ်

လို့ မမလှိုင်း ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ အခုအဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ပတ်သက်

ပြီး နှိုင်း ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူးဆိုတာလည်း မမလှိုင်း

သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သေချာတာတစ်ခုတော့ မမလှိုင်း ပြောရတယ်၊

အဲဒါက နှိုင်းဆီမှာရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမှန်သမျှ အားလုံး ပျောက်ဆုံး

သွားပြီဆိုတာပဲ”

“ဒါကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မဟုတ်ဘူးလို့

မငြင်းခုံရော နှိုင်း၊ မမလှိုင်းက နှိုင်းကို အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်စေချင်တာသူ

ဆိုတော့ ညီမလေးအတွက် စိုးရိမ်မိတယ်၊ အခုလို တစ်ယောက်
တည်းကြိတ်ပြီး ခံစားနေရတာကိုလည်း မမလှိုင်း မကြည့်ရက်ဘူး
ကွယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည့် နှိုင်းနှလုံးသားအတွက် ဒီထက်
ပိုပြီး နှိုင်း ဆက်ပြီး ဟန်မဆောင်ချင်တော့။

နာကျင်ကြေကွဲသည့် နှလုံးသားမှ ခံစားမှုတွေကြောင့်
နှိုင်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာတာကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်
နိုင်၏။

“တော်ပါတော့ မမလှိုင်းရယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံး
ဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ နှိုင်းဘက်က သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ
မမှားခဲ့ဘူး”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့
သော ချစ်သူနှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းက ဒီလိုမျိုးဖြစ်လာလိမ့်
မည်လို့ မထင်ခဲ့။

နှိုင်း...မမှားဘူး။

ဒီလိုပြောလိုက်သည့်ခဏမှာ နှိုင်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို

လက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ဆုပ်ချောဖျစ်ညှစ်လိုက်သလို နင့်စူးသောဝေဒနာ
က ရင်မှာပြင်းထန်စွာဖြစ်လာ၏။

ဘုရားရေ...။

ဒါဟာ နှိုင်း သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူက ပေးလိုက်တဲ့ ဝေဒနာ
တွေတဲ့လား။

နှိုင်းချစ်သူက ပေးအပ်လိုက်တဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ ဘာဝ
တစ်သက်တာအတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

နေထွဋ်သွေးဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက် နှိုင်းဘ
ထဲကို အချစ်တွေနဲ့အတူ ဝင်ရောက်လာသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း
တွေများကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ပေးအပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

နေထွဋ်သွေးအပေါ်ချစ်ခဲ့သော နှိုင်းအချစ်တွေက နှိုင်း
နှလုံးသားမှာ နေရာပြည့်။ မြတ်နိုးနှင့်သည်းစွာ ရူးလောက်အောင်
ချစ်ခဲ့မိသူ။

ထိုအတွက် အပြစ်ရှိသူက နှိုင်းပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။

နှိုင်း ချစ်ခဲ့မိသူက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစွာ၊ တစ်ကိုယ်
ကောင်းဆန်စွာ၊ အတ္တကြီးစွာ ရယူလိုသူဖြစ်ပြီး သူ့ထံက ပေးဆပ်မှု

များကိုတော့ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရန် ဝန်လေးတတ်သူ၊ ကြောက်ရွံ့တတ်သူတစ်ယောက်။

နှိုင်းကိုကြည့်တတ်သော မောင့်အကြည့်တွေက နှိုင်းဆိုတာ သူ့အတွက် အချိန်မရွေးဆော့ကစားစရာ၊ အပျင်းပြေစရာ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို အမြဲတမ်းအပေါ်စီးမှ အသာစီးရသော အပြုံးမျိုးနှင့် နှိုင်းကို မထိတခိုကြည့်တတ်သည်။

နှိုင်းကတော့ မောင့်အကြည့်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိသည့်တိုင် ထိုအကြည့်များအောက်က ရုန်းထွက်ရန်ကိုလည်း မကြိုးစားခဲ့။

မောင့်ကို နှလုံးသားက နက်နှိုင်းစွာ ချစ်မိသွားသည့် အတွက် ခိန်းမတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာန်မာနတို့ လျော့ချပြီး မောင့်ခြေဖဝါးအောက်မှာ ထားရစ်ခဲ့ဖို့ အထိများ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။

ဟင့်အင်း...။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို နှိုင်း မုန်းသည်။ အဖြစ်လည်း မခံနိုင်။ မောင့်ကို နှိုင်း သေလောက်အောင် ချစ်နေပါစေ။ ခိန်းမတစ်ယောက်

၏ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာန်မာနတို့ကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့်အဖြစ်မျိုး နှိုင်း ခွင့်မပြု။

နှိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှိုင်း နောင်တမရ။ နှိုင်း အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစွာ၊ အတ္တကြီးမားသော မောင်ဟာ နှိုင်းနောက်ကွယ်မှာ ကြိတ်ပြီး ပေါက်ကွဲမနေဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ။

အတွေးတွေနှင့် နှိုင်း မျက်ဝန်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲမှိတ်ချလိုက်တော့ ပူဇွေးစိုစွတ်သော မျက်ရည်စတွေက နှိုင်းပါးပြင်ဆီသို့ စီးဆင်းလိမ့်ကျလာ၏။

နှိုင်း မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ မမလှိုင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“နှိုင်း...ညီမလေး”

“ကျေးဇူးပြုပြီး နှိုင်းကို ဘာမှမပြောပါနဲ့ မမလှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းနှလုံးသားတွေ မခံစားနိုင်တော့လို့ပါ”

တုန်ခါအက်ကွဲနေသော စကားသံတွေ နှိုင်းနှလုံးသားသွေးစက်တွေနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာရခြင်းဆိုတာ နှိုင်းပဲသိသည်။

“ဝမ်းနည်းနေပြီလား လှိုင်း”

မမလှိုင်းစကားကို နှိုင်း ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။

ဝမ်းနည်းနေပြီလားတဲ့။

ဟင့်အင်း...နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိ။ နှိုင်းအခု

ခံစားနေရတာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေလား။ မမလှိုင်းက နှိုင်း၏

အေးစက်နေသောလက်လေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“မမလှိုင်း ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း...နှိုင်းကို မမလှိုင်း ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရပါဘူး
မမရယ်”

“ညီမလေးရယ်”

မမထံမှ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုက နှိုင်းရင်ထဲက ဝေဒနာကို
ဖြေသိမ့်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့။

မောင်နှမပတ်သက်ပြီး နှိုင်းရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကို
ကြိုးစားမေ့ပစ်ပေမယ့် မအောင်မြင်နိုင်တာကို နှိုင်းလည်းမတတ်နိုင်။

ဒါဟာ နှိုင်းရဲ့ရှုံးနိမ့်မှုဆိုတာသိရတော့ နှိုင်းရင်အစုံမှာ
ပို၍ နာကျင်သွားသည်။

နှိုင်း မောင့်အနားကခွဲခွာရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ရှုံးနိမ့်

မှာကို ကြောက်ရွံ့၍ဖြစ်သည်။

ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် မောင့်ပုံရိပ်တွေ နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲ
တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေရသနည်း။

သေချာတာက နှိုင်း နေထွင်သွေးဆိုးသည့် မောင့်ကို
ခုချိန်ထိတိုင် နှိုင်း နှလုံးသားမှနေ မေ့၍မရသေးခြင်းဖြစ်သည်။

၇ ၇ ၇

အခန်း (၂)

“မမလှိုင်း အခု ဧည့်ခံပွဲက နိုင်ငံခြားမှာနေတဲ့ အန်တီသန့်
ရဲ့သား နေထွဋ်သွေး မြန်မာပြည်ရောက်တဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲဆို”

“ဟုတ်တယ်...နှိုင်း၊ နေထွဋ်သွေး မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာ
တဲ့ နှုတ်ဆက်ပွဲ ညီမလေးရဲ့”

“သူက မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတာဆိုတော့ ဒီမှာ အပြီး
နေတော့မှာပေါ့နော် မမလှိုင်း”

“ဪ...နှိုင်းရယ်၊ မြန်မာတစ်ယောက်က မြန်မာပြည်မှာ
နေတာ ဘာဆန်းလို့လဲကွယ်၊ ဟိုမှာ သူနေတယ်ဆိုတာကလည်း

မိသားစုစီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကြောင့် နေရတာ၊ ပြီးတော့ နှိုင်းကို နေတာ အတွားအိုလေးလို့၊ ဟိုပွဲဆိုလည်း မလိုက်ချင်၊ ဒီပွဲဆိုလည်း ပြောထားရဦးမယ်နော်၊ ခုပွဲမှာ မမလှိုင်း နှိုင်းကိုခေါ်တာ နှိုင်းအတွက် မသွားချင်နဲ့၊ ကြာရင် နှိုင်းလေး လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား အတွေ့အကြုံဗဟုသုတရအောင်လို့ ခေါ်လာတာ”

“ပြောရရင်တော့ မမလှိုင်းညီမလေးက လူတွေနဲ့ ဝင်ထဲ ဆုံဆုံမရှိတော့ အတွေ့အကြုံရအောင် လူတွေနဲ့ ပြောဆိုပေါင်းသင် တတ်အောင် ခေါ်လာတာ၊ နောက်ဆို ဒီပွဲမျိုး နှိုင်းအတွက် အတွေ့ အကြုံရသွားပြီ”

မမလှိုင်းက နှိုင်းအပေါ်ထားသော စေတနာစကားမှန်းသိ မမလှိုင်းကို နှိုင်း ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလှိုင်းရဲ့၊ မမစေတနာကို နှိုင်း သိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲကို နှိုင်းမလိုက်ချင်ဘူး”

“နှိုင်းက လူတွေနဲ့ ရောနှောမနေတတ်တာ မမသိတာ သိလို့လည်း မမလှိုင်းက နှိုင်းကို မပါပါအောင်ခေါ်နေရတာ၊ မလိုက်ချင်လို့မရဘူး”

“ဒီလိုပွဲမျိုး မမက နှိုင်းကို တမင်ခေါ်တာ၊ ဘယ်ကွယ်၊ ကိုယ်က ခုမှ အသက်ကလေး ငယ်ငယ်ရှိသေးတာ၊

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နှိုင်းက အဲဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မမရယ်၊ ပြီးတော့ နှိုင်းက ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းတက်နေရတာ”

“ကျောင်း...ဘာကျောင်းလဲ၊ အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်ပြီး လှိုင်းကောင်းကောင်းရပါရက်နဲ့ ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ အဝေးသင် တက်နေတဲ့ မိန်းကလေးက လူတွေနဲ့ ဘယ်လောက်များ ဆက်ဆံမှု ရှိမှာမို့လို့လဲ၊ နှိုင်းကို မပြောသာလို့ ကြည့်နေရတာနော်၊ ဖေဖေနဲ့ မမမကလည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းကို သိပ်ကြည်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...မမကလဲ၊ နှိုင်းအကြောင်း သိရက်နဲ့၊ နှိုင်းကို စိတ်ဆိုးစရာလားလို့”

နှိုင်းက သူမနှင့် အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ကွာသော အစ်မ ဖြစ်သူ လှိုင်းကို ချော့မှော့ဟန်အပြုံးနုနုလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ဆိုလိုက် သည်။

ချစ်စရာလှပလွန်းသည့် ညီမချောကိုကြည့်၍ လှိုင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

နှိုင်းဆိုတာ လှိုင်းတို့မိသားစုရဲ့ အသည်း။ မေမေက လှိုင်းနှင့် နှိုင်းကို ဆယ်နှစ်ခန့်ခြားပြီးမှ မွေးလာခဲ့ရသူအဖြစ် မိသားစု အားလုံးက မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခင်အလို လိုက်ခံလာရသည့်ကလေး။ နှိုင်း ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော အားလုံးက ခွင့်လွှတ်မှုတွေနှင့် အချစ်တိုးနေရသော အချစ်ကံ ကောင်းသူ။

ချစ်စရာ သမီး၊ ချစ်စရာ ညီမအငယ်အဖြစ်နှင့် နှိုင်းကို ဘာမှမပြောရက်။ မိဘနှစ်ပါးက အစိုးရဝန်ထမ်းတွေ။ လှိုင်းကိုယ် တိုင်ကတော့ ကျောင်းပြီးကတည်းက စိန်ပွဲစားလုပ်ခဲ့သူအဖြစ် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ဆုံသည်။

စီးပွားဥစ္စာဆိုတာက နှိုင်းတို့ မိသားစုအတွက် ပူစရာမရှိခဲ့။ အဘိုးအဘွားများထားခဲ့သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာက လှိုင်းတို့မိသားစု လေးယောက်အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်သည်။ ပူစရာမလို။

လှိုင်း စိတ်ပူတာက ညီမငယ် နှိုင်းအတွက်ဖြစ်သည်။

နှိုင်းက လှိုင်းနှင့်မတူ။ အလှဆုတောင်း ကောင်းသူလေး ဖြစ်၍ နှိုင်းအလိုကို စိတ်မဝင်စားသူမရှိ။ တစ်ခါမြင်ရုံဖြင့် မေမေရ နိုင်သော အလှပိုင်ရှင်မလေးဖြစ်ပေမယ့် နှိုင်းက တခြားမိန်းကလေး တွေလို သူ့အလိုကို ဝံ့ကြွားဂုဏ်ယူတတ်သူမဟုတ်။ အကြောင်းကိစ္စ ချိတ် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက်တတ်၍ နှိုင်းမှာ အပေါင်းအသင်းက သိပ်မရှိ။ ရိုးသော၊ အေးသော နှိုင်းကို လှိုင်း ဘယ်လိုမှစိတ်ချကြည့် ခြံမရ။

နှိုင်းကြောင့် လှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိပါလျက် ခုချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နှိုင်းအနားမှာ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

အားလျှင် နှိုင်းက စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အချိန်ကုန်နေသူ အဖြစ် သူတစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ဆန်စွာ နေတတ်သည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောဆိုဖို့ဆိုတာ နှိုင်းအတွက် ခက်ခဲ သောအလုပ် ဖြစ်နေတတ်ရုံမက နှိုင်းက သူမသိချင်သူနှင့်ဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတတ်၍ ဆက်ဆံရေးညှိသည်အထိ ပါသူ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ နှိုင်းက အိမ်မှာတော့ မိသားစု၏ အိမ်ဆည်းလည်း

လေးဖြစ်သည်။

တစ်အိမ်လုံး နှိုင်းရယ်သံ၊ နှိုင်းလှုပ်ရှားသံလေးတွေနှင့် အမြဲ ချစ်စရာကောင်းနေတတ်သူ။

လိမ္မာယဉ်ကျေး၍ ချစ်စဖွယ်စကားဆိုတတ်သော နှိုင်း၏ အပြုအမူလေးတွေက မိဘနဲ့အစ်မအတွက်ဖြစ်ပေမယ့် လှိုင်းတို့အိမ်ကို လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်လာသည်နှင့် နှိုင်းကို မတွေ့ရတော့ပါ။ လှစ်ခနဲပျောက်သွားကာ ပုန်းနေတတ်သူဖြစ်သည်။

လှိုင်းမှာ နှိုင်း၏ ထိုအပြုအမူလေးများပေါ်တွင် အားမလို အားမရ စိတ်မောရပေမယ့် နှိုင်းက လှိုင်း ဆုံးမစကားကို နားမထောင်။ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သူမ နေတတ်သလို နေ၏။

လှိုင်း ဖြစ်စေချင်သလို ဘာတစ်ခုမှမဖြစ်။

“မမလှိုင်းကလဲ နှိုင်းက ဒီလိုပဲနေတတ်တာကို”

“မမလှိုင်းရှိတုန်းတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဦးမရယ်၊ ဘဝဆို တာ ဘယ်အရာကိုမှ ပုံသေကားချပ် တွက်လို့မရတာ”

“နောက်တော့ သူ့ဘာသာ ဖြစ်လာမှာပေါ့ မမရယ်”

လှိုင်း ဘာပြောပြော နှိုင်းက သူ့အကြောင်းပြချက်နှင့်

သူပုံစံအတိုင်း နေမြဲ၊ သွားလာလှုပ်ရှားမြဲ။ ကြားထဲက ရင်မောရ သူက လှိုင်း။

အခုအစီအစဉ်ကိုလည်း လှိုင်းဘာသာ စီစဉ်နေရပေမယ့် နှိုင်းက ဧည့်ခံပွဲကို လှိုင်းနှင့်အတူတကဖို့ စိတ်မပါ။ ပြောလိုလည်း မရ။ လှိုင်းက နှိုင်းကို လူတောထဲ ဝင်စေချင်သည်။ ဒါကြောင့် နှိုင်းကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဒီဧည့်ခံပွဲတက်ဖြစ်အောင် ပြောဆိုစည်းရုံး နေရခြင်းဖြစ်သည်။

လှိုင်းနှင့် နေထွဋ်သွေး၏မိခင် မမသန်းတို့က ဟိုးအရင် တည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား မိတ်ဆွေများဖြစ်၍ လှိုင်းကို ညီမ ရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ရှိသူဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ကို မမသန်း ပြန်လာတိုင်း လှိုင်းထံမှ ရတနာ ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူတတ်ရုံမက မမသန်းအတွက် လိုအပ်သည့် အကူအညီများကိုလည်း လှိုင်းကပဲ ကူညီခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သွေးသားအရင်းအချာလို ချစ်ခင်ကြသူနှစ်ယောက်။

မမသန်းတွင် သားတစ်ယောက်ရှိမှန်းသိပေမယ့် လှိုင်း မမြင်ဖူး။ ဓာတ်ပုံနှင့် နေထွဋ်သွေးဆိုတာကိုတော့ ရင်းနှီးခဲ့သည်။

ဖုန်းနှင့်လည်း စကားပြောဖူးသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလည်း ရှိခဲ့သည်။

နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင် လှိုင်းကို မစိမ်းသလို လှိုင်းအတွက် နေထွဋ်သွေးဆိုတာ မောင်လေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

နေထွဋ်သွေးဆိုတာက လူတော်တစ်ယောက်။ လူငယ်ဝေမယ့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ တည်ထောင်ထားနိုင်သူ။ လူချင်းမရင်းနှီးပေမယ့် နေထွဋ်သွေး၏ အရည်အချင်းနှင့် နေထွဋ်သွေးရုပ်ရည်က ဟိုတိုင်းကြိုက်နှင်းဆီခိုင်စာရင်းဝင်ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးလုပ်ရာတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သော နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ဈေးကွက်အသစ်ဖွင့်ရန် စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမ”

“ဟင်”

“မမပြောတဲ့ နေထွဋ်သွေးဆိုတဲ့လူက သဘောကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ မမနဲ့ စကားပြောဖူးသလောက်တော့ လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်ပါ။ နှိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ဒေါသကြီးတဲ့လူ၊ မာနကြီးတဲ့လူမျိုး နှိုင်း သဘောမကျလို့ပေါ့၊ နှိုင်းက လူကို လူလိုမြင်တတ်၊ ကြည့်တတ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိတဲ့သူမျိုးဆိုရင် ဆင်းရဲချမ်းသာမဆိုင်ဘူး၊ နှိုင်းစိတ်ထဲသူအလိုလို ခင်မင်ပြီးသားဖြစ်သွားတာပဲလေ”

“ဪ...ဪ”

ဂုဏ်သရေရှိ ဝိုက်ဆံရှိ အသိုင်းအဝိုင်းမြင့်မားသူများမို့ ဧည့်ခံပွဲက သူများပွဲတွေနှင့်မတူ။ အထူးပင် စည်ကားသည်။

ရောင်စုံမီးများက တဖျတ်ဖျတ် တလက်လက်နှင့်။ ထိုအလင်းရောင်ကြားတွင် လှိုင်းတစ်ယောက် အန်တီသန်းကိုရှာနေဆဲ..

“လှိုင်း”

“ဟင်”

များပြားလှသော စိန်ရောင် ရွှေရောင်တို့ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် လူစုလူဝေးထဲမှာ လှိုင်းအမည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်လိုက်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှိုင်းကို ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေ

သည့် လိုင်းသူငယ်ချင်း မချယ်ရီ။

“ဟယ်..ချယ်ရီ”

“တို့လိုင်းက သိပ်လှနေပါလားကွ။ ဘယ်လိုလဲ..လိုင်းနဲ့ ကိုစိုးသတင်း ချယ်ရီ ကြားပါတယ်နော်”

ချယ်ရီစကားကြောင့် လိုင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟယ်၊ လိုင်းက မိသားစုထဲမှာ အကြီးဆုံး ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို လွယ်လွယ်မဆုံးဖြတ်နိုင်တာ တစ်ခု တည်းပါ”

“ကိုစိုးကြီး သနားပါတယ်တယ် လိုင်းရယ်”

ချယ်ရီစကားကို လိုင်း ရယ်လိုက်သည်။ လိုင်းကိုယ်တိုင် လည်း ချစ်သူကို သနားရပါသည်ဆိုလျှင် ချယ်ရီ ယုံပါ့မလား မသိ။ လိုင်းက..

“ချယ်ရီ..ဒါ နှိုင်းလေ”

“ဟယ်..နှိုင်းက လှလိုက်တာဟယ်၊ မမချယ်ရီကို မှတ်မိ သေးရဲ့လား နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ချယ်ရီရော တစ်ယောက်တည်းလား၊ ကိုအောင်ထိုက် မပါဘူးလား”

“ကိုထိုက်က သူ့မိတ်ဆွေနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ် လိုင်းရေ၊ ကဲ.. လာ..ဟိုနေရာလေးမှာ အတူထိုင်ပြီး စကားလေးဘာလေး ပြောရ အောင်”

လိုင်းတို့ လူရှင်းသည့်ဝိုင်းမှာ အတူထိုင်မိကြသည်။

“ဒါနဲ့ နေထွဋ်သွေးကို ချယ်ရီတော့ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ လိုင်းရော”

“လိုင်းလည်း ချယ်ရီလိုပါပဲကွယ်၊ မမသန်းသားကို မမြင်ဖူးပါဘူး”

“ဓာတ်ပုံထဲမှာတော့ နေထွဋ်သွေးက လူချောပဲ လိုင်းရဲ့”

“အင်း..သူ့ဓာတ်ပုံကို လိုင်းလည်း မြင်ဖူးတယ်”

“နှိုင်း..မုန့်တွေ စားလေ၊ အအေးလည်းသောက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှိုင်းက မမလိုင်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားဝိုင်း ထဲမှာ ဝင်ပါခြင်းမရှိ။ ကိုယ့်ဘာသာ စားစရာစား၊ ငေးစရာငေးနေ

မိသည်။ လူကြားထဲ ကြာကြာနေလေ့မရှိတော့ မြင်သမျှကြားသမျှ အားလုံး အဆန်းဖြစ်နေ၏။

ပန်းတိုင်းမှာ အလှတစ်မျိုးစီ ရှိကြသည်မှန်သော်လည်း နှိုင်းအလှကတော့ အားလုံးထဲမှာ ထင်းရှင်းဝင်းပလျက်။ ထူးခြားစွာ ပေါ်လွင်သော အလှပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

“လမ်းမှာ နှိုင်းကိုတွေ့လိုကတော့ ချယ်ရီ လုံးဝမှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး လှိုင်းရေ”

“နှိုင်းကတော့ မမချယ်ရီကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိပါတယ်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ မမချယ်ရီကိုယ်ကြီး ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ အရင်ကထက် ပိုဝမလာဘူးလား”

ချယ်ရီက ပြောရင်းရယ်သဖြင့် နှိုင်းတို့ညီအစ်မ ပြုံးမိကြ သည်။

“ဝေမယ့် လှနေတုန်းပါပဲ ချယ်ရီရယ်၊ ကျက်သရေရှိပြီ ခန့်ညားတဲ့အလှပေါ့”

“အဟင်း...ဟင်း...ချယ်ရီလည်း ဒီစကားပေးလေအဲ့ပဲ ကျေနပ်နေရတာပဲ လှိုင်းရေ”

“နှိုင်းအလှကတော့ ဒီပွဲထဲရှိသမျှ အလှအားလုံးရဲ့ ဘုရင်မပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် မမချယ်ရီကတော့ နှိုင်းလို လှလိုက်ချင် ပါရဲ့၊ အခုတော့ကြည့်ဦး၊ လူက ဘဲဥအဝတ်ပတ်ထားတဲ့အတိုင်းနဲ့”

“အဟင်း...ဟင်း”

ချယ်ရီမှာ အံ့သြခိုးကျူးရင်း အပြုံးနှင့် နှိုင်းအလှကို အားကျ သလို ငေးနေ၏။

နှိုင်းကို ချယ်ရီ သိခဲ့တုန်းက နှိုင်းဆိုတာ တကယ့်ချာတိတ် မလေးအဖြစ်နှင့်။

ခုတော့ နှိုင်းက လိုက်မမီနိုင်သောအလှတွေနှင့် မင်းသမီး လေးဖြစ်နေ၏။

အချိန်တွေပြောင်းလဲခဲ့သလို ချယ်ရီကိုယ်တိုင် ဟိုတုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ နှိုင်းသည်လည်း ချာတိတ်မလေး မဟုတ်တော့။

“နှိုင်းက လှလေ မမချယ်ရီက ပိုအရုပ်ဆိုးလေပဲ လှိုင်းရေ”

“အဲဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမချယ်ရီလည်း လှပါတယ်”

“သင့်ခံယူပါကွယ်”

နှိုင်းက ချယ်ရီကို ချစ်စဖွယ်အပြုံးလေး ပြုံးပြလိုက်၍ နှိုင်းအပြုံးကို ချယ်ရီက သဘောကျစွာ ငေးခနဲကြည့်ဖြစ်သွား၏။

“ကြားလား...လှိုင်း၊ လှိုင်းညီမက လူတစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်လဲ”

“ချယ်ရီ အကြားချင်ဆုံးစကားထဲမှာ ချယ်ရီအခုချိန်ထိ လှနေတုန်းပဲဆိုတဲ့ စကားပဲလှိုင်းရေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တကယ်မလှမှန်းသိပေမယ့် ဒီလိုပြောတာလေး ကြားရတိုင်း စိတ်ချမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲ”

“ချယ်ရီမျက်နှာလေးက ဟိုတုန်းကလို လှနေတုန်းပါပဲကွယ်၊ လူက ဝနေတာကို ဝိတ်လျှောလိုက်ရင် ချယ်ရီ ဒီထက် ပိုလှသွားမှာ တကယ်ပါ”

လှိုင်းက ဝင်ပြောတော့ ချယ်ရီက ရယ်သည်။ သူ့အဖြစ် သဘောကျ၍ပါ။ မိန်းမသားပီပီ လှချင်သူတွေထဲမှာ ချယ်ရီ

လည်းပါသည်။ ဝနေတာကို ပိန်အောင်လုပ်ချင်ပေမယ့် အစားအသောက်ကို မရှောင်နိုင်တာနှင့် အခုလိုဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လည်း ကြိုးစားနေပါတယ် လှိုင်းရယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း ချယ်ရီကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေကလည်း အချို့အဆီခံတွေ ချည်းပဲ၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အစားအစာတွေရင် မရှောင်နိုင်ခဲ့ဘူး”

ဒီတစ်သက်တော့ ပြန်ပိန်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ပါဘူးလှိုင်းရယ်”

“ကဲ...ကဲ...ချယ်ရီကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားပြီ၊ စားစရာရှိတာ စားကြ၊ ချယ်ရီလည်း စားမယ်”

လှိုင်းတို့ ညီအစ်မက အစားအသောက် ရွေးကြသူများဖြစ်သလို ကိုယ်နှင့်မတည့်လျှင် မစားဘဲနေနိုင်ကြသူတွေဖြစ်ပေမယ့် ချယ်ရီက လှိုင်းတို့နှင့်မတူ။

အချို့အဆီခံ အစားအစာတွေကို ဟန်လောက် စားတာမဟုတ်။ အားပါးတရ တကယ်စားခြင်းဖြစ်၍ လှိုင်းတို့ ပြုံးမိကြသည်အထိ ဖြစ်သည်။

“လှိုင်းတို့ မမသန်းကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြီလား၊ ချယ်ရီတော့ ဓနုတ်ဆက်ရသေးဘူး”

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ချယ်ရီတို့ဘက် မမသန်း လာနေပြီ လှိုင်းရေ၊ ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ ဝတ်ထားလိုက်တာ၊ မိန့်တွေကို သီးနေတာပဲ၊ အဝါရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ဓာကယ့်မိန့်မင်းသမီးပဲ”

ချယ်ရီပြရာဆီသို့ လှိုင်း အကြည့်ရောက်သွားသလို နှိုင်း အကြည့်တွေကလည်း အဝါရောင်ဝတ်ထားသည့် အန်တီသန်း ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးထံ ရောက်သွား၏။

ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံလှလှ၊ အပြုံးချိုချိုမြမြနှင့် ခန့်ညားချောမောသော အန်တီကြီးက မိန့်တွေတဖျတ်ဖျတ်လက်နေပုံက မီးရောင်များနှင့် အပြိုင်ဖြစ်သည့်အတွက် လူတိုင်းသတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်၊

ဝင်းဝါသော အသားအရေမှာ ရွှေဝါရောင်ဝတ်စုံက အန်တီသန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် လိုက်ဖက်နေ၏။ မိန့်တွေကလည်း အဝေးကပင် မျက်စိကုန်းရသည်။

မမလှိုင်း ပြောထား၍ အန်တီသန်းတို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို နှိုင်း သိထားပြီးပါပြီ။

ဘိုးဘွားမိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက စီးပွားရေးသမားတွေပီပီ ငွေကြေးချမ်းသာသူများဖြစ်၍ ဝင်ငွေကို စိတ်ကြိုက် ဆုံးစွဲနိုင်ကြသူများဖြစ်သည်။

နိုင်ငံခြားမှာနေပေမယ့် အန်တီသန်းက မြန်မာပြည်ကို ကြာခဏ ရောက်သူဖြစ်သည်။

တစ်ဦးတည်းသောသား နေထွဋ်သွေးက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းပြီး၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို နိုင်ငံတကာနှင့် ဆက်သွယ် ဆုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

နှိုင်းသည် အန်တီသန်းဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးကို ငေးကြည့်နေဆဲ..

“မမသန်း”

“ဟော...လှိုင်းတို့ ချယ်ရီတို့ပါလား၊ အဆင်ပြေတယ်နော် ညီမတို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသန်း”

“ဒါနဲ့ သူလေးက ဘယ်သူလဲကွယ်”

ဒေါ်သန်းသန်းအကြည့်က ထူးခြားစွာလှနေသည့် လှိုင်း

ဘေးက နှိုင်းကို ချက်ချင်းသတိပြုမိသွားကာ လှိုင်းအလှကို သဘောကျစွာကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဪ...သူက လှိုင်းညီမ နှိုင်းပါ မမသန်း”

“လှိုင်းရဲ့ ညီမလေးလားကွယ်၊ အသက်ချင်း တော်တော် ကွာမယ်ထင်တယ်၊ နှိုင်းမျက်နှာလေးက နုဖတ်နေတာ သိပ်သိသာလွန်းတယ်”

စီးပွားရေးသမားပီပီ အမြင်စူးရှထက်မြက်ရုံမက အကဲခတ်ရာမှာ တော်လွန်းသူအဖြစ် ဒေါ်သန်းသန်းစကားကို ချယ်ရီရော လှိုင်းပါ ပြုံးမိကြသည်။

“မမသန်းမှန်းရင် လွဲခဲ့တယ်ဆိုတာ ချယ်ရီတို့ လက်တွေ့ ဖြစ်နေပြီ လှိုင်းရေ၊ နှိုင်းက လှိုင်းနဲ့ အသက်ဆယ်နှစ်ကွာတယ် မမသန်းရဲ့၊ လှိုင်းညီမက မချောဘူးလား မမသန်း”

“ချောလွန်း လှလွန်းလို့ မမသန်း စိတ်ဝင်စားမိတာ ချယ်ရီရယ်၊ လှိုင်းမှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတာ သိပေမယ့် ဒီလောက် ငယ်ငယ်ချောချော လှလှလေးဖြစ်နေလို့မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“မမသန်းပြောတာ လှိုင်းက ရုပ်ဆိုးတယ်ပေါ့လေ”

လှိုင်းစကားကြောင့် အားလုံး ရယ်မိကြသည်။

“လှိုင်းလည်း ချောပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှိုင်းရဲ့ညီမလေး နှိုင်းရဲ့အလှက နှိုင်းဆိုတဲ့အမည်နဲ့လိုက်အောင် နှိုင်းစရာမရှိအောင်လှလွန်းလို့ မမသန်းက ချိုးကျူးစကား ဆိုမိတာပါ”

“မမသန်းတော့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်လည်းမသိဘူး၊ နှိုင်းမျက်နှာလေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားမိပြီကွယ်”

“လှိုင်းညီမလေးကို မမသန်းကို ပေးပါလား”

“အို”

ဒေါ်သန်းသန်းစကားကြောင့် နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေး နှင်းဆီခင်းဖြစ်သလို လှိုင်းကတော့ ညီမချောအတွက် ပီတိပြုံးတွေ နှင့်။

“မမသန်းလိုချင်ရင် လှိုင်းညီမလေးကို ပေးပါတယ် မမရယ်၊ ယူပါ”

“သမီး နှိုင်း...သမီး မမလှိုင်းပြောတာကို ကြားတယ်နော်၊ သမီးမမလှိုင်းက အန်တီသန်းကို သူ့ညီမပေးနေပြီ၊ အပိုင်သိမ်းထား ထိုက်မှထင်တယ်”

ရယ်စရာမဟုတ်ပေမယ့် အားလုံး သဘောကျစွာ ရယ်မိကြသည်။ နှိုင်းကတော့ လူကြီးတွေစကားထဲမှာ အနေခက်လျက် နေရာက ပြေးချင်နေသည်။

အထူးသဖြင့် နှိုင်းအလှကို တအံ့တသြခိုးကျူးရင်း စကားတွေက ဟိုရောက်ဒီရောက် ညီမတောင်းသည်အထိ ဖြစ်လာသည်ဆိုတော့ စကားအဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာလိုလိုဆိုတော့ ကြားထဲက အနေခက်သူက နှိုင်း။

“ချယ်နီနဲ့လှိုင်းတို့ကို မမသန်းသားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်နော်၊ ခဏနော်...သားကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဖရက်ဒီရေ...ခဏလာပါဦးကွယ်၊ သားကို အန်တီဆီ အခုလာခဲ့ပါဦးလို့ ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီသန်း”

ဖရက်ဒီဆိုသည့် လူချောက ဒေါ်သန်းသန်းစကားကို နားထောင်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက ထင်ရှားသောအလှတွေနှင့် နှိုင်းထံမှာရောက်နေ၍ ဒေါ်သန်းသန်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

“ဖရက်ဒီက သားသူငယ်ချင်းလေ၊ ပြီးတော့ သားရဲ့

ခန့်နေကျလည်း သူပဲလုပ်တယ်”

“သားကို သိပ်ချစ်တာဆိုတော့ သားရဲ့အနွံတာကိုလည်း ခံနိုင်ရှာတယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“မာမိ”

“ဪ...သား၊ လာပါဦးကွယ်၊ ဒီမှာ သားနဲ့မာမိမိတ်ဆွေတွေကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

နှိုင်းဘဝ၊ နှိုင်းနှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်စိုးမိုးမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က နှိုင်းကိုယ်တိုင် ကံကြမ္မာ၏သိမ်မွေ့သော အပြောင်းအလွဲကို သိခွင့်မရခဲ့ပါ။

များပြားလှသော လူများကြားမှာ အရောင်အဝါတစ်မျိုး ပြာထွက်နေသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုအပြည့်ရှိသည့် အရိပ်များဖြင့် နှိုင်းတို့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးရောဝဲကြည့်လိုက်သည့် နေထွဋ်သွေး၏အကြည့်က သူ့မာမိစကားအဆုံးမှာ နှိုင်း၏မျက်နှာလှလှလေးထက်မှာ စူးနစ်စွာတည်လျက် ကျန်ရစ်၏။

ကော်ဖီဖျော့ဖျော့ အောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေသပ်ကျန်းစွာ

ဝတ်ဆင်ထားသော နေထွဋ်သွေး၏ပုံစံက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု လွန်ကဲနေဟန်အပြည့်။ နှိုင်းအလှကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း သူ့ကို မာမိ ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲဆိုတာ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

မာမိက သားရှင်ပီပီ သမီးအချောအလှတွေတိုင်း ဒီလိုပဲ နေထွဋ်သွေးဆိုသည့် သူ့သားတော်မောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေကြ၊ ချွေးမတော်ချင်နေကြဖြစ်သည့်အတွက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးက သူ့အတွက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုထက်မပို။

ဒါပေမဲ့ အခုသူ့မျက်စိရှေ့မှာ ရောက်နေသည့် မိန်းမလှ၏ ပုံစံက တခြားသူတွေဖူးနေကြ မိန်းမချောမိန်းမလှလေးတွေနှင့်မတူ။ တစ်မျိုးထူးခြားဆန်းကျယ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုထူးခြားမှုက တခြားမဟုတ်။ မိန်းမလှလေးက နေထွဋ်သွေးကို လုံးဝမကြည့်။ မျက်လွှာချ အကြည့်လွှဲထားပုံက သူနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံရမှာကိုပဲ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသည့်ဟန်က အပြည့်ဆိုတော့ သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ကြောက်စရာသတ္တဝါဟု ထင်နေသူလေးကို ချစ်စနိုး စချင်နောက်ချင်စိတ် နေထွဋ်သွေးရင်မှာ ထူးခြားစွာဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

“သား ဒါ မာမိမိတ်ဆွေ ချယ်ရီ၊ သူက လှိုင်း၊ ဒါက လှိုင်းရဲ့ ညီမလေး နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးပဲ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“အစ်မတို့ကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ နာမည်ကို သာ ကြားဖူးပြီး လူကိုတော့ အခုမှပဲတွေ့ရတယ်၊ မမသန်းသားက လူချောပဲ”

“သင့်မိယူးပါဗျာ”

နေထွဋ်သွေးကို ချီးကျူးနေသည့် ချယ်ရီကို နေထွဋ်သွေး ခပ်ပြုံးပြုံးကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချငြိမ်နေသည့် နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ခပ်ရဲရဲစူးစိုက်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“ဒီက ညီမက နှိုင်းနော်”

“နှိုင်း”

“ရှင် မမလှိုင်း”

“ဒီမှာ မောင်နေသွေး စကားပြောနေတယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

လှိုင်းက နှိုင်းလက်လေးကို လာထိမှ နှိုင်းအကြည့်လေး
တွေက နေထွဋ်သွေးရှိရာ ဖျတ်ခနဲရောက်လာပြီး ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲ
မျက်လွှာချသွားပုံကို သဘောကျစွာပြုံးမိသူက နေထွဋ်သွေး။

“ကိုယ့် နှိုင်းကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဖူး
သလားလို့ဗျာ၊ နှိုင်းများ ကိုယ့်ကို သိနေမလား။”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို နှိုင်းရော မြင်ဖူးလား၊ သိနေသလားလို့ မေး
တာပါဗျာ”

ဒီတစ်ခါတော့ နှိုင်းအကြည့်လေးတွေက အံ့သြခြင်းများစွာ
ဖြင့် နေထွဋ်သွေးရှိရာ ရောက်လာ၍ သူ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။
သူ့ကို မကြည့်ချင်သည့် မိန်းမလှလေး မင်းအခုတော့ ဘာများ
တတ်နိုင်သေးလဲ။

နှိုင်းနှင့် နေထွဋ်သွေး အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသလို
အားလုံးအကြည့်တွေက သိပ်လှသည့် နှိုင်းနှင့် ချောမောခန့်ညား
သည့် နေထွဋ်သွေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

နေထွဋ်သွေးလို လူတစ်ယောက် နှိုင်းလို မိန်းမလှလေး

တစ်ယောက်ကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးပါသည်ဆို
တော့ ဒေါသန်းသန်းအပါအဝင် အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

နှိုင်း ဘာဖြေမလဲဆိုတာကိုလည်း သိချင်နေ၏။

နှိုင်းကတော့ သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့်လူက
နှိုင်းကို တစ်နေရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပါသည်ဆိုသောစကားကို
မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

နှိုင်းဘဝမှာ နေထွဋ်သွေးလိုလူမျိုး အသိလည်းမရှိ၊ မြင်
လည်းမမြင်ဖူးပါ။ နေထွဋ်သွေးသိသည့်လူက နှိုင်းနှင့် ခွဲမရအောင်
တူသူတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ထင်သည့်အတွက် နှိုင်း ခေါင်းလေးကို
ချက်ချင်းခါလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ဦးနေထွဋ်သွေးကို နှိုင်း မသိပါဘူးရှင်၊
မြင်လည်း မမြင်ဖူးပါဘူး။”

နှိုင်း၏ မျက်ဝန်းများက အပြစ်ကင်းစွာ ဝိုင်းစက်မည်နက်
လှပနေသလို နှိုင်းအသံလေးကလည်း ချိုလွှင်သာယာလျက်
တိုးတိတ်ညင်သာစွာ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတာကို သူ ပြုံးလိုက်၏။

နှိုင်းက သူ ထင်ထားတာထက် ပိုနူးညံ့နေ၏။ ပိုလှသည်။

ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာကို ဝန်မခံ၍ မရ။

တကယ်တော့ နေထွင်သွေးမှာ နှိုင်းလို ထူးခြားသည့် အလှပိုင်ရှင်ကို အခုမှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ နှိုင်းက သူ့ကိုမကြည့်၍ ကြည့်အောင် ကြိမ်ဖန်လှုပ်စာတ်ခင်း၍ နှိုင်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်ခြင်းဖြစ်သလို နှိုင်းစသကားသံကို ကြားချင်၍ နှိုင်း စကား ပြောလာအောင် တမင်အကြောင်းရှာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကတော့ နှိုင်းကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးမြင်ဖူးနေတာ သေချာတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ် မမှတ်မိတော့ဘူး၊ နေဦး..ကိုယ် နိုင်ငံခြားမှာ ထင်တယ်”

“နှိုင်း ဩစတြေးလျကို ရောက်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း..နှိုင်း မြန်မာနိုင်ငံကလွဲပြီး တခြားဘယ်နိုင်ငံ ကိုမှ မရောက်ဖူးပါဘူး ဦးနေထွင်သွေး”

“ဆောရီး နှိုင်း၊ ဒါဆို ကိုယ် လူမှားတာပဲဖြစ်မယ်”

“သား လူမှားတဲ့မိန်းကလေးက နှိုင်းနဲ့ အဲဒီလောက်

တောင် တူသလားသားရယ်”

“သိပ်ကိုတူတာပဲ မာမီ၊ နှိုင်းက နိုင်ငံခြားမရောက်ဖူးဘူး ဆိုလို့၊ သားတွေတဲ့မိန်းကလေးက နှိုင်းမှနှိုင်းပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှိုင်းကို အခုလိုတွေ့ရတာ ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတယ် နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အားလုံးပဲ အစားအသောက်တွေ သုံးဆောင်ကြပါဦး ဗျာ”

စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသော နှိုင်းက အအေးဖန်ခွက်ကို လှမ်း အယူ သူမလက်နှင့် မိမိရရ မကိုင်မိဘဲ လက်နှင့်တိုက်ချသလို လွှတ်ကျသွား၏။

“အို”

“ဟယ်..လိမ္မော်ရည်တွေ နှိုင်းပေါ် ကျတုန်ပြီ”

ဖန်ခွက်လှလှလေးက ဘာမှဖြစ်မသွားပေမယ့် ဖန်ခွက်ထဲ က လိမ္မော်ရည်တွေက နှိုင်းကိုယ်ပေါ်ကျသွား၍ နှိုင်းမျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်သွားကာ နေထွင်သွေးမျက်နှာကို ရှက်လန့်စွာ ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ နှိုင်းကိုကြည့်နေသည့် နေထွင်သွေး

နှင့် မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ နှိုင်းမျက်နှာလေး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွား၏။

အင်မတန်မှ ဉာဏ်ကောင်းပါသည်ဆိုသော လှိုင်းပင် နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး ရုတ်တရက် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

နှိုင်းကိုယ်ပေါ်မှ လိမ္မော်ရည်တွေကို လှိုင်း လက်လေးနှင့် ခါရင်းက..

“နှိုင်းကတော့ကွယ်...တကယ့်ကို ကလေးကျနေတာပဲ”

“နှိုင်း တောင်းဖန်ပါတယ် မမလှိုင်း၊ နှိုင်းကားထဲကပဲ သွားစောင့်နေပါရစေ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ရှင်”

နှိုင်းကို ဝင်ပြောလိုက်သူက မမလှိုင်းမဟုတ်။ နေထွဋ်သွေး ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ နှိုင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ နေထွဋ်သွေး မျက်နှာကို အလွန်တကြား ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကြောက်ရိပ်ဝိုင်းနေ သော နှိုင်း၏ မျက်ဝန်းလှလှလေးမှာ အားသာခြင်း၊ အနေခက်ရှက်ရွံ့ ခြင်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ နေထွဋ်သွေး တစ်စုံတစ်ခုကို ချက်ချင်း

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“နှိုင်း ကိုယ်နဲ့လိုက်နဲ့”

“ရှင်...ဟင့်အင်း၊ နှိုင်း ဒီမှာပဲ မမလှိုင်းတို့နဲ့ နေပါ့မယ်”

နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းကို သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဟုဆိုသဖြင့် နှိုင်း ချက်ချင်းခေါင်းခါလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး ဒေါသန်းသန်းက ကျေနပ် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သမီးအင်္ကျီက အဖြူဆိုတော့ လိမ္မော်ရောင်အကွက် အစွန်းကြီးနဲ့ လူကြားထဲက ဖြတ်သွားရတော့ အနေရခက်မှာပေါ့ ကွယ်”

“သွား...သွား၊ သမီးကိုကိုနဲ့ လိုက်သွား၊ အန်တီသန်း အဝတ်တွေထဲက နှိုင်း ကြိုက်တာ ယူဝတ်လိုက်၊ အန်တီသန်းကိုယ် တိုင် သမီးကို လိုက်ဖို့မယ်၊ လာ...သမီး”

“လိုက်သွားလေ နှိုင်း”

“ရှင်”

“မာမိုနောက် လိုက်သွားလို့ ပြောနေတာ”

“လာ...သမီးလေး၊ လှိုင်းလည်း လိုက်နဲ့”

နှိုင်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အမိန့်ပေးနေသူက မမလှိုင်း
မဟုတ်၊ ဦးနေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ နှိုင်းမှာ အံ့သြပြီး အံ့သြ
နေရပေမယ့် ဒေါ်သန်းသန်းနှင့် သားဖြစ်သူ နေထွဋ်သွေးတို့၏
အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသလို မမလှိုင်းနှင့်အတူ ဒေါ်သန်းသန်းအခန်းကို
ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။

အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း များပြားခမ်းနားလှသော အိမ်
ကြီးအပြင်အဆင်တွေက အဖိုးတန်တွေချည်းဖြစ်ပေမယ့် နှိုင်း ဘာကို
မှ စိတ်မဝင်စား။ လှိုင်းလက်တွဲပြီး ဒေါ်သန်းသန်းနောက်က ခြေလှမ်း
သွက်သွက်နှင့် လိုက်ခဲ့သည်။

ဘယ်ကိုမှလည်း နှိုင်း မကြည့်။ နှိုင်းကို သူ့မာမိရှေ့မှာ
မဆီမဆိုင် အမိန့်ပေးလာသူအကြောင်းတွေးပြီး လူက ချွေးပျံ့ချင်နေ
တာပဲသိသည်။

ထိုည အပြန်လမ်းမှာ ဒေါ်သန်းသန်း အဝတ်အစားတွေက
နှိုင်းကိုယ်ပေါ်ပါလာ၏။

၁ ၁ ၁

အခန်း (၃)

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရမှာ နှိုင်းကြောက်လန့်နေမိသော
နေထွဋ်သွေးကို ဒုတိယအကြိမ် နှိုင်း ဆုံခွင့်ရသည့်အချိန် နှိုင်းအနား
မှာ မမလှိုင်းအပါအဝင် တခြားဘယ်သူမှ ရှိမနေခဲ့ပါ။

ထိုနေ့က နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း အလုပ်ကိစ္စစုံစမ်းရန်
မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းပြီးတည်းက သွားတစ်ခုရထားပေမယ့် နှိုင်းမှာ
ဘာအလုပ်မှမရှိ။ မမလှိုင်းကလည်း နှိုင်း အလုပ်လုပ်မှာကို သဘော
မတူ။

အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်နေခဲ့သော နှိုင်း၊ ယခုအလုပ်လုပ်ရန် ဆန္ဒရှိလာ၏။ နှိုင်းဆန္ဒကို လူကြီးတွေကို ဖွင့်ပြောတော့ မိဘနှစ်ပါး နှင့် မမလှိုင်းက နှိုင်းဆန္ဒကို လိုက်လျောကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြု၏။

ထိုထဲတွင် ဝမ်းအသာဆုံးလူမှာ လှိုင်းဖြစ်သည်။

နှိုင်းကို ယခုလိုဖြစ်စေချင်တာ ကြာလှပါပြီ။ လူများများနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရဲသော သတ္တိရှိစေချင်သည်။

ယခု နှိုင်းမှာ ထိုစိတ် ထိုသတ္တိရှိလာ၍ မိသားစုအားလုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။ နှိုင်းအတွက် လှိုင်း ကူညီစီရံသည်။

သို့သော်...

နှိုင်းက လှိုင်းအကူအညီကို လက်မခံခဲ့။ အလုပ်တစ်ခုကို နှိုင်းအရည်အချင်းနှင့် လုပ်ချင်ပါသည်ဆို၍ လှိုင်း လက်လျှော့ ခဲ့သည်။

တကယ်လည်း နှိုင်းက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ အလုပ် ရန် ကြိုးစားသည်။

ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့်ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးခို် စိတ်မရှိသော နှိုင်းသတ္တိ၊ နှိုင်းစိတ်ဓာတ်ကို လှိုင်း သဘောထား

သည်၊ ချီးကျူးသည်။ အလုပ်အတွက် ပင်ပန်းနေသော ညီမကို ညှိုင်း သနားပေမယ့် နှိုင်းဆန္ဒအတိုင်း ကြည့်နေရသည်။

ညီမကိုသနား၍ လှိုင်းကူညီ၍လည်း နှိုင်းက လက်မခံမည် ချုတ်။ နှိုင်းက ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့်ကိုယ် လောကကို ရင်ဆိုင် ချင်သူ။

တကယ်လည်း နှိုင်းက သူမနှင့်သင့်တော်မည့်အလုပ်ကို အားမနေ ရှာခဲ့သည်။

ခက်တာက ခုခေတ်ကြီးမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခု ရှိဆိုတာ ထင်သလောက် နှိုင်းအတွက်မလွယ်။

နည်းပညာများစွာ အရမ်းကို တိုးတက်နေသော ခုခေတ် ကြီးမှာ ဘွဲ့တစ်ခုရရုံနှင့် အလုပ်ကောင်းကောင်းရဖို့မဖြစ်နိုင်။

ဘွဲ့တစ်ခုအပြင် ဘာသာစကားနှင့် တခြားတတ်မြောက်မှု သွားများစွာ နှိုင်းမှာ လိုအပ်နေမှန်း နှိုင်းသိသည့်အတွက် ကွန်ပျူတာ ဘွဲ့ ကျမ်းကျင်စွာသုံးနိုင်သူဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကြိုးစား သည့်အတိုင်းလည်း နှိုင်း လုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အသုံးဝင်ခဲ့သည်။

ကွန်ပျူတာစာရင်းကိုင်အတွက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ နှိုင်း

အလုပ်ရသည်။ ရသည့်လစာ မများပေမယ့် နှိုင်း ထိုအလုပ်ကို လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နှိုင်း အလုပ်လုပ်သည့်ပန်သစ္စာကုမ္ပဏီက စီးပွားရေး လောကတွင် အောင်မြင်သောကုမ္ပဏီဖြစ်၍ အလုပ်ကို နှိုင်း ကိုယ်တိုင် သေချာဂရုစိုက်သည်။

အစပိုင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပေမယ့် နောက်တော့ အလုပ် ထဲမှာ နေသားကျလာ၍ အလုပ်ထဲမှာ နေပျော်လာသည်။

ငြိမ်းဆိုသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း ရလိုက်၍ အလုပ်လုပ်ရတာ ပိုအဆင်ပြေသွားသည်။ ငြိမ်းက နှိုင်းကို လုပ်ငန်း သဘောတရားများကို သင်ကြားကူညီပြသပေးသည်။

စိတ်ထားဖြူစင်သော ငြိမ်းကို နှိုင်း ခဏအတွင်းမှာ ခင်မင် သွားသည်။ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် အတူတူဖြစ်အောင် အချိန်ညှိ သွားကြသည်။

ငြိမ်းတို့မိသားစုက ငွေကြေးမပြည့်စုံ။ ငြိမ်း၏လုပ်အားခ မိသားစုထဲမှာ ထည့်ဝင်သုံးစွဲရသူဖြစ်သည်။ နှိုင်းလို အလုပ်ထဲ ချင်၍ အပျော်လာလုပ်နေသူမဟုတ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ မိသားစုအ

ရိတ်ကာမိအောင် တစ်မိသားစုလုံးနီးပါး အလုပ်လုပ်ကြသည့် အကြောင်းသိရတော့ သူတို့ကိုယ်စား နှိုင်း ရင်မောရသည်။

“နှိုင်းတို့ဘဝကျတော့လည်း ကံကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ ငြိမ်းသာ နှိုင်းနေရာမှာဆို အိမ်မှာနေပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ အိပ်လိုက် စားလိုက် ပျော်ပျော်ကြီး နေပစ်လိုက်မှာ သိလား”

နှိုင်းမိသားစုအကြောင်းသိတော့ ငြိမ်းက သူဖြစ်ချင်တာ လေးတွေပြောပြီး တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ နှိုင်းကတော့ ငြိမ်းကိုကြည့် ပြီး ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့ နှိုင်းရယ်၊ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတဲ့လူက လုပ်ချင်တယ်၊ အလုပ် မလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ လူကျ တော့ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ရဘူး၊ ငြိမ်းတော့ တစ်ခါတလေ တဲ့ယ့်ဘာသာတွေးပြီး ပြုံးမိတယ်၊ ဟိုစကားပုံထဲကလိုလေ၊ လူ့ အကြိုက် နတ်မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုတာ”

“ငြိမ်းတို့တွေရဲ့ဘဝကို တည့်တည့်ပြောထားတာကွ သိလား”

“တစ်နေ့တော့ ငြိမ်းဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝမျိုး ဖြစ်လာမှာပါ

ငြိမ်းရယ်၊ လူဆိုတာ မျှော်လင့်ထားပေမယ့် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တတ်တာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်နေတတ်ပြန်ရော”

“ငြိမ်းတော့ သိပ်မထင်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဘဝမှာ ကိုယ့်
ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်ရဘဲ သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပြီး အဆုံးသတ်သွားရမှာပဲ
ထင်တယ်”

ပြောပြီး ငြိမ်းက သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး နှိုင်းရေ၊ ဖြစ်လာရတဲ့ဘဝမှာ ကိုယ့်
ဘာသာရှာကြပြီး မပျော်ပျော်အောင်နေရတာပဲ၊ ဒီလိုစိတ်မျိုးမှမထား
နိုင်လို့ကတော့ ကြာရင်ရှုံးမှာပဲ”

ငြိမ်းက ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ပျော်အောင်နေတတ်သူ
ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်တိုင်း မျက်နှာလေးအမြဲပြုံးနေပြီး သီချင်း
တစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးဆိုနေတတ်သည်။

နှိုင်းမှာ ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ချီးကျူးရသည်။ ငြိမ်းနေရာမှာ
နှိုင်းဆိုလျှင် သူ့လိုနေနိုင်ပါ့မလားမသိ။ ငြိမ်းမှာက အဖေ၊ အ
အပြင် အတိုး၊ အဘွား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက အများကြီးဆိုတော့
နှိုင်းကပဲ ငြိမ်းမိသားစုအတွက် သူမတတ်နိုင်သမျှ ဝယ်ငြိမ်း

ထောက်ပံ့ပေးမိသည်။ ပထမတော့ ငြိမ်းက လက်မခံ။ နောက်တော့
နှိုင်းက ဇွတ်အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုမှ ငြိမ်းခမျာ လက်မခံချင်
လည်း လက်ခံရရှာသည်။

“နှိုင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငြိမ်းကို
ချစ်ရင် သနားရင် နောက်ကို ငြိမ်းအတွက် ဘာမှလုပ်မပေးပါနဲ့
သူငယ်ချင်းရယ်...နော်”

ဒီနေ့ ရုံးကို ငြိမ်းမလာပါ။ သူ့အမေ နေမကောင်းသဖြင့်
ခွင့်ယူထားသည်။ ကနေ့ခေတ် ဆေးဝါးကုသစရိတ်က လွယ်ကူ
သည်မဟုတ်။ ငြိမ်းက သူ့ကိုချစ်ရင် ဘာတစ်ခုမှမကူညီပါနှင့်ဟု
ဆိုပေမယ့် နှိုင်းစိတ်ထဲမှာလည်း ငြိမ်းဒုက္ခကို ကူညီချင်နေ၍ ရုံး
စောစောဆင်းပြီး ငြိမ်းအိမ်သို့ လူမမာမေးသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား
သည်။

ငြိမ်းမိခင် လူမမာအတွက် ဆေးဝါးဓာတ်စာအပြင် တခြား
စားသောက်စရာပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့အကူး...

“တီ...တီ”

“ကျွီး”

“အို...အမယ်လေး”

အတွေးတွေနှင့် လမ်းဖြတ်ကူးလာသူ နှိုင်းရှေ့မှာ ကား
ဘရိတ်နင်းသံ ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်အတူ ကားတစ်စီး နီးကပ်စွာရပ်တန့်
လာ၍ အလန့်တကြား နေရာမှတစ်ဖက်သို့ ကူးပြေးမှာ ခြေထောက်
နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ခပ်ပြင်းပြင်းခိုက်ခါပြီး နေရာမှာ ခွေခနဲပုံကျသွား၏။

ငြိမ်းတို့မိသားစုအတွက် ဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေက
လည်း လမ်းပေါ်မှာပြန့်ကျဲသွား၍ နှိုင်းမှာ ခြေထောက်နာနေတာ
ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူမမျက်စိရှေ့မှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် ဟောလစ်
ဘူး ကျကွဲမသွားတာကိုပင် ဝမ်းသာနေရသေးသည်။ မုန့်ပုံးနှင့်
လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီး၊ နို့ဆီနှင့် တခြားပြန့်ကျဲနေသောပစ္စည်းတွေကို
တစ်ခုချင်းလိုက် အကောက်မှာ နှိုင်းရှေ့သို့ ဖြူဖွေးရှင်းသန့်နေသည့်
ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသည့် ယောက်ျားခြေအစုံက လာရပ်၏။

“ခဏနေပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ နှိုင်းပစ္စည်းတွေ ကောက်ရဦး
မယ်”

ကားပိုင်ရှင်ဟု ထင်ရသူကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပြီး
နှိုင်းက သူမ ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းတွေကို ကောက်ပြီး အိတ်ထဲ

ပြန်ထည့်သည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

အရေးထဲမှာ ခြေထောက်တစ်ဖက်က ဆစ်ခနဲထိုးနာသွား၍
အသံလေးထွက်သည်။ရင်း ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း လှမ်း
အကောက်...

“အို”

နှိုင်းလက်လေးပေါ်သို့ အုပ်မိုးကျလာသည့် သန့်မာနွေး
ထွေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ လက်ကြောင့် လက်ပိုင်ရှင်ကို
အလန့်တကြားလေး မော့အကြည့်...

“ဆောရီး၊ ကိုယ်က မင်းကိုကူပြီး ပစ္စည်းကောက်ပေး
ပေးမလို့ပါ”

အသံက ကြည်လင်အောင်မြင်သလို ရုပ်ရည်ကလည်း
ယောက်ျားပီသ ချောမောသော ထိုသူကို တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူး
တွေ့ဖူးသလို စိတ်ကထင်ပေမယ့် ဘယ်နေရာဟု မမှတ်မိ။

ပြန့်ကျဲနေသည့် ပစ္စည်းတွေကို အိတ်ထဲကိုစုထည့်ပြီး နေရာ
ကအထ...

“အိုး...အမယ်လေး”

ခြေထောက်ထဲမှ စူးခနဲဝေဒနာနှင့်အတူ ပစ္စည်းထုပ်ကြီး အတူလဲပြီတော့မည့်ဟန် ဖြစ်သွားသည့် နှိုင်းကိုယ်လေးကို တစ်ဖက် လှူက လျှင်မြန်စွာဖမ်းထိန်းလိုက်သဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်မသွား ဘဲ သူရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲပစ်ကျသွား၏။

“ဆောရီး...ကိုယ်က မင်း လဲသွားမှာစိုးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူး”

ရှက်ရှက်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း နှိုင်းက ခြေ ထောက်အနာခံပြီး သူမကိုယ်သူမ ခိုင်ခိုင်ရပ်လိုက်၏။

“နေပါဦး၊ မင်းကို ကိုယ် သိနေသလားလို့ပါ၊ ဒီမျက်နှာ လေးကို ကိုယ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

“မင်းရော ကိုယ့်ကို သိလား”

“ဟင့်အင်း...ရှင်ကို နှိုင်း မသိဘူး”

“နှိုင်း...ဟုတ်ပြီ၊ မင်းက နှိုင်းပဲ၊ ကိုယ့်စည့်ခံပွဲမှာ မင်းနဲ့ ဆုံဖူးတယ်၊ လိမ္မော်ရည်တွေ မင်းကိုယ်ပေါ်မှောက်ကျတာ မှတ်မိ လား”

“ဦးနေထွဋ်သွေး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ကိုယ့်ကို နှိုင်း မမေ့သေးဘူးပဲ၊ တစ်ခုပဲဆိုးတယ်၊ နှိုင်းကို ကိုယ်က ရုတ်တရက် မမှတ်မိသလို နှိုင်းကလည်း ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူး၊ အခုတော့ ကျေပြီပေါ့ ဟုတ် လား”

“နှိုင်းလက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်ကိုပေး၊ နှိုင်း သွား ချင်တဲ့နေရာကို ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင့်အင်း”

နှိုင်းပစ္စည်းများကို ကူညီသယ်ပေးရန် လက်လှမ်းလိုက် သည့် နေထွဋ်သွေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမလက်ထဲကပစ္စည်း ထုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ခေါင်းခါငြင်းပယ်လိုက်မိသူက နှိုင်း။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နှိုင်းစိတ်ထဲမှာ ဦးနေထွဋ်သွေးနှင့် မပတ်သက်ချင်။

“အို...နှိုင်းဘာသာပဲ ကားငှားသွားပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

နှိုင်းစကားတွေက စိစဉ်မကျ။ ဒါပေမဲ့ လိုရင်းကိုရောက်

အောင်ပြောနိုင်တာကို ကျေနပ်သည်။ နေထွဋ်သွေးက သူကမ်းလှမ်းချက်ကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ငြင်းဆန်လိုက်သည့် နှိုင်းဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွားသည်။ နှိုင်းနေရာမှာ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် နေထွဋ်သွေးလို လူတစ်ယောက်၏ ပိတ်ခေါ်ချက်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ခံကြမှာ သေချာပေမယ့် နှိုင်းကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

သူ့လိုလူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်ရမှာကိုပဲ ကြောက်နေသလိုလို၊ သဘောမကျသလိုလိုဆိုတော့ သူ့မျက်ခုံးအစုံပင့်ခနဲဖြစ်သွားသလို နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို သဘောကျစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ်က ပို့ပေးချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“နှိုင်း တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားပါ့မယ်”

လက်မခံပါဟု မငြင်း။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကားနှင့် မလိုက်ဘဲ တက္ကစီနဲ့ပဲ သွားမှာဆိုတော့ နှိုင်းဘက်က နေထွဋ်သွေးနှင့် မပတ်သက်ချင်တာ ပိုသေချာသွား၏။

“နှိုင်း ကားငှားသွားမှာဆို ကိုယ့်ကားကို ငှားလေ၊ ပြီးရင်

ဝိုက်ဆံပေးပေါ့၊ ကဲ...လာ၊ သွားကြမယ်”

“အို...နှိုင်းလက်ကို ဘာလို့ လာဆွဲတာလဲရှင့်၊ ရှင့်ကားကို နှိုင်း မစီးချင်ဘူးဆို”

“သိတယ်၊ နှိုင်း မစီးချင်မှန်းသိလို့ ကိုယ်က တမင်ခေါ်တာ၊ ပေး...အဲဒီလက်ထဲက အထုပ်”

“ဦးနေထွဋ်သွေး”

နှိုင်း ဘာပြောပြော နေထွဋ်သွေးက ဂရုမစိုက်။ နှိုင်းလက်ထဲက ဝယ်ခြမ်းလာသည့် ပစ္စည်းထုပ်ကိုဆွဲယူပြီး သူ့ကားပေါ်တင်လိုက်၍ နှိုင်းမှာ ယောင်ချာချာလေးရပ်လျက် တအံ့တသြလေးရှိနေခိုက်..

“ကားပေါ်တက်လေ နှိုင်း၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို...နှိုင်း သွားရမှာက အဝေးကြီးရှင့်”

“ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်အထိလား”

“အို”

“စိတ်ချပါ၊ နှိုင်း သွားချင်တဲ့နေရာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် လိုက်ပို့မယ်၊ ကဲ...ကားပေါ်တက်တော့”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားကို နှိုင်း မငြင်းနိုင်တော့။ စိတ်
ရှုပ်ထွေးသော အမှုအရာလေးဖြင့် ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။

နှိုင်း ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် သူ့ကားကြီးက နေရာမှ
ညင်သာစွာထွက်သွားသလို နှိုင်းလည်း သက်ပြင်းကျိတ်ချမိလျက်
သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...ပြော၊ နှိုင်းကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“တောင်ဥက္ကလာ”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘယ်သူဆီသွားမှာလဲ”

“နှိုင်းသူငယ်ချင်းဆီကိုပါ”

“နှိုင်းသူငယ်ချင်းဆိုတာ ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ၊ သူ့အမေ နေမကောင်းဘူး
ဆိုလို့ နှိုင်းက သွားမေးမှာ၊ နေပါဦး...ဦးနေထွင်သွေးက နှိုင်းကို
ဘာလို့အဲဒါတွေ လိုက်မေးနေတာလဲ”

“သိချင်လို့”

မေးတဲ့လူမေးတုန်းက နှိုင်းက ဖြေခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုမှ ဒါတော့

ဘာကိစ္စလိုက်မေးနေရတာလဲဆိုတာ ပြန်တွေးမိပြီး ပြန်မေးတော့
နေထွင်သွေး အဖြေက ရှင်းနေ၏။

သိချင်လို့...တဲ့။

နှိုင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ မျက်ခုံးလေး
တွန့်ပြီး နှုတ်ဆိတ်သွားတော့ နေထွင်သွေးက ကားမောင်းနေရင်းက
နှိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...နှိုင်းက ကိုယ့်ကို မကျေနပ်လို့လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”

သူ့အမေးကို နှိုင်း မဖြေတတ်။ နေထွင်သွေး ကားပေါ်
နှိုင်း လိုက်လာရတာကို စိတ်ထဲမှာမွန်းကျပ်ပြီး မနေတတ်အောင်
ဖြစ်နေ၏။

“နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ရှင်”

“နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိလားလို့ မေးတာလေ”

ပတ်သက်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများမဟုတ်။

ဒီကြားထဲ နှိုင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကိုပါ စပ်စပ်စုစု သိချင်
လာသူကို နှိုင်း ဖျတ်ခနဲလှမ်းအကြည့် သူကလည်းနှိုင်းကို ကြည့်တာ
နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်နှင့် အဖြေတစ်ခုကို နှိုင်း ရဲဝံ့စွာဖြေလိုက်
၏။

“နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်၊ မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့
မှာ”

“ဪ”

နောက်ထပ် နှိုင်းကို ဘာမှထပ်မပြောနိုင်အောင် နှိုင်းဘက်
အပြတ်ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း နှိုင်းမှာ ချစ်သူရည်းစား
ဆိုတာမရှိ။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ။

“ဟော...ဟိုရှေ့ကလမ်းပဲ၊ ညာဘက်က ချိုးကွေ့ပေး
ပေးပါနော်”

နှိုင်းမှာ သူမရောက်ချင်သည့်နေရာကို ရောက်ရပြီးမှ စိတ်
ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟိုဒီကြည့်ရင်း
အနားမှာ အတူရှိနေသည့် နေထွဋ်သွေးကို မေ့သွားသည်။

ငြိမ်းတို့အိမ်ကို တစ်ခါရောက်ဖူးပေမယ့် အိမ်ကို ရုတ်

အရက် မမှတ်မိ။

“နှိုင်း”

“ငြိမ်း”

“ဦးနေထွဋ်သွေး...ဟိုမှာ နှိုင်း သူငယ်ချင်း၊ အပြင်ထွက်
အာနံ့နေတယ်”

နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းသူငယ်ချင်းအိမ်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ပေး
ရင်း မိသားစုအခြေအနေကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ရုံနှင့် နှိုင်း
ဘာဖြစ်လို့ ဤမျှပစ္စည်းတွေ ဝယ်လာသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်
နိုင်၏။

“ငြိမ်းရေ...ဒီမှာ အန်တီအတွက် နှိုင်း ဝယ်လာတာတွေ
အသယ်ပေးပါဦး”

“အားနာစရာ နှိုင်းရယ်၊ ဝယ်မလာနဲ့ဆိုတာကို နား
မထောင်ဘူး”

“အို...အမေ”

“ဟယ်...နှိုင်း ခြေခေါက်လဲသွားပြီ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊
ငြိမ်းကို ပြစမ်း”

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်...နှိုင်းခြေထောက်ကို မထိနဲ့ ငြိမ်းလမ်းမှာ ချော်လဲလာလို့ ပိုနာသွားတာပါ။ နှိုင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

နှိုင်းက သူမနားကို အပြေးရောက်လာသော ငြိမ်းကို အပြေးဖြင့်နှစ်သိမ်းရင်း ခြေထောက်အနာလေးကို ပိပြီး နေရာမှအထ

“အို”

“လာ...ကိုယ့်ကို တွဲထား။ ဒါမှ နှိုင်းခြေထောက်အနာမှာ နှိုင်းကိုယ်လေးကို သန်မာသောလက်များဖြင့် ဆွဲယူထိမတ်လိုက်သူက ဦးနေထွဋ်သွေး။

“ဟို...နှိုင်းဘာသာ လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

“လာစမ်းပါ။ ကိုယ့်လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး ရဲရဲလျှောက်ဩ...ဒီက နှိုင်းသူငယ်ချင်း ငြိမ်းဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကိုယ်က နှိုင်းရဲ့ နေထွဋ်သွေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လာပါ ဦးနေထွဋ်သွေး၊ နှိုင်း ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေ”

ငြိမ်းက ဘယ်လိုနားလည်သည်မသိ။ နှိုင်းကတော့ ဦးနေထွဋ်သွေးထံမှ ဘာလိုလိုစကားကိုသာ စိတ်မှာ ဘဝင်မကျဖြစ်သူက်။ အနေခက်ခက်နှင့် သူ ဆွဲခေါ်ရာပါလာရ၏။

“အခုလို လိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးနေထွဋ်သွေး၊ အပြန်တော့ နှိုင်းဘာသာပဲ ကားငှားပြန်ပါ့မယ်”

နှိုင်းက ငြိမ်းတို့မကြားအောင် တိုးတိုးကပ်ပြောပြီး နေထွဋ်သွေးကို ပြန်ခိုင်းနေတာကိုသိပေမယ့် နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းနားက သွား။

“ကိုယ့်ကားကို အခုလည်း နှိုင်း ငှားလာတာမဟုတ်လား၊ သွားအပြန် ပို့ပေးမယ်၊ အလကားတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တန်ရာ နှံ့ကြေးပေးရမှာ”

“ဩ...လာကြပါ၊ ထိုင်ပါ”

“အန်တီ သက်သာတယ်နော်”

“ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ဒီအထိအောင်လာရတာ နှိုင်းတို့ကို အနာလိုက်တာ”

ငြိမ်းတို့ တစ်မိသားစုလုံးက နှိုင်းနှင့် နေထွဋ်သွေးကို

အားအာ၍ အနေရခက်နေကြမှန်း သိသောကြောင့် နှိုင်းသည် ခပ်မြန် မြန်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“ကဲ...ပြော၊ ဒီတစ်ခါရော ဘယ်ကို ပို့ပေးရမှာလဲ”

“သံလွင်လမ်းကိုပါ”

နှိုင်း မပြောချင်၍လည်း မရသဖြင့် ခြံပါတ်ကိုပြောလိုက်ရ၏။ အိမ်ရောက်လို့ မမလှိုင်းသာ နေထွဋ်သွေးကိုတွေ့လျှင် ဘာပြောမည်မသိ။

နှိုင်းတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ မိဘနှစ်ပါးပဲရှိ၍ မမလှိုင်းက မရှိ။ နှိုင်းကပဲ နေထွဋ်သွေးနှင့် သူမမိဘများကို မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ လူကြီးတို့ထုံးစံအတိုင်း နှိုင်း ဖေဖေက နေထွဋ်သွေးအလုပ်အကိုင်၊ မိသားစုအားလုံး အင်တာဗျူးနေ၍ နှိုင်းက မျက်မှန်မျက်နှာပျက် အားအာနေသလောက် သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြေနေ၍ ကြားထဲက နှိုင်းပဲ စိတ်ရှုပ်မိ၏။

“ဖေဖေ...ဟိုလေ ဦးနေထွဋ်သွေးမှာက တခြားအလုပ်တွေရှိသေးတယ်”

“အေးကွာ...စကားပြောလို့ ကောင်းပါရဲ့၊ အလုပ်နဲ့

သွားလေ၊ သမီးမိတ်ဆွေဆိုတော့ နောက်လည်း ဝင်ပါထွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ နောက်မှပဲ ဦးနဲ့ စကားပြောရအောင် အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပါဦးမယ်၊ အခုတော့ တခြားအလုပ်လေးတွေရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

“နှိုင်း ကိုယ် ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေထွဋ်သွေး ရှေ့ကထွက်သွား၍ သူ့နောက်က နှိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။ နေထွဋ်သွေးက ကားပေါ်တက်ပြီး နှိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“နှိုင်း ခဏလာပါဦး”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

နှိုင်းကို လှမ်းခေါ်နေ၍ သူ့ကားနား နှိုင်း ရောက်သွားသည်နှင့် နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကိုယ့်ကို ကားခမပေးရသေးဘူးနော်”

“အို...ဟုတ်ပါရဲ့၊ နှိုင်း ဦးနေထွဋ်သွေးကို ဘယ်လောက်

ပေးရမလဲဟင်”

“ဪ...ဒီမှာ ကိုယ့်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ရုတ်တရက် နေထွဋ်သွေးက သူလက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီကို မြှောက်ပြနေ၍ နှိုင်းက သူ့နာရီ နှိုင်းကြောင့် တစ်ခုခုမှာ ဖြစ်သွားပြီလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် သူညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ အနီးကပ် တိုးကပ်သွားကာ မျက်နှာလှလှလေးကို ရှေ့ကိုတိုးပြီးကြည့်သည်။

“ဒီမှာလေ...သေချာကြည့်”

“ဘာကိုကြည့်ရမှာလဲ...အို”

အလစ်အိုင်ကိသွားသော နှိုင်း ပါးမိုမိုလေးပေါ်သို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် အနမ်းတစ်ခုကြောင့် နှိုင်းမှာ အံ့သြရှုတ် လန့်စွာ နေထွဋ်သွေးမျက်နှာကို ပါးပြင်ကို လက်နှင့်အုပ်မိုးပြီး ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်လုံးများဖြင့် မော့အကြည့်..

“ကားခ ကိုယ် ယူလိုက်ပြီနော် နှိုင်း”

“ကိုယ်သွားပြီ”

နှိုင်း ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူ့ကားက နှိုင်းအပါးမှ ညင်သာ

စွာ ထွက်သွားပြီဖြစ်၍ နှိုင်းမှာသာ နေထွဋ်သွေး၏ အပြုအမူအတွက် မြင်းဒေါသလေးတွေနှင့် ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကျန်ခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း...ဒီလူ နှိုင်းရဲ့အပျိုစင်ပါးပြင်ကို ရက်စက်စွာ အနမ်းဦးခြွေသွားရက်သည်။ ပြီးတော့ ပြောသွားလိုက်သေးသည်။
ဘားခ ယူလိုက်ပြီနော်တဲ့။

နှိုင်းဘာသာ သွားပါရစေဆိုတာလည်း မရ။ သူ့သဘောနဲ့ သူ နှိုင်းကို ဇွတ်အတင်းလိုက်ပို့ပြီး နှိုင်း သဘောမတူဘဲ နှိုင်းပါး ခြင်ကို အနမ်းဦးခြွေကာ ဒေါသဖြစ်အောင် ပြောသွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ နှိုင်းကိုများ ဘယ်လိုထင်နေသည်မသိ။
တခြားမိန်းကလေးတွေကိုလည်း အခုလို အခွင့်အရေးယူနေကြပဲ ဘားမသိ။

အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှိုင်းကို သူ စိတ်ထင်တိုင်းပြုမူသွား
ဘာကို နှိုင်း မကျေမနပ်ပါ။

ဘယ်လို ရန်တွေ့ရမှန်းလည်း မသိ။ မမလှိုင်းကို နေထွဋ် သွေးဆိုသည့်လူက နှိုင်းပါးလေးကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ဘာမပြော ဘာမပြော နမ်းသွားပါသည်လို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုငြိုး

တိုင်ရမည်လား။

ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးပါ။

နှိုင်း နှုတ်ဖူးက ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရအောင် သူ့
မရှိ။ ရှက်ပါသည်။ မမလှိုင်းမလာခင် မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်စေ
ရှိတာ လုပ်ပေးပြီး နှိုင်း အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ အိပ်ချင်၍တော့ မဟုတ်
နေထွဋ်သွေးဆိုသည့်လူကို မကျေနပ်၍ ဖြစ်သည်။

အိပ်ရာထက်မှာ လူးလို့မို့နေပေမယ့် နှိုင်းရင်ထဲက ခံပြီ
ဒေါသကြောင့် အိပ်မပျော်။ မမလှိုင်း မိုးချုပ်မှ ပြန်လာတာ
ပေမယ့် ထွက်နှုတ်မဆက်ဘဲ အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဒါတောင် မမလှိုင်းက နှိုင်းအခန်းတံခါးကို လာခေါ်
သေးသည်။ နှိုင်းက အသံမပေးဘဲ တိတ်နေမှ မမလှိုင်းက နှိုင်း
အိပ်သွားပြီဟု စိတ်ချကာ ဆက်မနှိုးတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။

ဦးနေထွဋ်သွေး။

ရှင်ကို နှိုင်း မုန်းတယ် သိလား။

ကားခဆိုပြီး နှိုင်းပါးကို ညာနမ်းသွားရအောင် ရှင်နှိုင်း
ဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြတဲ့ သူစိမ်းတွေ။

နှိုင်းအပေါ် ရှင်ဘက်က အခွင့်အရေးသိပ်ယူသွားတာကို

နှိုင်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး။

နှိုင်းပါးကို နမ်းတဲ့သူဟာ နှိုင်းရဲ့အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးချစ်သူ
ကလွဲပြီး တခြားတစ်ယောက်ယောက်အတွက် မဖြစ်စေရလို့ ဆုံးဖြတ်
ထားသည့် နှိုင်းရဲ့ အပျိုစင်ပါးကိုမှ။

ရှင်က နှိုင်းရဲ့ ချစ်သူမို့လို့လား။

အို..ဒီလိုပုံနှင့် ဒီလူကို နှိုင်း ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှာပါလိမ့်။

ရှင်ဘာလို့ နှိုင်းရဲ့ပါးကို နမ်းတာလဲလို့ နောက်တစ်ခါ
သူ့ကိုတွေ့ရင် နှိုင်းဘက်က ရန်ပြန်တွေ့ရမှာလား။

သူနဲ့ နှိုင်းဆိုတာကလည်း ဘယ်အချိန်ကျမှ ပြန်တွေ့ရ
မှန်းလည်း သိတာမဟုတ်။ တော်ကြာ အချိန်အကြာကြီးနေမှ
ပြန်တွေ့လို့လည်း အဲဒီစကားမျိုးက အစပြန်ဖော်သင့်သည်ထဲမှာ
မပါ။

ပြီးတော့ နှိုင်းက အခုချိန်ထိ ချစ်သူရည်းစား ထားဖူးတာ
လည်းမဟုတ်။

ကြည့်စမ်း...။

ချစ်သူရည်းစားဆိုမှ နှိုင်း သူ့ကိုပြောခဲ့သည့်စကားကို ပြန်သတိရသွားသည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ နှိုင်းမှာ ချစ်သူရည်းစား ရှိသည့်အကြောင်း ပြောခဲ့သေးတာပဲ။ ဒါကို သိရက်နဲ့ ဒီလူ...

နှိုင်းမှာသာ တကယ်ချစ်သူရှိနေရင် နေထွဋ်သွေးရဲ့ အပြု အမူဟာ သိပ်ပြီး ရိုင်းစိုင်းရဲတင်းလွန်းရာ ရောက်နေပြီ။

သူတစ်ပါးချစ်သူကို ကျူးကျော်စော်ကားနေပြီ။ ဒီလူကို နှိုင်း ဘယ်လိုအပြစ်ပေးရမလဲ။ ဘယ်လိုရန်တွေ့စကား ပြောရမလဲ လို့ စိကစဉ်ကာ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပဲ နှိုင်းရဲ့ဖုန်းလေးက အသံ မြည်လာ၏။

ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်း သိသော နံပါတ် မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ နှိုင်း ဖုန်းထူးလိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“နှိုင်း...ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

“ဦးနေထွဋ်သွေး...ရှင်...ရှင်...စောစောက နှိုင်းကို”

“ကိုယ့်ကို နှိုင်း သိပ်စိတ်ဆိုးသွားလား”

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သတ်ပစ်ချင်တာ၊ နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိတာကို သိရက်နဲ့”

“ဟိတ်...နေဦး...နေဦး”

“ကိုယ့်ကို နှိုင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ပြီး ရန်တွေ့တာမှန် တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားကတော့ မမှန် ဘူးကွ၊ မှားနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင်က နှိုင်းမှာ ချစ်သူရှိပါတယ်လို့ ပြောနေတာကို မယုံဘူးလို့ ပြောတာလား”

ဒေါသလေးများဖြင့် မခံချိမခံသာ ရန်တွေ့နေရာမှ နှိုင်း ကိုယ်တိုင်ပြောသည့်စကားကို နေထွဋ်သွေးက လက်မခံပါဟုဆို တော့ နှိုင်းမှ ဒေါသမဖြစ်လျှင် ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမည်နည်း။

“ဟုတ်တယ်...မယုံဘူး၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုညာနေတာ ကိုယ် သိတာပေါ့”

“နှိုင်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတာ ရှင့်ကို ဘယ်သူပြော လဲ”

“လှိုင်းက”

“ဟင်”

“ရှင်နဲ့ မမလှိုင်း ဘယ်တုန်းက တွေ့ကြတာလဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“တွေ့လား...လှိုင်းကလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အမှန်တွေ ပေါ်လာပြီ”

“ကြည့်စမ်း...ရှင် နှိုင်းကို ညာပြောတာပေါ့လေ ဟုတ်လား”

“နှိုင်းကလည်း ကိုယ့်ကို ညာတာပဲကွ”

“အို...အဲဒါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ နှိုင်း ညာတယ်ဆိုတာက”

“ကိုယ်နဲ့မပတ်သက်ချင်လို့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်...ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကို အခွင့်အရေး သမားမှန်း မသိခင်ကတည်းက မပတ်သက်ချင်တာ၊ အခုတော့ ပိုဆိုးတယ် သိလား”

“ကိုယ် နှိုင်းပါးလေးကို နမ်းလိုက်တာက နှိုင်းကို စော် ကားချင်လို့ အခွင့်အရေးယူချင်လို့ မဟုတ်ဘူး နှိုင်း၊ ရုတ်တရက် ကြီး ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ နှိုင်းမျက်နှာ

လေးကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း နှိုင်းပါးလေးကို နမ်းချင်စိတ်ပေါက် လာတာနဲ့”

“အို...တော်ပါတော့”

အနမ်းရာစင်ခင်းနေသူက ခင်းနေပေမယ့် နားထောင် နေရသည့် နှိုင်းမှာက မကြားရ။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ နှိုင်းက အထင်လွှဲ နေလို့ ကိုယ်က ရှင်းပြနေတာကွ”

“ဒီကိစ္စက ရှင်းပြစရာလားရှင်၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ် ပါရအောင် ရှင်က ကလေးမို့လို့လား”

နှိုင်းထံမှ ရန်တွေ့စကားလေးများကို နားထောင်ရင်း ချစ်စနိုး ပြုံးနေမိသူက နေထွဋ်သွေး။

နှိုင်းက သူထင်ထားတာထက် ပိုချစ်စရာကောင်းသလို ပိုအသည်းယားစရာကောင်းသော ချစ်စရာကလေးမဖြစ်သည်။

“မပြောတတ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘယ်မိန်းကလေး ကိုမှ အခုလို နမ်းချင်စိတ်ဖြစ်လာတာမျိုး မကြုံဖူးဘူး၊ နှိုင်းနဲ့ ကျမှ”

“အို...တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ နှိုင်းဆီကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ဖုန်းမဆက်နဲ့၊ အိမ်ကိုလည်း မလာပါနဲ့”

“ဒါပဲ”

“ဟိတ်...နေဦးလေ”

တစ်ဖက်က နေထွဋ်သွေးစကားကို နားမထောင်ဘဲ ဖုန်းကိုပါ စက်ပိတ်ပစ်၍ နေထွဋ်သွေးတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။

နှိုင်း...။

မင်းလေးဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ကို အသည်းယားစရာကောင်းအောင် ပြုမူနေရတာလဲကွာ။

နေထွဋ်သွေးဆိုတဲ့ ကိုယ့်လိုလူကို မပတ်သက်ချင်တဲ့သူ၊ မခေါ်မပြောချင်တဲ့သူဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။

မျက်ဝန်းကိုမှိတ်လိုက်တော့ အံ့သြရှက်လန့်သွားသော ပန်းနုရောင် မျက်နှာလေးကို ပင့်မော့လျက်။ မည်းနက်ဝိုင်းစက်သည့် မျက်ဝန်းခွကြီးများဖြင့် နေထွဋ်သွေးမျက်နှာကို ကြည့်လာ

သည့် နှိုင်းရဲ့အကြည့်လေးက မထင်မှတ်ဘဲ နေထွဋ်သွေးရင်ကို စွဲငြိသွားစေသည်။

နေထွဋ်သွေးဆိုတာ လူတစ်မျိုး။ အလွယ်တကူရနေသည့် အရာတွေကို စိတ်မဝင်စားတတ်သလို လှည့်၍ပင်မကြည့်တတ်သည့် လူစားမျိုး။

ဒါပေမဲ့ ခက်ခက်ခဲခဲရသည့် အရာတိုင်းပေါ်မှာ နေထွဋ်သွေးက အလေးအနက်ထား၍ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတတ်သည်။

နှိုင်းက နေထွဋ်သွေးနှင့်ကိုက်ညီသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ နှိုင်းရယ်။

မင်းကပဲ ကိုယ့်ကို မုန်းနိုင်မလား။

ကိုယ်ကပဲ မင်းအချစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်မလားဆိုတာ။

သေချာတာကတော့ နေထွဋ်သွေးဆိုတဲ့ ကိုယ်ဟာ ခက်ခက်ကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုတာပဲ။

အခန်း (၄)

နှိုင်း ထိုကိစ္စတွေ ဖြစ်ပြီးသွားသည့်အောက်မှာတော့ နှိုင်း
နီသူ အောက်ထပ်တွေ့ဆုံရန် ခက်ခဲသွားပြီလို့ ထင်ထားခဲ့၏။

အကယ်တမ်းမှာတော့ နှိုင်း ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့။

ဒီတစ်ခါ အေတွင်သွေးနှင့် နှိုင်း တွေ့ဆုံမိသည်က နှိုင်း
အံ့ခြံထဲမှာဖြစ်သည်။

ခြံထဲရှိ ပန်းပင်များကို နှိုင်း ရေလောင်းနေစဉ် နှိုင်းတို့
ခြံထဲသို့ ငွေ့မှင်ရောင်ကားလှလှတစ်စီး မောင်းဝင်လာ၏။

နှိုင်းမှာ သူမနှင့်ရင်းနှီးခြင်းမရှိသည့် ထိုကားလှလှလေး

ကို စူးစမ်းသည့် မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်နေခိုက် ကားလေး
က ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်သွားပြီး ကားပေါ်က လူတစ်ယောက်
ဆင်းလာ၏။

နှိုင်းဘက်ကို ကျောပေးထား၍ ရုတ်တရက် ဘယ်သူ
မှန်း နှိုင်း မသိ။ သို့သော် ဖြည်းဖြည်းချင်း နှိုင်းရှိရာဘက်သို့
လှည့်လာသည့် မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာတော့ နှိုင်းလက်ထဲ
က ရေပိုက်လေးကို လွှတ်ကျမသွားအောင် မနည်းဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်ရ၏။

နှိုင်း တွေ့လိုက်ရသည့်လူက တခြားသူ မဟုတ်။

နေထွဋ်သွေး ဆိုသည့်လူ။

နှိုင်းပါးလေးကို မညှာမတာ နမ်းသွားသည့်လူက ဒီလို
ဘာကြောင့်ရောက်လာရသနည်း။ နှိုင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို မတွေ့
ချင်၊ မုန်းပါသည်ဟု ဆိုထားသည့်ကြားက နှိုင်းအိမ်ကို ရောက်
လာတာကတော့ တဆိတ်လွန်လွန်းသည်ဟုထင်သည်။

နေထွဋ်သွေးက ပန်းချီအကွယ်က နှိုင်းကိုမမြင်။ နှိုင်း
ကြည့်နေဆဲမှာပင် တိုက်ထဲမှ မမလှိုင်း ထွက်လာပြီး နေထွဋ်သွေး

နှိုင်း ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေဆိုရင်း မမလှိုင်းက ဘာပြော
တတ်သည်မသိ။

အကြည့်တွေက နှိုင်းရှိနေသည့် ပန်းချီရာဘက် ဖျတ်ခနဲ
ဆုတ်လာ၍ နှိုင်းက သူမကိုယ်လေးကို သူတို့မမြင်အောင်
အောက်သို့ ပိုတိုးကပ်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူတို့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ ထိုနေရာက ဘယ်သူ
မမြင်အောင် နှိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။

နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေတွေစိုရွဲနေသည့်အတွက် ခန္ဓာ
ပေါ် ကောက်ကြောင်းအလှက အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

နေထွဋ်သွေးဆိုသည့်လူ မြင်တွေ့သွားမှာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်။
နှိုင်းလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။

မမလှိုင်းနှင့်သူ စကားပြောပြောနှင့် နှိုင်းရှိရာဘက်
ဆုတ်လာချိန်မှာ နှိုင်း အိမ်နောက်ဘက်မှပတ်လျက် အိမ်မကြီး
အထိက သူမအနီးရှိရာသို့ ဘယ်သူမှမမြင်အောင် တက်လာ
သည်။

မှန်ရဲ့မှာ နှိုင်း ရပ်လိုက်တော့ နှိုင်းပုံစံက ဘာမှပြန်

ဆင်ခြယ်သထားခြင်းမရှိဘဲ ရေစိုနေသည့် အဝတ်နှင့်ပင် ချစ်စရာကောင်းအောင် နှုတ်ဝင်းစိုလှပနေ၏။

ဒီအလှတွေကြောင့်ပဲ လူတွေက နှိုင်းကို သိမ်းပိုက်ရသူ ချင်ကြသည်။ နှိုင်းရင်ထဲက နှိုင်းခံစားချက်၊ နှိုင်းနှလုံးသားထဲက ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားကြ။

နှိုင်းအလှပေါ်မှာ သာယာယစ်မှုကြောင့်လူတွေရဲ့ အချစ်ကို နှိုင်း မယုံကြည်။ လက်ခံလိုစိတ်လည်းမရှိ။ နှိုင်းဖြစ်စေချင်တာက နှိုင်းရဲ့ အပေါ်ယံအလှထက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေသဘာဝထား၊ ဖြူစင်ရိုးသားမှုနှင့် နှလုံးသားက လှိုက်လှဲစွာ တောင်လားမည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်ပေမယ့် လက်ရှိမှာ ယောက်ျားအလှစုံက နှိုင်း၏အလှမှာ သာယာယစ်မှုချင်ကြသူတွေချည်း။

နေထွဋ်သွေးဆိုသည့် လူကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသူတွေထဲက တစ်ယောက်ဟု နှိုင်းမြင်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ မပြောမဆိုဘဲ အသေသဘောမျိုး နှိုင်းရဲ့အပျိုစင်ပါးကို နမ်းရက်သူကို နှိုင်းစိတ်မဝင်ဘယ်လိုမှ ဘဝင်မကျ။ ခါးသီးမှုတွေနှင့် မုန်းနေ၏။

ထိုသို့သော လူကို ဘာအတွက်နှင့်မှ နှိုင်းဘက်က

ဆုံနေစရာမရှိ။ တွေ့ရင်လည်း နှိုင်းရင်ထဲက မကျေနပ်မှုအတွက် နှင့်ထုတ်မိမှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး နှိုင်း ရေချိုးတော့ နည်းစားလိုက်စဉ်မှာ နှိုင်း အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ခေါက်...ခေါက်”

“နှိုင်း...မမလှိုင်းပါ၊ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

စိတ်မပါပေမယ့် အခန်းတံခါးကို နှိုင်း ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း...တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေတွေစိုခဲ့လို့ အဝတ်လဲသေးဘဲနဲ့ အခုချိန်ထိ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ နှိုင်း”

အခန်းထဲတွင် အဝတ်စုံတွေနှင့် ဒီအတိုင်းရှိနေသော နှိုင်းကို အံ့သြသလိုကြည့်ရင်း ဆိုလာသည့် မမလှိုင်းကို နှိုင်း တစ်ချက် ဖြန်ကြည့်လိုက်၏။

“နှိုင်း အခုပဲ ရေချိုးမလို့ မမလှိုင်း”

“ကဲ...ဒါဖြင့်လည်း ဖြန်ဖြန်ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲခဲ့၊ အောက်မှာ ကိုနေထွဋ်သွေး ရောက်နေတယ်”

“သူ့ဘာသာရောက်နေတာ နှိုင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ မမ

လှိုင်းရဲ့”

“ဟဲ့...သူ အခု ဒီကိုလာတာ မမဆီကို လာတာမဟုတ်ဘူး၊ နှိုင်းဆီကိုလာတာ”

“နှိုင်းဆီကို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ကိုနေထွဋ်သွေးက မမတို့ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး၊ နှိုင်းရဲ့ဧည့်သည် သိပြီလား”

မမလှိုင်း စကားကြောင့် နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်သွား၏။

“သူ့ကို နှိုင်း မတွေ့ချင်ဘူး မမ၊ ဘယ်တုန်းကမှလည်း နှိုင်းဧည့်သည်အဖြစ် သူ့ကို ဖိတ်မထားဘူး”

“အဲဒါတွေ နောက်မှပြောတော့ နှိုင်း၊ အခု သူက ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်နေပြီ၊ ကိုယ့်ဧည့်သည်အပေါ်မှာ မမလှိုင်းတို့ နှိုင်းလို့ဖြစ်မလား၊ ဖေဖေ မေမေတို့ မျက်နှာက ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုနေထွဋ်သွေးဆိုတာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ ရေချိုးပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းခဲ့၊ အောက်မှာ ဖေဖေတို့ချည်း ဧည့်သည်ထားခဲ့ရတာ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ၊ မြန်မြန်သာဆင်းခဲ့တော့ နှိုင်း

သွားပြီ”

“မမလှိုင်း”

မမလှိုင်းက နှိုင်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ နှိုင်းအခန်းထဲက ဆံသွက်သွက် ပြန်ထွက်သွား၍ နှိုင်းလည်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သိုက်ရ၏။

ဦးနေထွဋ်သွေးက နှိုင်းဧည့်သည်တဲ့။

ဘယ်တုန်းက သူနဲ့နှိုင်းက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။

နှိုင်းစိတ်ထဲမှာ နေထွဋ်သွေးကို မကျေနပ်ပေမယ့် မမလှိုင်း ပြောသလို သူက ကိုယ့်အိမ်မှာရောက်နေပြီဆိုတော့ ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး ရိုင်းနေ၍မဖြစ်။

လူကြီးမိဘတွေရှေ့မှာ နှိုင်းရင်ထဲက မကျေနပ်မှုကို ချီသိပ်ထားရန်သာ ရှိသည်။ ရေခပ်သွက်သွက်ချိုးပြီး သင့်တင့်ရဲ့ အလှပြင်ဆင်ကာ စိတ်မပါပေမယ့် အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

“ဟော...နှိုင်းလေး လာပြီ”

“ခြေထောက်အနာ သက်သာသွားပြီလား နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမလှိုင်းနားမှာ နှိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စေ့စေ့စူးစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီးစအသွင်ဖြင့် သန့်ရှင်းလှပနေသော နှိုင်းက မျက်နှာကိုမကြည့်ဘဲ ဟုတ်ကဲ့ဟုဖြေကာ ခပ်တည်တည်မျက်နှာလေးဖြင့် မကြည်သလိုလေး ထိုင်နေတာကိုကြည့်၍ နေထွဋ်သွေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

“ဖေဖေတို့ရော မမ”

“စောစောကပဲ တစ်ဖက်ခြံကို ကူးသွားကြပြီ နှိုင်းရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို နှိုင်းလည်း...”

“တူ...တူ...တူ”

“ဟော...ဖုန်းလာနေလို့ ခဏလေးနော် နေထွဋ်သွေးနှိုင်း နေထွဋ်သွေးကို စည့်ခံထားလိုက်ပါဦးကွယ်၊ မမလှိုင်း အပဲ ပြန်လာမယ်”

ပြောလက်စ စကားကိုပင် နှိုင်းမှာ ဆုံးအောင်မမြင်လိုက်ရ။

မမလှိုင်းက သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကိုယူပြီး အိမ်ရှေ့ကိုထွက်သွား၍ တိတ်ဆိတ်ကျယ်ဝန်းသော စည့်ခန်းအလယ်မှာ နှိုင်းနှင့် နေထွဋ်သွေး နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“နှိုင်း”

“ရှင် နှိုင်းဆီကို ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ ဦးနေထွဋ်သွေး”

“ကိုယ် နှိုင်းကိုသတိရလို့၊ ကိုယ့်ကို နှိုင်းစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

“ရှင်အပြုအမူကို ရှင့်ဘာသာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီလိုစကားမျိုး နှိုင်းကို မေးနေစရာတောင်မလိုဘူး”

“နှိုင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ် ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူးရှင်”

ဒေါသဖြင့်ဆိုရင်း နှိုင်းထံမှ မကျေနပ်အကြည့်လေးတွေ နေထွဋ်သွေးရှိရာ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားတော့ ဘယ်အချိန်ထဲက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်နေမှန်းမသိသော သူ့အကြည့်များဖြင့် ဆုံသည်။

လှပသော နှိုင်းမျက်နှာလေးက မကျေနပ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း ဒေါသတွေနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ တင်းမာနေသလောက် နေထွဋ်သွေး မျက်နှာကတော့ နှိုင်းနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်း၊ ရွှန်းလဲ့တောက်ပခြင်း၊ နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ၍ နှိုင်းကပဲ သူမ အကြည့်လေးများကို ဖျတ်ခဲချက်ချင်း ပြန်လွှဲပစ်လိုက်ရသည်။

နေထွဋ်သွေးက နှိုင်း ဒေါသဖြစ်နေတာကို သိပါသည်။ ထို့အတူ နှိုင်းစိတ်ဆိုးပြီး နှုတ်ခမ်းလေး ခပ်စုစုဖြစ်နေပုံကိုလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ သဘောကျနေမိ၍ နှိုင်းမမြင်အောင် သူ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ စိတ်ဆိုးနေသော နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

“နှိုင်း စိတ်ဆိုးပြေအောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရှင့်အိမ် ရှင်ပြန်ပါ”

“ကိုယ်ပြန်ရင် နှိုင်း စိတ်ဆိုးပြေမယ်ပေါ့”

သူ့အမေးကို နှိုင်း မဖြေ။

“နှိုင်း ပြန်ဆိုရင် ကိုယ် အခုပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ ထပ်လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဘာပြောတယ်၊ မနက်ဖြန် ထပ်လာဦးမယ် ဟုတ်လား”

“ကိုယ် အခုပြန်မယ်ဆိုတာက နှိုင်း စိတ်ဆိုးပြေစေချင်လို့၊ မနက်ဖြန် ထပ်လာခဲ့မယ်ဆိုတာက နှိုင်း စိတ်ဆိုးပြေသွားတဲ့ အချိန်မှာ နှိုင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့်ရချင်လို့”

“ရှင့်ကို နှိုင်း ပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးရှင့်၊ နှိုင်းနဲ့ရှင် နောက်ထပ်တွေ့စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး လို့ပြောတာ”

“နှိုင်းဘက်က ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ နှိုင်းနဲ့ထပ်တွေ့ရမှဖြစ်မယ်၊ ကိုယ် အခုပြန်မယ်၊ ဒါက ကိုယ့်အပေါ် နှိုင်း စိတ်ဆိုးနေတာ ပြေစေချင်လို့”

“မနက်ဖြန်လည်း မလာပါနဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ နောက်ထပ်တစ်ရက် ထပ်ရွှေ့ပေးမယ်”

“အို...နှိုင်းပြောတာ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလဲ”

နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်မေးလာတော့ နှိုင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ သူ့အကြည့်တွေကို နှိုင်းစိတ်ထဲ အလိုလိုကြောက်လာ၏။

“ကျေးဇူးပြုပြီး နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ”

“ကိုယ်က နှစ်ယောက်အတူ နေချင်တယ်ဆိုရင်ရော၊ ကိုယ် နှိုင်းကို ချစ်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကို မပြောပါနဲ့ရှင်၊ ရှင့်အချစ်တွေကို နှိုင်းလက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်လိုချင်တာကိုရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့သူဆိုတာ နှိုင်း မေ့သွားပြီထင်တယ်”

နှိုင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ စိတ်ထဲကတော့ နေထွဋ်သွေးကို နှိုင်းနားက ထွက်သွားအောင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါဟု ကျိတ်ကြံနေမိသည်။

“ကိုယ် နှိုင်းကိုချစ်သလို ကိုယ့်ကိုလည်း နှိုင်း ချစ်လားမယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်က ယုံကြည်နေတယ် နှိုင်း၊ ကဲ...နှိုင်း စိတ်

ချမ်းသာအောင် ကိုယ်ပြန်မယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ် သွားပြီနော် နှိုင်း”

“အို”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးနှုတ်ဆက်သွားခြင်းမဟုတ်။ နှိုင်းအလစ်မှာ နှိုင်းပါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရှိတ်နမ်းသွားသူကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲ ရှက်ဒေါသတွေနှင့် လှိုင်းထန်နေချိန်မှာ သူ့ကားကြီးက နှိုင်းတို့ခြံထဲက ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

“နှိုင်း”

“မမလှိုင်း”

လှိုင်းက သိပ်လှသည့် နှိုင်းကို ငေးခနဲ ကြည့်လိုက်၏။ နှိုင်းက မျက်ခုံးထူထူတန်းတန်း၊ ကကြီးပုံနှုတ်ခမ်း ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေးဖြင့် မျက်တောင်ရှည်ထူထူစိပ်စိပ်လေးများ ပိုင်းရံထားသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ကြွေရပ်သွင်။ အပြစ်ကင်းစင်စွာ လှပလွန်းသည်။

အလယ်မှ ခွဲချထားသော ကျောလယ်မှာ ဖြာဝေဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ညိုအိမ်များက နှိုင်းအလှကို ပို၍ဖြည့်စွက်ပေးထား

၏။

ငါးပေခြောက်လက်မခန့်ရှိသော အရပ်နှင့်အတူ ဝါဝင်းသော အသားအရေက စိုပြည်အိတွေးလျက် အကြောစိမ်းလေးများကိုပင် မြင်နေရသည်။

ပြီးရယ်လိုက်တိုင်း ချိုင့်ဝင်သွားတတ်သည့် ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်ကလည်း နှိုင်းအလှတွေကို ပို၍ ဆွဲညှို့နိုင်စေ၏။

ထိုအလှတွေကြောင့် နေထွဋ်သွေး နှိုင်းရှိရာသို့ ရောက်လာခြင်းဆိုတာကိုတော့ ငြင်းစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ကိုနေထွဋ်သွေး ပြန်သွားပြီလား နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့...နှိုင်း သွားတော့မယ်”

လှိုင်းနားမှာ နှိုင်း ကြာကြာနေချင်စိတ် မရှိသဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ နှိုင်းအခန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။

နှိုင်း အတွေးထဲမှာတော့ နေထွဋ်သွေး ပုံရိပ်တွေကြောင့် ချော့တ်ချားလေးလံလျက် စိတ်ညစ်နေမိ၏။

နှိုင်းအခန်းလေးထဲရောက်တော့ မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည့် သူမပုံရိပ်ကိုကြည့်ကာ နှိုင်းမျက်နှာလေး ယန်းသွေးရောင် တောက်

သွားသည်။

နေထွဋ်သွေးဆိုသည့်လူက ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် နှိုင်းခါးလေးတွေကို သူသဘောနဲ့သူ နမ်းသွားတာ နှစ်ကြိမ်တိတိ။

“နှိုင်းကို ချစ်တယ်”

သူ့အသံက နှိုင်းနားမှာ ကပ်ပြောလိုက်သလိုလို ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့်နေပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်။ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်ရာထ နောက်ထွေသည်။

“နှိုင်း...ဦးနေထွဋ်သွေး အောက်ထပ်မှာ စောင့်နေတယ်။ နှိုင်းကို အလုပ်လိုက်ပို့ပေးမလို့တဲ့”

“ရှင်...နှိုင်း သူ့ကို မစောင့်ခိုင်းပါဘူး၊ သူနဲ့လည်း ခေါ်လိုက်ဘူး၊ နှိုင်းဘာသာပဲ သွားမှာပါ”

“ဖြစ်မလား နှိုင်းရဲ့ ဟိုက လူကြီးလူကောင်း၊ နှိုင်းအားမနာပေမယ့် မိဘတွေမျက်နှာက ရှိသေးတယ်၊ လိုက်သွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ညီမရယ်”

မမလှိုင်းစကားကြောင့် နှိုင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

နေထွဋ်သွေးဆိုသည်လူ လုပ်နေပုံကတော့ တစ်ခုမှ
အချိုးမကျ။ နှိုင်း မကြိုက်တာတွေချည်း လုပ်နေသည်။

“ဒီနေ့ နှိုင်း အလုပ်မသွားတော့ဘူး”

“ဖြစ်မလား နှိုင်းရယ်၊ တော်ကြာ နှိုင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊
ဆေးခန်းပို့ပေးပါရစေ၊ လူနာကြည့်ပါရစေဆိုမှ ပိုဆိုးမယ်”

မမလှိုင်းပြောတာ မှန်နေ၍ နှိုင်း ခဏတော့ ငြိမ်သွား
သည်။

“နှိုင်း သူနဲ့မတွေ့ချင်ဘူး မမလှိုင်း”

“ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ချင်တာလဲကွယ်”

“နှိုင်း သူ့ကိုမုန်းလို့”

ကိုနေထွဋ်သွေးကို နှိုင်းက ဘာဖြစ်လို့မုန်းရတာလဲ ညီမ
ရဲ့ အကြောင်းတော့ရှိမှာပါ။ ညီမတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ထားကြ
လဲ၊ မမ သိအောင် ပြောပါဦး၊ ဒါမှ မမလည်း နှိုင်းတို့ကြား
ဝင်စိစဉ်တတ်မှာ မဟုတ်လား”

မမလှိုင်းက မေးပေမယ့် နှိုင်း မဖြေ။ နှိုင်းပါးလေးကို
သူ နှိပ်သွားတာ မကျေနပ်လို့ဟု ပြောရအောင်ကလည်း ရှက်စရာ။

အခု အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကလည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်
တော့ ခက်သည်။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ညီမ၊ ကိုနေထွဋ်သွေးကများ နှိုင်းကို
နှိပ်လုပ်ထားလား”

“မမ ဘယ်လိုသိလဲဟင်”

“ကြည့်စမ်း...မမထင်တာ မှန်နေပြီ၊ မမ ညီမလေး
ချစ်ရေးမှာ ကံကောင်းမှာပါကွယ်၊ ကိုနေထွဋ်သွေးလို လူ
သောက်က နှိုင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ”

“သူချစ်ပေမယ့် နှိုင်း သူ့ကိုမချစ်ဘူး မမလှိုင်း၊ အဲဒါ
ကြောင့် နှိုင်း သူ့ကို မတွေ့ချင်တာ”

မမလှိုင်းက နှိုင်းအတွက် ဝမ်းသာနေပေမယ့် နှိုင်းက
သော။ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားက ကိစ္စအတွက် စိတ်ရှုပ်
ပစ်နည်းနေမိ၏။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နှိုင်းရယ်၊ ကိုနေထွဋ်သွေး
သူတစ်ယောက်က နှိုင်းမေတ္တာကိုလိုချင်တာ နှိုင်း ဘယ်
တတ်ကောင်းလဲ၊ နှိုင်းနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင်

ဘယ်လောက်ပျော်လိုက်မလဲ။ နှိုင်းအတွက် ဒီကိစ္စက မင်္ဂလာတို့
ဂုဏ်ယူစရာကိစ္စ ညီမလေးရဲ့၊ မေမေတို့သိရင်လည်း သူတို့သိ
လေးအတွက် သိပ်ကို ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြမှာ သေချာတယ်”

“မေမေတို့ကို ဘာမှမပြောနဲ့ မမလှိုင်း၊ နှိုင်း သူ
မချစ်ဘူး”

နှိုင်း စကားအဆုံးမှာ လှိုင်းထံမှ အကြည့်စူးစူးက
ထံ ရောက်လာ၏။

နှိုင်း ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရသည့် စိတ်အခြေအနေကို ထို
နားလည်၏။ နေထွဋ်သွေးလို လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို လာ
ရန် နှိုင်းအတွက် ဝန်လေးတုံ့နှေးရုံမက ကြောက်လန့်နေခြင်း
အဖြစ်က နှိုင်းကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံဆိုတော့ နှိုင်းကို
ပြီး လှိုင်း ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ကိုအေးအေးထား နှိုင်း၊ ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘာ
ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မမ သိတယ်၊ နားလည်
လောလောဆယ် နှိုင်း လုပ်ရမှာက အောက်ထပ်မှာစောင့်
ကိုနေထွဋ်သွေးကို အရင်သွားတွေ၊ ဟုတ်လား၊ ကျန်တာကို

“မမ ကြည့်စိစဉ်မယ်”

မမလှိုင်းကို နှိုင်း ငြင်းပေမယ့် မရ။ နောက်ဆုံး လှိုင်း
နှီးဆောင်မှုအောက်မှာ နှိုင်းက ခေါင်းညိတ်နာခံရသူဖြစ်သွား၏။

“ဟော...ညီအစ်မနှစ်ယောက် လာပြီ၊ လာ...လာ
သမီး”

မေမေက နှိုင်းကို သူနားမှာထိုင်ဖို့ လှမ်းခေါ်သလို
နေထွဋ်သွေးက ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သိပ်လှနေသော နှိုင်း
ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးနေ
သည်။

“သမီး အလုပ်သွားရင် လိုက်ပို့ရအောင် မောင်နေထွဋ်
သွေးက သမီးကိုစောင့်နေတာ၊ အားနာစရာကွယ်”

“နှိုင်း အခုပဲ အလုပ်ကိုသွားတော့မှာပါ မေမေ”

ထိုစကားကို လှမ်းဖြေလိုက်သူက နှိုင်း မဟုတ်။ မမလှိုင်း
ထိုယ်တိုင်ဖြစ်နေ၍ နှိုင်း သက်ပြင်းကျိတ်ချရုံမှတစ်ပါး အခြား
အံ့။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီ သားရယ်”

“မေမေ...နှိုင်း သွားမယ်နော်”

“အေး...အေး...သမီးလေး”

အားလုံးရှေ့မှာပဲ နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင် နှိုင်းအတွယ် ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မမလှိုင်းကိုယ်တိုင် ကားနားလိုက်ပို့၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားထွက်သွားချိန်အထိ နှိုင်းတို့ကားကို ရပ်ကြည့်နေသည့် မမလှိုင်းပုံရိပ်ကို နှိုင်း မမေ့။

ကားက လမ်းအတိုင်း တရိပ်ရိပ်ပြေးနေခိုက်မှာ နှိုင်း မကျေမနပ်နှင့် နေထွဋ်သွေးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ရှင် နှိုင်း အနေရခက်အောင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်တာလဲဟင်”

နှိုင်းအသံက ဒေါသဖြင့် တုန်ယင်နေပေမယ့် နေထွဋ်သွေးပုံစံက အေးစက်စက်။

“ကိုယ် ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဒီနေ့ နှိုင်းနဲ့အတူ အလုပ်သွားချင်လို့ နှိုင်းကို ဝင်ခေါ်တာ၊ အခု နှိုင်းနဲ့အတူ အလုပ်သွားတယ်

ဒါပဲလေ”

“ရှင်ပြောတော့ လွယ်လှချည်လား၊ နှိုင်းမှာ အခုချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်က အိမ်ကို လိုက်လာရုံမကဘူး၊ အလုပ်အထိ လိုက်ပို့တယ်ဆိုတော့ နှိုင်းမိဘတွေက နှိုင်းကို ဘာပြောကြမလဲဟင်”

“ဘာမှတော့ ပြောစရာရှိမယ်မထင်ဘူး၊ သူတို့လည်း ငယ်ရာက ကြီးလာကြတာပဲ၊ သူတို့သမီးလေး သီးချိန်တန်သီး ခွင့်ချိန်တန်ပွင့်ပြီလို့ပဲ ထင်ကြမှာပါ”

“ဘာ”

“ရှု...တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေတာလဲ”

“ရှင်ကားကို အခုရပ်”

“ကိုယ့်ကို အမိန့်ပေးတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှင်ကို နှိုင်းမုန်းတယ် သိလား”

“သိတယ်၊ နောက်တော့ နှိုင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကို ချစ်တာမှာပါဗျာ”

အခန်း (၅)

“ကဲ...ပြောစမ်း၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်မှ နှိုင်းက
ညီလိုအချစ်ကို လက်ခံမှာလဲ”

“နှိုင်း မသိဘူးရှင်”

နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးက အခုပဲ ငိုချတော့မလို ညှိမှိုင်း
စွာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၍ နေထွဋ်သွေး မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

မိန်းမချော မိန်းမလှများစွာနှင့် ပတ်သက်ဖူးသည်။ နှိုင်း
နှင့် ဘယ်သူမှမတူ။ နေထွဋ်သွေး ချစ်ခွင့်ပန်တာကို ကမ္ဘာပျက်
မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာမျိုးလည်း တစ်ခါမှမတွေ့ဖူး။

နောက်တစ်ခါ နေထွဋ်သွေး မျက်နှာကို မမြင်ပါရစေနှင့်
မတွေ့ပါရစေနှင့်ဆိုသူလည်း မပါ။ အားလုံးသော အပျိုမ လှူ
လေးတွေအတွက် နေထွဋ်သွေးဟာ အိပ်မက်မင်းသား ဖြစ်ခဲ့
လျက် နှိုင်းနွဲ့ကျမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ရမလို ပြုံးရမလို ဘာမှန်းသိ
ဖြစ်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးပါ။

“နှိုင်းမှာ အရင်က ချစ်သူရည်းစား မရှိခဲ့ဘူးလား”

“ဘာရှင်၊ နှိုင်းက အလကားနေရင်း ဘာကိစ္စ ရည်းစား
ထားရမှာလဲ”

“ဒါဆို ကိုယ်က နှိုင်းရဲ့အချစ်ဦးပေါ့ ဟုတ်လား”

နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ကျေနပ်ကြည်နူးခြင်းများဖြင့်
ဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်ပြီးပြောတော့ နှိုင်းမျက်နှာပေါ်
ယန်းရင့် ရောင် တောက်ပလျက် အနေရခက်သွားပုံကအစ ရင်ခွင်ထဲ
ကြိုးပွေ့ထားချင်စရာပါ။

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ ရှင့်အချစ်ကို နှိုင်း
လက်မခံဘူးလို့ ပြောပြီးသား”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာတော့ နှိုင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဗျ”

“ရှင့်အရင် ရည်းစားတွေကရော”

မပြောဘူးလို့ ရည်ရွယ်ထားပေမယ့် နှိုင်းနှုတ်က ထုတ်
ပြောလိုက်ရတာက နှိုင်းဆိုတာ သူ ပြောတိုင်း ယုံလွယ်သူ မဟုတ်
ကြောင်း သက်သေပြချင်၍ပါ။

ဒါကို နေထွဋ်သွေးက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်သွား
သည့်ပုံနှင့် နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ခပ်သုသုံးအပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်
ရင်း...

“ဘာလဲ၊ ကိုယ်က ရည်းစားများလို့ နှိုင်းက သဝန်တို
တာလား”

“မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့နော်၊ ရှင့်ကို နှိုင်းက ဘာကိစ္စ
သဝန်တိုရမှာလဲ”

“မင်းပဲ အရင်ရည်းစားတွေအကြောင်း ပြောနေလို့ပါ”

“အဲဒီလိုပြောတာ ရှင့်ကို သဝန်တိုတာမဟုတ်ဘူးရှင်၊
ရှင်က နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း ရှင့်ရင်ထဲမှာ ရှိတယ်ဆိုလို့”

“ကိုယ်ပြောတာ ကိုယ့်အချစ်ကို နှိုင်း မယုံဘူး၊ အဲဒီ
လိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

အခုမှ လိုရင်းရောက်သွား၍ နှိုင်းက သူ့အမေးစကားကို ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးတော့ သူက ရယ်သည်။ နှိုင်းပြောတဲ့ စကားထဲမှာ ဘာရယ်စရာမှလည်းမပါဘဲနှင့် ရယ်တာ ဆိုတော့ နှိုင်းကို လှောင်တာဆိုရင်လည်း နှိုင်း ဂရုမစိုက်ပါ။

နှိုင်းကို အလုပ်လိုက်ပို့ပေးမယ် ဘာညာနဲ့ ဇွတ်ခေါ် လာ ပြီး သူ့သဘောနဲ့သူ ကန်တော်ကြီးကိုခေါ်လာတာ အချိန်ဘယ် လောက်ကြာမှန်းမသိ။

လက်က နာရီလေးကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်တော့

“ဒီနေ့ အလုပ်မလာဘူးလို့ ခွင့်တင်ထားပြီးသား”

“ဟင်”

“မယုံရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်၊ နှိုင်းအလုပ် လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း”

“အို”

နှိုင်း သူ့မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက် တော့ နှိုင်းရဲ့ အံ့သြနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူက ခပ်တည်

သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ နှိုင်း အလုပ်လုပ်နေတဲ့နေရာအထိ ညိုက်နှောင့်ယှက်နေရတာလဲ ဦးနေထွဋ်”

“နှိုင်းကိုချစ်လို့လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“ရှင် သိပ်လွန်နေပြီနော်၊ ရှင့်ကို မချစ်ဘူးလို့ နှိုင်း ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီ၊ နှိုင်း မချစ်သေးလို့ ကိုယ်က နှိုင်းအချစ်ကို ရအောင် ကြိုးစားနေရတာဆိုရင်ရော”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်”

“ကိုယ်လည်း စိတ်ညစ်တာပဲကွ”

နှိုင်းပြောသည့်စကားအတိုင်း လိုက်ပြောနေသူကို မကျေ နပ်နှင့် နှိုင်း မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူက ရယ်သည်။ သူ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ သိပ်ပျော်နေသည့်ပုံမှန်း နှိုင်း သိသည်။ နေထွဋ်သွေး ပျော်သလောက် နှိုင်းက စိတ်ညစ်နေရသူ။

“ဒီမှာ”

“ကိုကိုလို့ မခေါ်ဘူးလား”

“စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေပါနဲ့”

“တစ်နေ့ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ ကိုကိုက ယုံပြီးသား”

“ရှင် ယုံတာတွေ မယုံတာတွေ နှိုင်း စိတ်မဝင်စားဘဲ အခုပဲအတိုင်း နှိုင်းကို ဆက်နှောင့်ယှက်တာ ရှေ့ဆက်မလုပ်ဘဲ လို့ နှိုင်း ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

ပြောရင်း နှိုင်းအသံက တုန်လာကာ ငိုသံပါ စွက်လာရုံသာမက နှိုင်း၏မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တက်လာတာမြင်တော့ နေထွဋ်သွေးရင်မှာ အံ့သြမှုတွေ ဖြစ်ထွန်းသည့် ဘယ်လိုလဲ။

နေထွဋ်လိုလူတစ်ယောက် အချစ်ခံရတာ ဒီလောက် ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်နေပြီလား။ သူ့ရှေ့မှာ မျက်ရည်ကျနေသည့် နှိုင်း မျက်နှာလှလှလေးကို ကြည့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ကြိုးပွေ့ချင်လာသည်အထိ အသားယားစိတ်ဖြစ်လာ၏။

“ကိုကိုက နှိုင်းကိုချစ်တာ ငိုစရာလားဗျာ”

“နှိုင်းနေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုရင် သိပ်ပျော်မှာ ကို နှိုင်း သိပါတယ် ဦးနေထွဋ်သွေး၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းက တခြားသူ

“သောက် မဟုတ်လို့ နှိုင်းဘဝနဲ့ နှိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့လားရှင်”

ဒီတစ်ခါ နှိုင်းအသံထဲမှာ ဒေါသသံမပါတော့။ နေထွဋ် မျက်နှာကို မျက်ရည်တွေကြားက မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော အပြင်ကင်းသည့် မျက်ဝန်းကြီးများဖြင့် မော့ကြည့် အသားခံလာ ချစ်စရာ၊ မြတ်နိုးစရာအတိဖြစ်လျက် သူရင်ကို နွေးထွေး ချစ်ခင်သွားစေသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွား၏။

“ကိုကို မင်း နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ နှိုင်း ချစ်၊ နှိုင်း ကိုကိုကြောင့် မျက်ရည်ကျတာမြင်တော့ ကိုကိုရင်ထဲ နှလုံးသားထဲ ဘယ်လောက်နာကျင်ရလဲဆိုတာ နှိုင်း သိလား”

နေထွဋ်သွေး အမေးစကားကို နှိုင်း မဖြေပါ။ ဖြေစရာ သည်း စကားမရှိ။ နေထွဋ်သွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ သိသည်။ သူ့ကြောင့် နှိုင်း ငိုရသည်။ နှိုင်းသိတာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ နေထွဋ်သွေးကတော့ နှိုင်းလိုမဟုတ်။ အချစ် ဘစ်ခုတည်းအတွက် နှလုံးသား၏အလိုကို လိုက်နေသည့် သူ အဖြစ်သူ သဘောကျစွာ အံ့သြစိတ် ဖြစ်နေတာပဲရှိသည်။

အချစ်အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သည့်

လူတစ်ယောက်က နှိုင်းလို ငွေမမက် ဝတ်မမက်သော နှိုင်းကို
မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိသည့်အဖြစ်ကလည်း မယုံချင်စရာဆိုပေမယ့်
တကယ်လက်တွေ့မှာဖြစ်နေ၏။ ချစ်နေ၏။

“နှိုင်း”

နှိုင်းက သူ့ကို မထူး။ မျက်ရည်တွေနှင့် လှပစွာ
ကြည့်လာ၍ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခင်မှာ နှိုင်းနားကို နေထွင်
သွေး ရောက်သွားပြီး နှိုင်းပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ယုယ
ကြင်နာစွာ သုတ်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“အို...ဖယ်ပါ”

“နောက်တစ်ခါ နှိုင်း ကိုကိုရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျတီ
ဘူးလို့ ကတိပေးပါ”

“ရှင်လည်း နှိုင်း မကြိုက်တာ မပြောပါဘူးလို့ ကတိ
ပေးပါ”

“ဒါကတော့...”

“တော်ပါပြီ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင် ကတိစကားမတည်မှတော့
နှိုင်းဆီက ကတိစကားကိုလည်း မလိုချင်ပါနဲ့၊ နှိုင်း သွားမယ်”

“ဟေ့...နှိုင်း...အေးဦး”

နေထွင်သွေး ခေါ်ပေမယ့် နှိုင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ
နားက လှစ်ခဲ ပြေးသွား၍ သက်ပြင်းချရင်း ကျန်ရစ်သူက သူ့ပဲ
ဖြစ်နေ၏။

ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်။

၁ ၁ ၁

အခန်း (၆)

နေထွဋ်သွေး ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် အဖြစ်
တင်းစင်မှုတွေ၊ လှပချောမော၍ ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်အဖြစ် နှိုင်းကို ပထမဆုံး တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

နှိုင်းက လှသလောက် ရိုးသားအပြစ်ကင်းသည်။ သူ
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နှိုင်းလို မိန်းကလေး မရှိ။ အားလုံးက ဂုဏ်
တောသနနှင့် ငွေကြေးချမ်းသာမှုကိုသာ ရှေ့တန်းတင် စိတ်ဝင်စား
ကြသူများသာဖြစ်သည်။ နေထွဋ်သွေး တွေ့ဖူးသော မိန်းကလေး
တွေနှင့် နှိုင်းက မတူ။ နေထွဋ်သွေးလို လူတစ်ယောက်၏ ချမ်းသာ

ကြွယ်ဝမှုကို သူမ စိတ်မဝင်စား။

လွတ်လပ်မှုကို ခံမင်သည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလာ
စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်မှုကိုသာ လိုချင်သူ။ နှိုင်းမှာ ဟန်
တစ်ခုမှ မရှိတာကိုက ချစ်စရာဖြစ်နေ၏။

နေထွဋ်သွေး လိုချင်တာကလည်း အတုအယောင်
ပကာသနတွေ လွမ်းခြုံထားသော အပေါ်ယံ ဆက်ဆံမှုမျိုးပေမယ့်
တကယ့်ရင်တွင်းက ဖြစ်ပေါ်လာသော စိတ်ခံစားချက်စစ်စစ်
လိုချင်သည်။ အခု သူ့စိတ်ကူးထဲက ချစ်သူကို သူ့မျက်စိ
တွေနေရ၏။ နှိုင်းအချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်၍ ကြိုးစားပေး
မအောင်မြင်။ အရာမထင်။

နှိုင်းအမြင်မှာ နေထွဋ်သွေးပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ
သိသည်။ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှု အရှိန်ဖြင့် နေထွဋ်သွေး
သူမကို ချစ်တမ်းကစားသည်ဟု ထင်နေသည်။

အသိုင်းအဝိုင်း အခြေအနေချင်း မတူသူ့အဖြစ် နှိုင်း
နေထွဋ်သွေးအချစ်ကို အလိုမရှိ။ နှိုင်းအမြင်မှာ နေထွဋ်သွေး
ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ထိုအတွက် နှိုင်းကို အပြစ်ပြော၍မဖြစ်။ နေထွဋ်သွေး
ဦးထိုင်က သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပေါ်ပြူးလာအဖြစ်ဆုံး ထွန်း
ဆက်နေသည့် ကြွယ်ဝမှုပွင့်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်ကြားမှ နှိုင်းကို
စိတ်ဝင်စားမိရာက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သွားမိတာတော့ သူလည်း
မတတ်နိုင်။

“ကျွန်တော် နှိုင်းကို ချစ်နေပြီ မာမိ”
မာမိကို သူ ဖွင့်ပြောတော့ မာမိက နေထွဋ်သွေးကို
ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“သားနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်၊ နှိုင်းပုံစံက သိပ်ရိုးလွန်း
တယ်၊ ရေရှည်မှာ သားပဲ စိတ်ညစ်ရမှာနော်၊ ဖြစ်ပါ့မလား၊
ဆရာတော်ဦးစားဦး”

မာမိက ဆိုရှယ်ကျလွန်းသော သူတို့အသိုင်းအဝိုင်း၏
လူနေမှုပုံစံကို ရည်ရွယ်ပြောခြင်းဟု နေထွဋ်သွေး သိသည်။ နှိုင်း
ပုံစံက သိပ်ပြီး ရိုးသားဖြူစင်လွန်း၍ ရေရှည်မှာ သူ စိတ်ဆင်း
ရဲမှာကို လိုချင်ပုံမရ။ မာမိစေတနာကို နေထွဋ်သွေး နားလည်

၁၁၆

မြေပူလှည့်

သည်။

သူကိုယ်တိုင်လည်း နှိုင်းနဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟု အချိန်
ယူ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပါပြီ။

နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင်က ထက်မြက်ပါးနပ်၍ စီးပွားရေး
လောကမှာ ခေါင်းမောဦးဆောင်နေသူဖြစ်၍ သူလို တော်သော
တတ်သော၊ ထက်မြက်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ဖော်
အဖြစ် စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်နိုင်တာ မှန်ပေမယ့် သူလိုချင်တာ ဘုရင်
မဟုတ်။ မိဖုရား ဖြစ်သည်။

နှိုင်းမှာ ထိုအရည်အချင်း အားလုံးရှိသည်။

“နောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ မာမီ၊ နှိုင်းက ထက်မြက်
တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူလိုချင်တာက အေးချမ်းမှု၊ ဒါကို ကျွန်တော်
ဖန်တီးပေးရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေပြေ လက်တွဲ
နိုင်မှာပါ”

“လက်တွဲမှာဆိုတော့ သားတို့က လက်ထပ်ကြတော့
မှာပေါ့”

မာမီစကားကြောင့် နေထွဋ်သွေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ

ဖြစ်သွား၏။ သူ့ဘက်က နှိုင်းကို လက်ထပ်ချင်တာမှန်သည်။
နှိုင်းက အခုချိန်ထိ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့မဆိုထားနှင့် သူ့အချစ်ကို
ပင် လက်မခံသေး။

“ကျွန်တော်တို့လက်ထပ်ဖို့က လိုပါသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့၊ မာမီအရွယ်က မြေးချီရမယ့်
အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ သားချစ်တဲ့သူ တွေ့နေမှတော့ အချိန်ဆိုင်း
နေပါနဲ့၊ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပြီး မာမီကို ချစ်စရာမြေးလေးတွေ
အများကြီး မွေးပေးစမ်းပါကွယ်၊ သားအသက်အရွယ်လည်း မငယ်
တော့ဘူးနော် သား၊ တော်ကြာ အဖေနဲ့ သား အသက်ချင်း
သိပ်ကွာနေရင် မကောင်းဘူး”

မာမီတွေးသလို သူလည်း တွေးပါသည်။

“သားတို့ချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပါဦးမယ်၊ အဆင်ပြေမှ
မာမီကို ဖွင့်ပြောမယ်”

“အကြာကြီး အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ သား၊ နှိုင်းက သိပ်လှ
တာဆိုတော့ သူ့ကို လိုချင်သူတွေရှိနေမှာပဲ၊ ပြီးတော့ နှိုင်းပုံစံက
တစ်မျိုး၊ မာမီတို့လို မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားကို သူ့နားလည်သည်။ ငွေဂုဏ်၊ စိန်ဂုဏ်
မက်သူမဟုတ်မှန်း နှိုင်းကို မာမိသိသလို သူလည်း သိသည်။

“တကယ်တော့ မာမိကိုယ်တိုင်လည်း ငြိမ်းအေးတဲ့
ချွေးမမျိုး လိုချင်တာပါကွယ်၊ ယောက်ျားနဲ့အပြိုင် စီးပွားရှာပြီး
အိမ်ကိုပစ်ထားတဲ့ ချွေးမမျိုး မလိုချင်ဘူး၊ မာမိတို့မှာ အားလုံး
ပြည့်စုံနေပြီပဲ ကျန်တဲ့ဘဝကိုတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အချိန်
ကုန်ချင်တယ်”

“မာမိဖြစ်ချေင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ မာမိ”

မှန်သောစကားကို သူ ဆိုဖြစ်သည်။ နှိုင်းကို ချွေးမ
အဖြစ် မာမိကိုယ်တိုင် လက်ခံလိုက်၍ သူရင်ထဲ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
သွား၏။

နှိုင်းက သူ့ချစ်သော မြတ်နိုးသော မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ လိမ္မာသော သားတို့၏မိခင်အဖြစ် တွေ့
လိုက်တော့ နေထွဋ်သွေးနှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြစ်လာ၏။

“ဟူ...ဟူ”

နေထွဋ်သွေး လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာ၍ သူ

ကတ်သူနားထောင်လိုက်တော့ ကုမ္ပဏီကဖုန်း ဖြစ်နေသည်။
နှိုင်းက နိုင်ငံခြားသွားရမည့်ကိစ္စ။ အကျိုးတူပူးပေါင်းမှုအတွက်
သွတ်သဘော ဆွေးနွေးရမည့်အကြောင်းတွေရှိနေ၍ သူ့ကိုယ်
တိုင် ဒီခရီးကို သွားမှဖြစ်မည်။

အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရုတ်တရက် ခရီးထွက်သွားရမည့်အတွက်
တို့ ပျတ်ခနဲ စိတ်က သတိရသွား၏။

နှိုင်းအချစ် အခုချိန်ထိ သူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသေး။ ရင်မော
ပင့်သက်ရှိကရုံမှတစ်ပါး နှိုင်းထံသွားရန်လည်း အချိန်မရှိ။
အလုပ်ကိစ္စအတွက် ပြောဆိုရမည့်အကြောင်းအရာနှင့် တခြားကိစ္စ
တွေ ရှုပ်နေ၍ နှိုင်းကို အပြန်ကျမှတွေ့တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး
ဆီးထွက်ခဲ့သည်။

အပြန်မှာ နှိုင်းအချစ်ကို ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် အရယူသိမ်း
ကိုင်မှဖြစ်မည်ဟု တွေးနေချိန်မှာ နှိုင်းကတော့ နေထွဋ်သွေး သူမထံ
ဆုတ်မလာဘဲ ပျောက်နေ၍ စိတ်သက်သာရာရ ပျော်ရွှင်နေ၏။

“နှိုင်း”

“ဟယ်...ကိုလေး၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲဟင်”

“မနေ့ညကမှ ပြန်ရောက်တာ နှိုင်းရေ၊ လာ...နှစ်ဦး ဒါ ငါ့ညီမ နှိုင်း”

ဝမ်းကွဲအစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုလေးကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားသော နှိုင်းမှာ ကိုလေးနောက်မှ အတူပါလာသည့် နှစ်ဦးဆိုသည့်လူကြောင့် ကိုယ်လေး တွန့်ခဲနေဖြစ်သွားကာ ဧည့်သည်ဖြစ်သူကို မော့အကြည့်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ကျွန်တော်က နှစ်ဦးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထိုင်ပါ”

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက ယောက်ျားဝိသစွာ ညိုညိုစိုစို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ နှိုင်း၏ မြင်မြင်ချင်း မျက်လုံးလက်လက်များဖြင့် ရွန်းရွန်းလဲ့လဲ့ ကြည့်သော ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး အကြည့်များက နှိုင်းကို အနေရခက်စေမယ့် နှိုင်း စိတ်မဆိုးမိ။

အနေရခက်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး

အကြည့်တွေကို မသိဟန်ဆောင်နေရသည်။

ကိုလေးက သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် နှိုင်းအဖြစ်ကို မသိ။ နှိုင်းပေပေနှင့် စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောရင်း အားလုံးကို မေ့နေ၏။

“မင်းသူငယ်ချင်းက ဘယ်ကလဲ ကိုလေး”

“နှစ်ဦးက ထားဝယ်က ဦးလေး၊ မိဘလည်းမရှိဘူး၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အစ်မကြီးက သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူဆိုတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး စစ်ထဲဝင်လိုက်တာ ဦးလေးရဲ့၊ စိတ်ရင်းစေတနာက ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့၊ သူ့ဆီကပိုက်ဆံတွေ ကျွန်တော် ယူသုံးထားတာကို မနည်းဘူး”

ကိုလေးက သူ့စကားသူ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်သည်။

“အေးကွာ၊ နောက်လည်း ဦးတို့အိမ်ကို ဝင်ပါ၊ ကိုလေးလုပ် မောင်နှစ်ဦးကို ဦးက မြင်မြင်ချင်း ခင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး”

နှစ်ဦးက နှိုင်းတို့မိသားစုထဲ ခင်မင်သူအဖြစ် နောက်ထပ် ရောက်ရှိလာသလို ကိုလေး၏သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ အခွင့်အရေးလည်း

ပိုရသူဖြစ်လာသည်။ မမလှိုင်းက နှစ်ဦးကို ခင်မင်ရင်းနှီးပေမယ့် နှိုင်းကတော့ နှစ်ဦး ဆိုသည့်သူနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာနေသဖြင့် မရင်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ပါ။

နှစ်ဦး ဆိုသည့်သူကလည်း သူ့ကိုတွေ့တိုင်း အကြောင်း ပြချက် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနှင့် ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည့် နှိုင်း ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဝင်စားသည့် မျက်လုံးလက်လက်များ လိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

ကိုလေး၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ကိုလေး သွားရာ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေသူလည်းဖြစ်၍ ကိုလေးနှင့် အတူ နှစ်ဦးက နှိုင်းတို့အိမ်မှာသာ အချိန်ကုန်သူဖြစ်သော်လည်း အိမ်မှာ အလကားမနေ။ ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုလုံး ကိုလေးနှင့်အတူ ရှင်းလင်းပြီး ဖန်းဥယျာဉ်လှလှလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသည်။

“ခွင့်နဲ့လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူစမ်းပါဟယ်၊ နင်တို့ကိုကြည့်ရတာ ပင်ဖန်းလွန်းလို့”

“တပ်ထဲမှာ ဒီထက်မက လုပ်လာခဲ့ရတာ လှိုင်းရေ၊ ဒီလောက်တော့ ငါတို့အတွက် စာမဖွဲ့လောက်ဘူးဟ၊ စားကောင်း

သောက်ကောင်းရုံပဲ”

ကိုလေးက လုပ်လည်းလုပ်သလို စားလည်းစားနိုင်သူ ဖြစ်၍ သူတို့စားတာကိုကြည့်ပြီး အားကျပေမယ့် ဘယ်သူမှ ခိုလေးတို့လို မစားနိုင်။

“နှိုင်းတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ ထမင်းဟင်းတွေ ကျွန်တော်တို့ စားတာနဲ့ ကုန်ပြီထင်တယ်နော်”

“မကုန်ပါဘူးရှင်၊ ကိုနှစ်ဦးတို့ စားတာကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း နို့က ဝမ်းသာနေရတာပါ”

“တကယ်လားဗျာ”

“တကယ်ပါရှင်”

“ဒါဆို တစ်သက်လုံး နို့မှာပဲ ထမင်း အလကားစား မဆုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ထားမလား နှိုင်း”

“နှိုင်း မသိဘူး၊ မေမေတို့ကို မေးကြည့်ပေါ့”

သူက နှိုင်းမျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့် စဉ်း နူးညံ့ရွှန်းလဲ့စွာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြောလာတော့ နှိုင်းပါးလေး တွေ နွေးခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ မျက်နှာ

လွဲလိုက်သည်။

“မေမေတို့က သဘောတူတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီမှာ တကယ်လာနေမှာနော် နှိုင်း”

“နေပေါ့”

“နှိုင်း သဘောတူတာ သေချာတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“နှိုင်းနဲ့ ဒီမှာ အတူနေဖို့လေ”

“အို...နှိုင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်က ဆိုင်ချင်နေတယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်”

“ကိုယ် နှိုင်းကိုချစ်တယ်”

“အို”

“နှိုင်း သဘောတူရင် နှိုင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရအောင်”

လားဗျာ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့နှိုင်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပြုပါလား နှိုင်းရယ်”

ကျောချမှ ဓားပြမှန်းသိရသူက နှိုင်း။ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးထံ

နှိုင်းကို ချစ်ရေးဆိုရုံမက လက်ထပ်ခွင့်ပါ တောင်းနေတော့ နှိုင်း ချက်နှာ နှင်းဆီရင့်ရောင်ဖြစ်သွားကာ ပါးလေးတွေရဲပြီး အနေရ ဆက်ခက်နှင့် သူရှေ့က ထွက်ပြေးချင်နေ၏။

“ကိုယ့်ကို မုန်းသွားပြီလား နှိုင်းရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဒါဆို ကိုယ့်အချစ်ကို နှိုင်း လက်ခံစဉ်းစားပေးပါလား”

“ဟ”

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်က ဆင်းရဲလို့လား နှိုင်း”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် မျက်နှာလေးငယ်သွားသော

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကိုကြည့်၍ နှိုင်းစိတ်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကိုနှစ်ဦး ထင်သလို နှိုင်းမှာ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတဲ့

စိတ် မရှိပါဘူးရှင်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါလား နှိုင်းရယ်၊ ကိုယ်

တို့ စစ်သားဘဝဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ အာမခံချက်မရှိတဲ့ ဘဝပါ။

ဒီနေ့ အသက်ရှင်လျက်ရှိနေနိုင်ပေမယ့် နောက်ရက်မှာ ရှိချင်မှ

ခိုနိုင်မယ့်သူတွေပါ”

“အဲဒါကတော့ ကိုနှစ်ဦးတို့ စစ်သားရယ်မှ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကံတရားဆိုတာ ဘာကိုမှ ကြိုပြောလို့မရနိုင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို နှိုင်း ချစ်နိုင်သလား၊ ကိုအချစ်ကို လက်ခံနိုင်မလားဆိုတာ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ကိုယ်သိရတယ်”

“ကိုနှစ်ဦးကို နှိုင်း ခင်ပါတယ်”

“ကိုယ်လိုချင်တာ ဒီအဖြေမဟုတ်ဘူးလေ နှိုင်း၊ ကိုတပ်ကို မပြန်ခင် နှိုင်းဆီက အဖြေကို အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲ သိသွားချင်တာမျိုးပါ၊ ကိုယ့်ကို နှိုင်း မချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လိုက်ပါ နှိုင်းရယ်”

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက အချစ်ကို ကလေးမုန့်တောင်းသလို ဇွတ်အတင်း ပူဆာနေတာကိုကြည့်ပြီး နှိုင်းမျက်ဝန်းထဲမှာ နေထွဋ်သွေး မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲပေါ်လာ၏။

နှိုင်း အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်သူကမှ ဖိအားပေးခြင်း မပြု။ နှိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးထားသည့်အတွက်တော့

နှိုင်း စိတ်ချမ်းသာရသည်။

“နှိုင်း”

“ရှင်”

“နှိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အရင် ဦးသူရှိနေပြီလားဟင်”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သိပ်လှတဲ့ နှိုင်းအချစ်ကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့ နှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းနဲ့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့သူရှိတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ရှင်...ကိုနှစ်ဦး ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နေထွဋ်သွေးဆိုတဲ့ လူအကြောင်းလေ”

“အို...ဒါက ကိုနှစ်ဦးကို ဘယ်သူပြောတာလဲဟင်”

နေထွဋ်သွေးအကြောင်း ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး သိသွားတာ နှိုင်းအံ့သြနေပေမယ့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကတော့ အပြုံးမပျက် နှိုင်းကို

တွေတွေလေး ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်သည်။

“ထားပါလေ၊ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူပြောပြော မပြောပြော နှိုင်းမှာ ဒီလူရှိနေတာ သေချာသွားပြီပဲ”

စိတ်ပျက်အားလျော့သံနှင့် စိတ်ထိခိုက်သည့် အကြည့်များနှင့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကိုနှစ်ဦး ထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဗျာ”

“ကိုနေထွဋ်သွေးနဲ့ နှိုင်း ဘာမှမဆိုင်ကြသေးပါဘူးကိုနှစ်ဦး၊ နှိုင်းတို့ကို လူကြီးချင်း သဘောတူထားတယ်ဆိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်မှာ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်ဆို”

“နှိုင်း အဲဒီလိုမပြောပါဘူး”

“နှိုင်း”

“အို...နှိုင်းလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ဟင့်အင်း...မလွှတ်တော့ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ရိုက်ခွင့်

ရှိပါတော့၊ နှိုင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်နေပြီ”

“အို...ကိုနှစ်ဦး”

နှိုင်းထံမှ ရှက်လန့်တကြား အော်သံလေးက ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ရင်ခွင်ထဲ နစ်ခနဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက နှိုင်း ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်တော့။ လှပသော နှိုင်းမျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ လှိုက်လှဲစွာ ရွာချလိုက်၍ နှိုင်း သူ့ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်အထိ ရင်ခန့်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“နှိုင်း”

“သွား...နှိုင်းကိုမခေါ်နဲ့၊ ရှင့်ကို နှိုင်း မုန်းတယ်သိလား”

“ဆောရီးပါ နှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းအပေါ်မှ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ခေါက်ကွဲသွားမိတာပါဗျာ၊ အခွင့်အရေးယူချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး၊ နှိုင်း မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ပါးကို ရိုက်ပါ၊ နှိုင်းဆီက အမုန်းစကားကိုတော့ ကျွန်တော် မကြားပါရစေနဲ့”

“ရိုက်ပါ နှိုင်းရယ်”

“နှိုင်း ကျေနပ်တဲ့အထိ ကိုယ့်ကို ရိုက်ပါ”

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက ပြောပြောဆိုဆို နှိုင်းလက်လေး ဆွဲယူလိုက်၍ နှိုင်းမှာ အလန့်တကြား သူမလက်လေးကို လှောင်စွာ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရ၏။

“ရှင်နော်...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်ကို နှိုင်း မုန်းသွားပြီမဟုတ်လား”

နှိုင်းထံမှ ဘာဖြေသံမှ ထွက်မလာ၍ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“နှိုင်း”

“နှိုင်း သွားတော့မယ်”

လှစ်ခနဲ သူ့ရှေ့က ပြေးထွက်သွားသည့် နှိုင်းကို ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်ဖြင့် တွေ့တွေ့ကြီး ခေးကြည့်ရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

နှိုင်း သူ့ကိုမုန်းသွားပြီဆိုသည့်အတွေးက သူ့ရင်ကို နာထွက်ထိခိုက်စေလွန်း၍ နှိုင်းအပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ခဲ့သည်။

ကိုလေးက သူ့သူငယ်ချင်းကို ရှာမတွေ့၍ လိုက်ရှာကြမှ တစ်ကိုပြန်သွားမှန်း သိကြသည်။

“ဒီကောင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိပါဘူး အန်တီရာ၊ ဒီသံသူ့ကိုမှ မပြောမဆိုဘဲ ပြန်သွားတာ တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

ကိုလေးက သူ့တစ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်မှ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး တစ်ကိုပြန်ရောက်မှန်း သိကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုလေးက သူ့သူငယ်ချင်းအတွက် နှိုင်းတို့မိသားစုကို အားနာနေပေမယ့် နှိုင်းကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်တည်းသာသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို နှုတ်ဆိတ် ချလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ဘာဖြစ်လို့ ပြန်သွားတာလဲဆိုတာသိ၍ သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်သည်။ ပြဿနာက သိပ်တော့မလွယ်။ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက နှိုင်းစိတ်ထဲက သနားစရာဖြစ်ပေမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရွေးချယ်ဖို့အထိ စိတ်မကူးမိသေးပါ။

ထိုနေ့က ကိုလေးပါ စောစောပြန်သွားသည်။ နောက်ရက်မှာလည်း သူ မလာနိုင်ကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ရုံမှတစ်ပါး ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး အကြောင်း ဘာတစ်ခုမှမပြော။

နှိုင်းစိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်သလိုဖြစ်မိပေမယ့် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၏။

မိုလ်ကြီးနှစ်ဦးအကြောင်း မေ့ထားလိုက်သည်။

“နှိုင်းရေ...ဒီမှာ နှိုင်းအတွက် ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင် မမလှိုင်း”

“သိချင်ရင် ပြောကြည့်လိုက်လေ”

မမလှိုင်းက နှိုင်းလက်ထဲ ဖုန်းခွက်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးထဲ

ပေးပြီး အနားကထွက်သွား၍ ဖုန်းကိုယူပြီး ထူးလိုက်၏။

“ဟဲလို”

“နှိုင်းလား...ကိုယ်ပါ”

စိမ်းသက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံကြောင့်

နှိုင်း အံ့သြသွား၏။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ နှိုင်းက ကိုယ့်အသံနဲ့ မမှတ်မိဘူးထင်တယ်၊ နှိုင်း မုန်းတဲ့သူလေ”

“အို”

ဘယ်သူလဲဆိုတာ နှိုင်း သိလိုက်၍ လန့်သွားတော့ သူ့

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွားပြီလား”

“ဦးနေထွဋ်သွေး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်က နှိုင်းရဲ့ နေထွဋ်သွေးပါ။

ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်မလာလို့ ကိုယ့်ကို လွမ်းနေပြီလား၊ ကိုယ်တော့

နှိုင်းကိုလွမ်းလို့ ပြန်ခဲ့ပြီ”

နေထွဋ်သွေးက သူ့ခံစားချက်တွေချည်း ပြောနေ၍ နှိုင်း

ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် နှိုင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ဘယ်လောက်

မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ နှိုင်းနဲ့ဝေးမှ ပိုပြီးသိလာတာကွ၊ နှိုင်းသာ

ကိုယ်နားမှာရှိနေရင် ကိုယ် အမြဲပျော်နေရမှာ သေချာတယ်၊ ကိုယ်တို့

လက်ထပ်ကြရအောင် နှိုင်း”

“လက်ထပ်မယ်ပြောရအောင် နှိုင်းက ရှင့်ချစ်သူမဟုတ်

ဘူးရှင့်”

“နှိုင်းက အခုချိန်ထိ ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်သေးဘူး

လား”

“ရှင်နော်...ရှင်ကို နှိုင်းက ဘယ်တုန်းက ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့လို့လဲ”

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို နှိုင်းဆီက ချစ်စကားကြားရအောင် ကိုယ် အခုပဲ နှိုင်းဆီလာခဲ့မယ်”

“ဟင်”

နှိုင်းဆီကို အခုလာမယ်ဆိုတော့ နှိုင်း လန့်သွား၏။

“မလာခဲ့နဲ့နော်၊ လာလည်း နှိုင်းကို တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“နှိုင်း”

“နှိုင်း ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

“ဟေ့...နေဦး”

နှိုင်းက သူ့အပြောကိုမစောင့်ဘဲ ဖုန်းချလိုက်သည်။
နေထွဋ်သွေးဆိုသည်လူနှင့် ဘယ်အချိန် စကားပြောပြော အမြဲ
စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ရသူက နှိုင်း ဖြစ်သည်။ နှိုင်းကို ဆက်ဆံပုံက
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ သူပြောသမျှ နှိုင်းက သူ့တပည့်လက်အောက်
ငယ်သားတစ်ယောက်လို ခေါင်းညိတ်နာခံလိမ့်မည်လို့ ထင်နေ

လား မသိ။

“ကိုနေထွဋ်သွေးက ဘာတဲ့လဲ နှိုင်း”

နှိုင်းနားသို့ လှိုင်း ရောက်လာ၍ အစ်မဖြစ်သူကို မကျေ

မပ်လေး ဖြစ်ရသူက နှိုင်း ဖြစ်သည်။

“မမကလည်း သူ့ဖုန်းမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ နှိုင်းကို လာ
ဆေးရတာလဲလို့”

“ဪ...သူက နှိုင်းနဲ့စကားပြောပါရစေဆိုတော့ မမက
နှိုင်းကို ခေါ်ပေးရတာပေါ့ ညီမရဲ့”

“တော်ပါ၊ နောက် ဘယ်တော့မှ သူ့ဖုန်းဆို ခေါ်မပေး
နဲ့၊ နှိုင်း သူနဲ့စကားမပြောချင်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုလျက် ပြောလိုက်တော့ လှိုင်းက နှိုင်း စိတ်
ဆိုးနေတာကိုကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးပြီးသည်။

“ကိုနေထွဋ်သွေးက နှိုင်းကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“အဲဒါက မမ အထင်ကို”

“နှိုင်းကရော ဘယ်လိုထင်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး နှိုင်း၊
သူ့အကြောင်း နှိုင်း ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

“နှိုင်း မသိဘူး မမလှိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်း သူ့ကို မချစ်ဘူး၊ သူ့အချစ်ကိုလည်းမယုံဘူး”

“ခက်လိုက်တာ နှိုင်းရယ်၊ မိန်းကလေးတိုင်းရဲ့ အိပ်မက်မင်းသားကိုမှ နှိုင်းက မယုံဘူးဆိုတော့”

“မိန်းကလေးတိုင်းဆိုတဲ့အထဲမှာ နှိုင်း မပါဘူး မမ နှိုင်းဘဝနဲ့ သူ့ဘဝကလည်း တခြားစီပါ၊ အကောင်းဆုံးက နှိုင်းမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်က သူ့အတွက် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်မှာပါ၊ နှိုင်း သွားတော့မယ်”

လှိုင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမအခန်းရှိရာသို့ နှိုင်း အဖြေလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ နှိုင်းအတွေးထဲမှာတော့ နေထွဋ်သွေး အကြောင်းရော၊ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး အကြောင်းပါ တစ်လှည့်စီနေရာ ယူလျက်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

၇ ၃ ၁

အခန်း (၇)

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာရပ်ပြီး နှိုင်း အကြာကြီးစဉ်းစားနေသည်။ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကို တပ်မတော်ဆေးရုံမှာ တင်ထားကြောင်း ကိုလေးဖုန်းဆက်သလို လူမမာအတွက် ဆေးဝါးနှင့် အစားအသောက် ဓာတ်စာများကို မမလှိုင်းက စီစဉ်ပေးနေသံ ကြားရသည်။

လူမမာသတင်း သွားမေးရမှာထက် ကိုလေးက သူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ သူ့ဆီလာပါဦးဟု သနားစရာပြောထားတော့ ကိုလေးကိုသနားပြီး တပ်မတော်ဆေးရုံကို လိုက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည့်အထဲမှာ နှိုင်းလည်းပါလာသည်။

ဖေဖေ မေမေတို့က လူမမာအကြောင်း သတင်းပဲမေးနိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင် မလိုက်နိုင်။ သွားရမည့်သူက မမလှိုင်းနှင့် နှိုင်း။ မမလှိုင်းအတွက် ဘာမှမထူးခြားပေမယ့် နှိုင်းအတွက် ဤခရီးက အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်သလို ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့ရမှာ- မျက်နှာပူမိသည်။

ကိုယ့်ကို ချစ်ရေးဆိုရုံမက ချစ်အနမ်းတွေပါ ပေးသွားသူ၏ မျက်နှာကို နှိုင်း ဘယ်လိုကြည့်ရမန်းမသိ။ နှိုင်းတို့အကြောင်း ဘာမှမသိသော မမလှိုင်းက နှိုင်းနှင့်အတူ သွားဖို့ပြင်ဆင်နေသည်။ အခုချိန်ကျမှ မလိုက်ချင်ဟုပြော၍မရ။ မမလှိုင်းတစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ကျတော့လည်း အဆင်မပြေတာနှင့် နှိုင်းပါ မမနှင့်အတူ လိုက်ပါရမည့်ခရီး ဖြစ်နေ၏။

“နှိုင်းရေ...ပြီးပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ မမလှိုင်း”

“မိလုံးရေ...ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်လိုက်တော့၊ ဒီအချိန်သွားမှ ဟိုကို အချိန်မီရောက်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

မိလုံးက မမလှိုင်း အသင့်ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးထားသည့် ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေကို ကားပေါ်တင်သည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ထွက်လာသည့်အချိန်ထိ မည်သူမျှ စကားမပြောမိကြ။ နှိုင်းက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်သလို လှိုင်းကလည်း ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

“စိတ်ချပါရှင်၊ လှိုင်း မမေ့ပါဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲကို ဆက်ဆက်လာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

မမလှိုင်းနှင့် ဖုန်းပြောနေသူက ကုမ္ပဏီခါနီးကတစ်ယောက်။ မမလှိုင်း အချစ်ကို တောင့်ခံထားသူမှန်း နှိုင်း သိသည်။ အခုချိန်ထိ မမလှိုင်းတို့အခြေအနေက ဘာမှန်းမသိ။ နှိုင်း သိချင်လာသည်။

“မမလှိုင်း...ဦးမြင့်မိုရ်နဲ့ မမလှိုင်းတို့ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီလား”

နှိုင်း စကားအဆုံးမှာ မမလှိုင်းက ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်ပြီး နှိုင်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...နှိုင်းက မမလှိုင်း ချစ်သူရသွားမှာကို စိုးရိမ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နှိုင်းက မမကို ဦးမြင့်မိရုံနဲ့ သဘောတူပြီးသားပါ။ မမတို့ ချစ်နေကြပြီဆိုရင် ပြောတာနော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှိုင်းရယ်၊ မမကို ကိုမြင့်မိရုံနဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုလို့ပါ။ ခက်တာက မမကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ရှင်”

နှိုင်းက အပြုံးနှင့်လှပနေသည့် အစ်မဖြစ်သူစကားကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ပြန်ကြည့်သည်။

“မမ သူ့ကိုချစ်သလား၊ မချစ်ဘူးလားဆိုတာ မမကိုယ် မမ အခုချိန်ထိ မသိသေးဘူး နှိုင်း၊ ဒါပေမဲ့ မမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ မမ လက်ခံတယ်”

“မမက သူ့ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မလို့လားဟင်”

“လောလောဆယ်တော့ မမမှာ ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိသေးပါဘူး နှိုင်းရယ်၊ နောက်ထပ် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမယ်ဆိုတာတော့ မမလည်း အတိအကျ မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ခါ

တစ်ခါတော့လည်း လောကကြီးက အံ့သြစရာကောင်းတာပဲ။ မထင်မှတ်တဲ့ ဘဝအချိုးအကွေ့တွေ ဖြစ်လာအောင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာတွေလည်း အများကြီးပဲ”

မမလှိုင်းစကားက လေးနက်သလို လှပသော မျက်နှာလေးမှာလည်း တည်ငြိမ်နေ၏။ နှိုင်းက မမပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားနေပေမယ့် သိပ်တော့နားမလည်။

“နှိုင်းရော...နှိုင်းရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုး ဖြစ်မယ်လို့ထင်လဲ”

“ဟင့်အင်း...နှိုင်း မသိဘူး မမ၊ အခုချိန်ထိလည်း နှိုင်း နှလုံးသားထဲမှာရော နှိုင်းအတွေးထဲမှာပါ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာဆိုဘာမှမရှိဘူး”

“ဪ...နှိုင်း...နှိုင်း၊ အေးလေ...တစ်နေ့ကျတော့ နှိုင်း လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိလာမှာပါပဲ၊ နှိုင်း ဘယ်သူ့ကို ချစ်မှာလဲ”

နှိုင်းမျက်ဝန်းရိပ်ထဲမှာ နှိုင်းကို စိုးမိုးလိုသူ နေထွဋ်သွေးနှင့် နှိုင်းကို အသနားခံနေသည့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးတို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်

လာ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုရွေးပါဆိုရင် နှိုင်း ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ။

ဟင့်အင်း...။

နှိုင်းကိုယ်တိုင် အဖြေမရှိသည့် ပုစ္ဆာထဲမှာ နှလုံးသား ခံစားချက် ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက နှိုင်းကို ခံစားချက်တစ်မျိုးစီပေးခဲ့ ကြတာကို နှိုင်း ဝန်ခံသည်။ နှိုင်းနှလုံးသားက ဘယ်သူ့ကိုရွေး ချယ်မလဲဆိုတာကိုတော့ နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း အခုချိန်ထိ မသိ။

ဆေးရုံရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်တာနှင့် ကိုလေးက နှိုင်းတို့ နား အပြေးရောက်လာသည်။

“လူနာက မျှော်နေတာ လည်ပင်းတောင် ဗျိုင်းဖြစ်တော့ မယ်ထင်တယ် နှိုင်းရေ”

“အို”

“ရှက်မနေပါနဲ့ နှိုင်းရ၊ နှစ်ဦးက လူရိုးကြီးဆိုတော့ သူ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို မျက်နှာပူပူနဲ့ ရင်ဖွင့်တော့ နားမထောင် ချင်လည်း နားထောင်ရတာပဲ”

“နှိုင်းနဲ့နှစ်ဦးက ချစ်နေကြပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမလှိုင်းရဲ့”

နှိုင်း မျက်နှာနီနီနှင့် ငြင်းတော့ ကိုလေးနှင့်လှိုင်းက နှိုင်း ရှက်နေတာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာရယ်သည်။

“နှိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံကိုမလိုက်ချင်တာလဲဆိုတာ အခုမှပဲ မမလှိုင်း သိတော့တယ်”

“ပရိသတ်လုပ်ထားတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ နှိုင်းက လက်မခံလို့ အိပ်မရ စားမရဖြစ်ပြီး ဒီကောင် ဆေးရုံရောက်သွား တာ လှိုင်းရ”

“ဖြစ်ရလေဟယ်၊ ကျားကိုးစီး စားမကုန်တဲ့ ကိုယ်ကြီး မှ အားမနာ”

မမလှိုင်းရယ်တော့ နှိုင်းပါ ပြုံးမိမလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်လည်း ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက အရပ်မြင့်မြင့်မားမား ကိုယ်ဟန် ထွားထွားနှင့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မမလှိုင်း ပြောလည်း ပြော စရာဖြစ်သည်။

ဆေးရုံခုတင်ထက်မှာ လူမမာက နှိုင်းတို့ညီအစ်မကို နေ့

လိုက်ရတော့ အံ့သြဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားတာ ဟန်မဆောင်နိုင်။

“နှိုင်းရယ်...ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

နှိုင်းမျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အသံ ဝါကြီးနှင့် လှိုက်လှဲစွာပြောတော့ မမလှိုင်းက ရယ်သည်။

“အမလေးဟဲ့...ဒီကိုလာတာ နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီမှာ လှိုင်းလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“ဆောရီးပါ လှိုင်းရယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လှိုင်းကို မေ့သွားလို့ပါဗျာ၊ နှိုင်းကိုရော လှိုင်းကိုပါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါဗျာ”

ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး မျက်နှာက လန်းရွှင်နေသလို နူးညံ့ရွှန်း လက်သည့် အကြည့်စူးစူးတွေကလည်း နှိုင်းထံမှာသာ တရစ်ဝဲ ဖြစ်နေ၏။ မမလှိုင်းနှင့် ကိုလေးက နှိုင်းတို့ကို စိတ်မဝင်စား၊ ဟိုတုန်းက အကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်တစား ပြောကြမေးကြရင်း နှိုင်းတို့ကို မေ့ထားသည်။

“နှိုင်း”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို မမုန်းဘူးလားဟင်”

“ဘာကိစ္စ နှိုင်းက မုန်းရမှာလဲ”

“နှိုင်းကို ချစ်လို့လေ၊ တကယ်ဆို နှိုင်းဘဝက ကိုယ့်လို ခုနဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူးဗျာ”

အားငယ်စိတ်ကြောင့် အဖျားခတ်စကားအဆုံးမှာ တိုးတိမ် သွားသည့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း သနားသွားမိသည်။ နှိုင်း စိတ်ထဲမှာတော့ လူကို လူလို့ပဲမြင်သည်။ အဆင့်အတန်း ခြားတာမျိုးမရှိ။

“လူကံကြမ္မာဆိုတာ ဘာကိုမှ ပုံသေကားကျ တွက်လို့ မရပါဘူးရှင်၊ တစ်နေ့ ကိုနှစ်ဦးကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ခုခွေး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ထိပေါက်ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အခု သက်ရှိဘဝကတော့ နှိုင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ကိုယ့်နားမှာ ကိုလေးလို ချယ်ချင်းကောင်း ရှိနေလို့သာပဲ”

“နှိုင်းတို့လည်း ရှိပါသေးတယ်”

“တကယ်လား နှိုင်း”

“ကိုနှစ်ဦးကို နှိုင်း ခင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နှိုင်း”

“ကဲ...ပြန်ကြမှထင်တယ်၊ လှိုင်းမှာ တခြားအလုပ်
ရှိသေးတယ်၊ ကိုနှစ်ဦး...လှိုင်းတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“နှိုင်း သွားတော့မယ်နော်”

“ဘယ်တော့လာဦးမှာလဲဟင်”

မမလှိုင်းကို ခပ်တည်တည် နှုတ်ဆက်ပေးမယ့် နှိုင်း
သွားအနားက မပြန်စေချင်သဖြင့် နှိုင်း ဘယ်အချိန်လာဦးမလဲ
တာ သည်းသည်းလွှပ် မေးလိုက်သူကိုကြည့်ကာ နှိုင်း ပြုံးလိုက်
သည်။

“ကိုနှစ်ဦး မကြာခင် ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မှာပဲနော်
နှိုင်း လာဖို့လိုသေးလား”

နှိုင်းစကားကြောင့် နှစ်ဦး ဝိုင်းတွေစွာ သက်ပြင်းချလိုက်
၏။ ပြီးမှ နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဖြစ်နိုင်ရင် နှိုင်းမျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်ချင် တွေ့နော်”

အဲဒါတွေပါ နှိုင်းရယ်၊ ကိုယ် နှိုင်းကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့မယ်
နော်”

“လူမမာက ပြန်ပို့ပေးရတယ်လို့ရှင်”

“ကိုယ်က နှိုင်းမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်နေတာကိုးဗျာ”

“ပြောမရလည်း သဘောပဲ”

“သင့်မိယူး”

နှိုင်းနားမှာ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ပါလာသည်။ ဆေးရုံထွက်
ခါက်နားအရောက်မှာ ဆေးရုံထဲဝင်လာသူတစ်ယောက်ကြောင့် နှိုင်း
ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နှိုင်းကို မမြင်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်း
ပေးမယ့် နှိုင်း ဆုတောင်းကမပြည့်။ မမလှိုင်းကို နှုတ်ဆက်စကား
ပြောရင်း နေထွင်သွေးအကြည့်တွေက နှိုင်းထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်
လာ၏။

“နှိုင်း”

နေထွင်သွေးက နှိုင်းအမည်ကိုခေါ်ရင်း သူ့အကြည့်တွေက
နှိုင်းနားမှာ အတူရှိနေသည့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးထံ စူးရှဝင်းလက်စွာ
ရောက်သွားသည်။

“သော်...ကိုနေထွဋ်ကို ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ကိုနေထွဋ်...ဒါ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးပါ။ ဒီဘက်လှမ်းလှမ်းအစ်ကို ဗိုလ်ကြီးကိုကိုလေး”

“ကိုလေးနဲ့ကိုနှစ်ဦး...ဒါ ဦးနေထွဋ်သွေးပါ။ နေထွဋ်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပါ။ ကားကောင်းကောင်းလိုချင်ရင် နေထွဋ်ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလို့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုနေထွဋ်သွေး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ နှိုင်းမိသားစုဟာ ကျွန်တော့်မိသားစုပဲလေ။ အဟွန်း...ဟွန်း”

အကြည့်တစ်မျိုး၊ စကားအဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် သူနှင့် နှိုင်းပတ်သက်မှုကို ဖော်ပြလိုက်သော နေထွဋ်သွေးကြောင့် ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး အကြည့်တွေက နှိုင်းထံ အားငယ်စွာ ဖျတ်ခနဲရောက်ကာကို မသိဟန်ဆောင်ပြီး အားလုံးကို နှိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နှိုင်းတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ လှိုင်းတို့မှာ ကိစ္စလေးရှိလို့ သွားလိုက်မယ်။ အားလုံး နောက်မှဆုံကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သွားပြီနော် ကိုနေထွဋ်”

“ကိုယ်လည်း အခုပဲ ပြန်မှာ လှိုင်း၊ တစ်ခါတည်း နှိုင်းတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်သွားသည့် ကားနှစ်စီးကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချမိသူက နှစ်ဦး။ ဒီဘဝဖြင့် အချစ်ဆုံးချစ်သူနှင့် နှိုင်းရာ လမ်းမမြင်နိုင်မှန်းသိလိုက်ရ၍ ရင်တစ်ခုလုံး မွန်းကျပ်နေသည်။

“ငါ ခေါင်းမူးလို့ အိပ်ရာထဲ ပြန်လွဲလိုက်ဦးမယ် နီလေး”

“မင်းဟာက ခေါင်းတင်မူးတာလား နှစ်ဦး၊ နှလုံးသားနာ ချာလည်မူးမသွားဘူးလား”

ကိုလေးအမေးကို သူ ပြန်မဖြေဘဲ ရင်နာနာပြုံးပြီး ငြိမ်

နေတော့ ကိုလေးက နှစ်ဦးပဲကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်သည်။

“ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့ကွာ၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်”

သူငယ်ချင်း၏ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားက နှစ်ဦးအတွက် အရာမရောက်။ ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မျက်စိမှိုက် ငြိမ်နေရပေမယ့် နှစ်ဦးအတွေးလိပ်ပြာက သူချစ်သူ နှိုင်းနဲ့ အတူပါသွားသည့်အဖြစ်ကို သူပဲသိသည်။

□ □ □

အခန်း (၈)

“ဒါက ဘယ်လိုသဘောလဲ နှိုင်း”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဦးနေထွဋ်”

“မင်းနားမှာ နှစ်ဦးဆိုတဲ့လူကို ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စကို မေးတာ”

နှိုင်း အကြည့်စူးလေးတွေက နေထွဋ်သွေးထံ ဖျတ်ခနဲ ဆက်သွားသည်။ မေးပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း။ အကြောင်းမသိရင် နှိုင်းကပဲ သူချစ်သူလိုလို ဘာလိုလို။ ဒီလိုပုံစံမျိုးကို နှိုင်း မုန်းတာ သိသိနှင့် နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင် သူ့အပြုအမူ၊ သူ့အကျင့်စရိုက်

ကို ဘာတစ်ခုမှ မပြုပြင်။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ ကိုယ်မေးတာ မဖြေတော့ဘူးလား”

“ဖြေစရာမှ အကြောင်းမရှိဘဲ”

“ဘာ”

“ဒီမှာ...ဦးနေထွဋ်သွေး၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘယ်လိုလဲ
နေလဲဆိုတာ နှိုင်း မသိဘူး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ နှိုင်း သိတာ
အချစ်ဆိုတာ လုပ်ကြံဖန်တီးလို့မရဘူး၊ နှလုံးသားက သူ့အလိုလို
ဖြစ်လာတာ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကိုယ်ကလည်း နှိုင်းကို ဘာတစ်ခု
လုပ်ကြံဖန်တီးမပြောပါဘူး၊ ကိုယ့်ကို နှိုင်း ပြန်ချစ်လာမယ့်အချိန်
ကိုပဲ စောင့်နေတာပါ”

“ရှင့်ကို နှိုင်း မချစ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဟို နှစ်ဦးဆိုတဲ့လူကိုတော့ ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟင်”

မေးတုန်းက ဒေါသနှင့် မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ ပြင်းထန်

စုလောင်နေတာပဲ သိသည်။ နှိုင်းက အခုလို ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ
လိုက်တော့ နေထွဋ်သွေး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲ မျက်ခဲ
အောင့်သွားသည်။

သူ့လိုလူတစ်ယောက်မှာ ဒီလိုဖြစ်စရာအကြောင်း ရှိလို့
လား။ နေထွဋ်သွေး ဆိုတာနှင့် ခေါင်းညိတ်မယ့်သူတွေ တစ်ပုံ
ကြီးထဲက သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို နည်းနည်းမှကရုမစိုက်၊ လုံးဝ
စိတ်မဝင်စားဘဲ အမုန်းစကားတွင်တွင်ဆိုနေသူကိုမှ သူ့နှလုံးသား
က မြတ်မြတ်နိုးနိုး တမ်းတစွဲလမ်းနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

“မင်း ကိုယ့်ကို အရွံ့မတိုက်နဲ့နော် နှိုင်း၊ မင်းရွံ့တာထက်
ကိုယ်က ပိုရွံ့တတ်တယ်”

“ရှင့်ကို ရွံ့စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး ဦးနေထွဋ်သွေး”

“ဒါဖြင့် မင်းချစ်သူက နှစ်ဦးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီလူကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး”

“ကိုယ်က သိချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

“ရှင်သိချင်တိုင်း နှိုင်းက ဖြေနေရဦးမှာလား”

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ်သိချင်တာကို မင်း မဖြေနိုင်ရင် ဖြေနိုင်တဲ့သူကို သွားမေးပြီး အပြတ်စာရင်းရှင်းကြရုံပဲ”

“ရှင် ကိုနှစ်ဦးကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

နေထွဋ်သွေး စကားကို နှိုင်း လန့်သွားတော့ သူက ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုနှစ်ဦးတဲ့လား၊ သေချာ ပါတယ်၊ မင်းနဲ့သူ ချစ်သူတွေ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်မယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ်က ကိုယ်လိုချင်တာဆို ရကိုရမှ ကျေနပ်တတ် တဲ့လူမျိုး၊ ကိုယ့်ဇနီးဟာ နှိုင်းကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူမှမဖြစ် ရဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်သစ္စာပဲ”

“အို”

“နှိုင်းရေ”

“ဟော...မမလှိုင်း လာပြီ၊ နှိုင်း သွားတော့မယ်”

“နေဦး...မင်းကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့မယ်”

ပါးစပ်က ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။ နှိုင်းလက်လေး တစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လာ၍ နှိုင်း အလန့်တကြား ရုန်းထွက်ပေမယ့် သူက မလွှတ်။

“နှိုင်းလက်ကိုလွှတ်”

“ဟိုမှာ လူတွေဝိုင်းကြည့်နေတာ မြင်လား၊ ဒီထက်ပို ပြီး လူကြည့်မခံချင်ရင် ကိုယ့်နောက်ကို ဣန္ဒြေမပျက်လိုက်နဲ့၊ ပြောမရရင်တော့ နှိုင်း သဘောပဲ”

ဖွတ်အတင်း ရုန်းဖယ်ရန် ကြိုးစားနေသည့် နှိုင်းမှာ နေထွဋ်သွေး စကားကြောင့် ရှက်လန့်ပြီး မရုန်းသာ၊ မလွန်သာ ဖြစ်သွားကာ ငြိမ်ကျသွားတာကို နေထွဋ်သွေး သဘောကျစွာ ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“လာ...သွားမယ်”

“အို”

စကားတစ်ခွန်း မငြင်းနိုင်ဘဲ သူ့ဆွဲခေါ်ရာ နှိုင်း တရွတ် တိုက်မတတ် ပါသွားသည်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီနေရာကို နှိုင်း

မလာဝါ။ အခုတော့ မမလှိုင်းနှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် အလုပ်
ထိစွနှင့် အတူလာရင်း နေထွဋ်သွေးနှင့် ဆုံကြခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တော့ မမလှိုင်းမှာ သူငယ်ချင်းရောက်လာ၍
တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားသည်။ အစတုန်းက ဒီအခြေ
အနေတွေကို တမင်ဖန်တီးထားမှန်းမသိ။ အခုကျမှ မမလှိုင်းပါ
ကြံရာပါမှန်း နှိုင်း သိလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နှိုင်း၊ ကိုနေထွဋ်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီ
လား။”

လက်ချင်းတွဲထားသော အမြင်ကိုကြည့်ပြီး လှိုင်းက
နှိုင်းကို မေးလိုက်တော့ နှိုင်းမျက်နှာလေး မဲ့သွားသည်။

“ဟင့်အင်း...ဘာမှအဆင်မပြေဘူး။”

“ဟေ့...မညာနဲ့လေ၊ လှိုင်းညီမက ရှက်နေတာကွ၊
ကိုယ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီ”

“ဟင်...ရှင် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့နော်”

“လှိုင်းရေ...ဒီမှာ မင်းဖုန်း မှကုန်ခဲ့လို့ လိုက်ပေးတာ”

“သင့်ခံယူ...ဝင်နီ”

နှိုင်း ပြောရမည့်စကားက ထိုနေရာမှာ ရပ်တန့်သွားကာ
မမဝင်နီနှင့်ပါ စကားတွေပြောနေတာနှင့် နေထွဋ်သွေးကိစ္စ မမလှိုင်း
ကို ဘာတစ်ခုမှ ထပ်မရှင်းဖြစ်။

အိမ်ပြန်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြတော့မည်လို့
စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နေထွဋ်သွေးလက်ထဲက သူမလက်လေးကို
ဆောင့်ရုန်းလိုက်တော့ သူက တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ပြီး ချစ်စနိုး
ရယ်မော၍ အသာတကြည် လွှတ်ပေးသည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ် လာခဲ့မယ်နော် နှိုင်း”

ပြန်ခါနီး ကားပေါ်အတက်မှာ နှိုင်းနားကပ်၍ ပြောလိုက်
သည့်စကားကြောင့် နှိုင်းစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသလို
မမလှိုင်းကို ဖျတ်ခနဲ စိတ်မလုံစွာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်...ရှင် မဟုတ်တာမို့ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“နောက်တော့ ဟုတ်သွားမှာပါဗျာ”

“ရှင့်ဘာသာ လာချင်လာ မလာချင်နေ၊ နှိုင်း စိတ်မဝင်
စားဘူး”

“ကိုနေထွဋ်...လှိုင်းတို့သွားပြီ”

“အိုကေ”

နေထွဋ်သွေးနှင့် နှုတ်ဆက် လမ်းခွဲလိုက်မှ နှိုင်းရင်ထဲ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်။

“သူပြောတဲ့စကားတွေကို ဘာတစ်ခုမှ မယုံနဲ့နော် မမလှိုင်း၊ အလကား၊ လိမ်နေ ညာနေတာ၊ သူနဲ့နှိုင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“နှိုင်းကို ကိုနေထွဋ်က သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်ကွယ်”

“မမလှိုင်းက အခုကတည်းက သူ့ဘက်က ပါနေလား”

အစ်မဖြစ်သူစကားကို နှိုင်း မကျေနပ်၍ ရန်တွေ့လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် နှိုင်းကိုကြည့်ပြီး လှိုင်းက ရယ်သည်။

“ဒါ...စိတ်ဆိုးရာမဟုတ်ဘူး နှိုင်းရဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆို ဝမ်းတောင်သာရဦးမှာ၊ အထူးသဖြင့် ကိုနေထွဋ်လို လူတစ်ယောက်က နှိုင်းကို တကယ့်မေတ္တာစစ်နဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်နေတာကိုလေ”

အချစ်ကြီး၍ အချက်ကြီးတတ်ကြောင်း ထိုစဉ်က မမလှိုင်း

ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမိပုံမရသလို နေထွဋ်သွေးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် နှိုင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအချိန်က ဘာဆိုဘာမှ မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း နှိုင်းနှင့် နေထွဋ်သွေးကြားမှာ ထင်မှတ်မထားသည့် ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်လာခဲ့ရပြီး နှိုင်း နှလုံးသားကို တစ်စစီ တစ်မှုန်စီဖြစ်အောင် နာကျင်ခံစားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းအဖြစ်ကိုက မည်သူမျှမရိပ်မိ။

နေထွဋ်သွေး အချစ်ကိုသာ တစ်ချိန်လုံး အထင်ကြီးအားကျခဲ့သည့် မမလှိုင်းကိုယ်တိုင် နောင်ဖြစ်လာမည့် ကံကြမ္မာကို ကြိုမမြင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့ပုံက နှိုင်းအာရုံထဲ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ပျောက်သွား၏။

၁ ၁ ၁

အခန်း (၉)

“နှိုင်း”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှိုင်းအခန်းထဲ
ရောက်နေတာလဲ၊ အခု ထွက်သွားပါ”

နှိုင်းအိပ်ခန်းထဲ ရောက်လာသည့် နေထွဋ်သွေးကြောင့်
နှိုင်း ထိတ်လန့်အံ့သြစိတ်ဖြင့် ချောက်ချားတုန်လှုပ်နေသော်လည်း
နေထွဋ်သွေးပုံစံက နှိုင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် သက်သောင့်သက်သာ
ဖြစ်နေတာကို နှိုင်း မယုံနိုင်။

“စိတ်ကို အေးအေးထားလေ နှိုင်း”

“အိုး...ရှင် နှိုင်းအခန်းထဲ ရောက်နေတာကိုပဲ နှိုင်းက စိတ်အေးနေရဦးမှာလား”

“ရှူး...ဘာလို့ ဒီလောက် ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ၊ နှိုင်း အော်လို့ အောက်ထပ်ကလူတွေ တက်လာရင် ကိုယ့်အဆိုးမဆိုနဲ့ နော်”

သူပြောတာမှန်နေ၍ နှိုင်းမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက် သွားတော့ သူက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်သည်။ ရေချိုးပြီးစအတွင်း နှိုင်းပုံစံလေးက ဝင်းဝင်းစက်စက် လှချင်တိုင်း လှနေသလို နေထွဋ်သွေးကိုယ်တိုင်လည်း အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည်၊ အဖြူရောင်အင်္ကျီဖြင့် မင်းသားတစ်ပါးလို လင်း လက် ချောမွေ့နေသည်။

အထူးခြားဆုံးက နှိုင်းကို ငေးကြည့်နေသည့် ရွန်းလတ် တောက်ပသည့် သူ့အကြည့်များဖြစ်၍ သူ့အကြည့်တွေကို ကြာ ရှည်ရင်မဆိုင်ရဲသလို မျက်လွှာချ အကြည့်လွှဲလိုက်သူက နှိုင်း

“ရှင် ဘယ်အချိန်ထဲက နှိုင်းအခန်းထဲ ရောက်နေတာ လဲ”

“မနက်ဖြန် ကိုယ်လာမယ်လို့ နှိုင်းကို ပြောခဲ့သားပဲ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲရှင်၊ သူများအိမ်လာတာ ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် လာပါလား၊ ဘာကိစ္စ နှိုင်းအခန်းထဲ ဝင်လာရ တယ်”

“ချစ်လို့”

“ရှင်နော်...နှိုင်းကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ ပြောမရရင် အော် နော်မှာနော်”

“အော်လေ၊ အဲဒါမှ ကိုယ် ဒီမှာရှိမှန်း အိမ်ကသိသွား

“အို”

“နှိုင်းရယ်”

“ရှင်...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“လွှတ်”

“ဟင့်အင်း...ချစ်တယ်”

တင်းကျပ်စွာ နောင်ဖွဲ့လာသူ ရင်ခွင်ထဲ နှိုင်းကစဲကိုယ်

အသက်ရှူမဝအောင် မွန်းကျပ်သွားသည်။ နှိုင်းမှာ ဒေါသ

ဖြစ်နေသော်လည်း အသံကျယ်ကျယ် မအော်ရဲသဖြင့် နေထွဋ်သွေးသည်။ ထုရိုက်ပေမယ့် အကြောင်းမထူး။ အချစ်လူဆိုးလက်ထဲ ရင်ခွင်ထဲ ကျိတ်ရုန်းရင်း အသံတိတ် အချစ်စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေရာ နှိုင်းရင်ခုန်သံတွေ နွေးထွေးမြန်ဆန်လာကာ သူ့မျက်နှာချော သည်။

နေထွဋ်သွေးကလည်း နှိုင်း အားနည်းချက်ကိုသိသဖြင့် သူလိုချင်သည့် အခွင့်အရေးကို အသံတိတ်နည်းဖြင့် အထပ်ထပ် ရယူသိမ်းငိုက်လျက်ရှိရာ နှိုင်းမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သူပြုသမျှ နှိုင်း ရင်း နုနေရသူဖြစ်နေ၏။

“သိပ်ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်သင့်ပြီတယ်၊ ချစ်တယ်လို့ ပြောပါလားကွာ”

“အို...ရှင့်အသံကျယ်ကြီးကို တခြားသူတွေ ကြားသွား ပါ့မယ်”

“မကြားစေချင်ရင် ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြော”

“ရှင် လူလည်လုပ်လို့ကို မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ချစ်တတ်သွားအောင် သင်ပေးမယ်”

“အို...ဟာ”

စကားသံလေးတွေ အချိန်အကြာကြီး ပျောက်ဆုံး

“နှိုင်း”

“သွား...ရှင်ကိုမုန်းတယ် သိလား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း...အခုချိန်ထိ မုန်းစကားဆို ဘုန်းဆိုတော့ ကိုယ် ညံ့လို့ပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ရှင်နော်...နှိုင်း ငိုလိုက်တော့မယ်”

“ငိုလေ...နှိုင်းငို ရင် ကိုယ်ချောမှာပေါ့”

နှိုင်း ဘာပြောပြော သူ့ကိုတော့ နှိုင်းအောင်မပြောနိုင်။

“နှိုင်းရေ”

“ဟော...မမလှိုင်းအသံပဲ၊ နှိုင်းကို လွှတ်စမ်းပါ”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“ရှင် မညစ်နဲ့နော်”

“ညစ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ချစ်တာ၊ ဟောဒီကောင်မလေး

တို့ မချစ်ရ မနေနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ ကဲ...ပြော၊ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်

လို့”

“ပြောပြီးရင် ရှင် ပြန်ရမှာနော်”

“မိုးချုပ်နေပြီကွ”

နေထွဋ်သွေး စကားကြောင့် နှိုင်းမျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားပြီး သူ့မျက်နှာချောချောကို အလွန်တကြား မော့ကြည့်သည့် နူးညံ့ရွန်းလဲ့စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် နေထွဋ်သွေး အကြည့်နှင့်ဆုံတော့ နှိုင်းမျက်နှာလေး ဖြန်းနေ ပူနွေးသွားကာ နှင်းဆီသေ့ပြောင်းသွား၏။

“ရှင် သိပ်လွန်နေပြီနော် ဦးနေထွဋ်၊ နှိုင်း အချစ်ဝင်လာပြီး”

“နှိုင်းအချစ်ကို တောင်းခံတာ ကိုယ့်အလွန်ဆိုရင် အပြစ်တင်တော့၊ ကိုယ်ကတော့ နှလုံးသားအလိုကို လိုက်မိပြီ”

“ဟွန်း...ရှင်ပဲ အပြောကောင်း”

“အမှန်ပြောနေတာပျ၊ အခု ကိုယ်ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ဦး၊ နေကမ္ဘာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် နေထွဋ်သွေးနဲ့ တူသေးရဲ့လား၊ နှိုင်းအချစ်ကိုမှမရရင် သေမလောက်ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို

တောင် သနားတယ်၊ တကယ်ပြောတာ”

ထိုစကားကိုတော့ နေထွဋ်သွေး အမှန်အတိုင်းပြောခြင်းပါ။ နှိုင်းကိုချစ်မိ၍ အခုလို မဖြစ်သင့်တာတွေရော၊ ဖြစ်သင့်တာတွေပါ စိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်မိတာ သူ့ကိုယ်သူပင် မယုံချင်။

လှိုင်းက နေထွဋ်သွေးနှင့် ညီမဖြစ်သူ နှိုင်းကို သဘောတူ၍သာ နှိုင်းအခန်းထဲအရောက် သူ့ကို ကူညီပို့ပေးထားခြင်းပါ။ တကယ်ချစ်မိတော့ မရှက်နိုင်တော့။ စိတ်အလိုကို လိုက်မိသည်။ ဒီလိုဖြစ်အောင် နေထွဋ်သွေးစိတ်ကို လာဆွသူက နှိုင်းကိုယ်တိုင်ဆိုတာ နှိုင်းက မသိ။

“မင်းသိပ်ဆိုးတယ် နှိုင်းရယ်”

“ရှင်ကမှ လူဆိုး သိလား၊ သူများသားသမီးကို”

“ချစ်လို့ နမ်းရုံ နမ်းတာပါကွ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ရှင်ပြန်တော့”

“ကိုယ့်ကို ချစ်ပြီပေါ့”

နေထွဋ်သွေး မေးပေမယ့် နှိုင်းက မဖြေ၍ ချစ်အသည်းယားလာသူက နှိုင်းကိုယ်လေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ကြိုးသူ

ဆွဲပွေ့သည်။

“ချစ်သလား ပြော”

“အင်း”

“ပါးစပ်က ဖြေ”

“ချစ်တယ်...ချစ်တယ်၊ ကဲ...လွတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ အခုမှ ချစ်သူဖြစ်ရတာဆိုတော့ ချစ်သူ အထိမ်းအမှတ်ပွဲလေး ကျင်းပရဦးမယ်”

“လာခဲ”

“အို...အို”

နှိုင်းက သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ရုန်းကန်ပေမယ့် မရ။ နှိုင်းအကြံကို သိထားသည့် နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းကိုယ်လေးကို ဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်နေအောင် ရင်ချင်းအပ်လိုက်၍ နှစ်ယောက် သား အိပ်ရာထဲ လုံးထွေးလဲပြီသွားပြီးနောက်မှာ ချစ်အနမ်းတွေ အတားအဆီးမဲ့ ပြိုဆင်းလာ၏။

အသက်ရှူမှားမတတ် ချစ်အနမ်းတွေအောက်မှာ ဘာ စကားမှ ဆိုခွင့်မရဘဲ မျက်ဝန်းအစုံကို အလန့်တကြား မှေးမှိတ်

လိုက်ရသူက နှိုင်း။

“သိပ်ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်”

“ချစ်တယ်”

“အို...တော်ပြီဆို...ရှင်နော်”

“မောင်လို့ခေါ်”

“ဟင့်အင်း”

“ပြောမရတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဒဏ်ခတ်မယ်”

“မောင်”

“ဟေး...ဒါမှ မောင်ချစ်သူ”

အနမ်းတွေက နှိုင်းမျက်နှာလှလှအနံ့ နွေးထွေးစွာ ပျံ့လွင့် လျက်။ အချစ်ကို ချစ်ရမှာကြောက်နေသော နှိုင်းကို အချစ်ဖြင့် ပြုစားလိုက်ပြီးနောက်မှာ မောင်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သူဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ချစ်တယ်နော် နှိုင်း”

“အင်း...ချစ်တယ်”

“နှိုင်းရယ်...အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မှာနော်၊ လုံးဝမငြင်းနဲ့”

နေထွင်သွေး ဆန္ဒကို နှိုင်း ငြင်းခွင့်မရပါ။ သည်းသည်း လှုပ်ချစ်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်းတွေနှင့် နှိုင်းကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ခဲ့သူကြောင့် နှိုင်း လက်ထပ်ဖို့ သဘော တူခဲ့ရသည်။

နှိုင်းဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်များစွာထဲက တစ်ခုအဖြစ် နှိုင်းဘဝမှာ မောင်နှင့် မောင့်အချစ်က အင်အားကြီးမားစွာ စိုးမိုး နေရာယူခဲ့သည်။

နှိုင်းကို မောင် သိပ်ချစ်သလို နှိုင်းလည်း မောင့်ကိုချစ် ခဲ့သည်။ မောင့်ထက် မလျော့သော ချစ်ခြင်းတွေနှင့် မောင့်အလို ဆန္ဒအားလုံး လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ မောင့်ကိုချစ်၍ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင့်အမြင်မှာ နှိုင်းက ဘယ်လိုဖြစ်လာသည်မသိ။ မောင်က နှိုင်းကို ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုတွေ အများကြီးနှင့် နှိုင်းဘဝကို မောင့်စိတ်ကြိုက် ဘောင်ခတ်ခဲ့တုန်းက နှိုင်း အပြုံးမပျက်။

မောင် သိပ်ချစ်မှန်းသိ၍ မောင့်အဖြစ်သည်းမှုအပေါ်မှာ ကြည်နူးသာယာစိတ်ဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် နေရာ တကာ သိပ်တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချုပ်ချယ်မှုပြုလာတော့ နှိုင်း

စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်လာ၏။

လွတ်လပ်မှုတွေ ဆုံးရှုံးလာ၏။ နေထွင်သွေးက နှိုင်းကို ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ စကားပြောတာမကြိုက်။ အားမနာတမ်း နှိုင်းကို ထိုလူတွေရှေ့က ခေါ်ထုတ်လာတာကလည်း တစ်ကြိမ် မကတော့။ နှိုင်းကို ချစ်သလို သဝန်တိုတာသိပေမယ့် အခြေအနေ က တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာတော့ နှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း နေထွင် သွေး အပြုအမူကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရယ်၊ မောင် အခုလုပ်နေပုံက တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက်အားနာစရာကောင်းလဲ”

“အားလုံးက နှိုင်းကို မောင့်စနိုးအဖြစ် သိထားပြီးသား ပါ။ ဘာဖြစ်လို့ နှိုင်းအပေါ် ဒီလောက်သဝန်တိုနေရတာလဲ”

“သဝန်တိုတယ်၊ နောက်လိုတယ်ဆိုတာတည်းက နှိုင်းကို ချစ်လို့၊ သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ မောင့်ကို ပြန်မေးနေစရာ တောင် မလိုဘူး”

နှိုင်းမျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရသလောက် နေထွင် သွေးပုံစံက ဘာတစ်ခုမှ အမှားကျူးလွန်ထားခြင်းမရှိ။ အေးသေး

ငြိမ်သက်နေတာကိုပဲ နှိုင်းရင်မှာ ဘယ်လိုခံစားချက်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်ချစ်တာ နှိုင်းသိပေမယ့် မောင် အခုလုပ်နေတာတွေက နှိုင်းကို အနေရခက်စေတာ မောင် သိလား”

“ဘာလဲ...နှိုင်းက မောင့်ထက် တခြား သူစိမ်းစိတ်ဆိုးမှာကို ကြောက်နေတာလား”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ မောင်၊ နှိုင်းပြောနေတာ မောင် သိပါတယ်၊ လူမှုရေးဆိုတာ...”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မောင့်လူမှုရေးထဲမှာ မောင့်မိန်းမကို စိတ်ထဲကရော အပြင်မှာပါ ပြစ်မှားနေတဲ့ လူတွေရဲ့မှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကြည့်ချင်သလောက်ကြည့်၊ ပစ်မှားချင်သလောက် ပစ်မှားဆိုပြီး ထားရမှာလား၊ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ မောင့်မိန်းမကို မောင့်မျက်စိရဲ့မှာ ဘာအချိုးမှ လာမချိန်နဲ့ တရားဥပဒေဆိုတာကြီး ရှိနေလို့၊ နှိုင်းအတွက်ဆို မောင် လူသတ်ရတာ နှိုင်း ယုံလား”

“မောင်ရယ်”

နှိုင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

တင်းကျပ်စွာ ထွေးပွေ့လာသည့် မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ပါးအပ်ရင်း သူမရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သက်ပြင်းချ မျှိုသိပ်လိုက်ရ၏။

၁ ၁ ၁

အခန်း (၁၀)

“နှိုင်းရေ”

“လာပြီ မောင်”

အိမ်ရှေ့မှ နေထွင်သွေး ခေါ်သံကြောင့် ရေချိုးအလှပြင်
နေရာမှ မှန်ထဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အိပ်ခန်းထဲက ခင်ပွန်းသည်
ရှိရာ အပြေးထွက်အလာ ဧည့်ခန်းမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့်
မြင်ကွင်းကြောင့် နှိုင်း ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

နေထွင်သွေးနှင့် ဧည့်ခန်းမှာ ရယ်ရယ်မောမော စကား
ဆိုနေသည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကြောင့် နှိုင်းရင်ထဲ ပူခနဲ

ဖြစ်သွားကာ မိန်းမလှလေးနှင့်အတူ ရယ်မောနေသည့် မောင်လည်း စိတ်ထဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ မျက်ခုံးလေးတွန့်သွားမိသည်။

“ဟေး...နှိုင်း လာလေ၊ ဒီမှာ မောင်သူငယ်ချင်း ခေါ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ မောင်”

မောင်က နှိုင်းရှိရာ လှမ်းအကြည့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၍ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် လှမ်းခေါ်ရာက လူကိုယ်တိုင် နှိုင်းရှိရာ လျှောက်လာပြီး နှိုင်းပခုံးလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ တွဲခေါ်ပြီး ဒေါ်ဆိုသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီမှာလေ...ကိုယ့်ဇနီး နှိုင်းတဲ့၊ မလှဘူးလား”

“အို...မောင်ကလည်း”

“မရှက်နဲ့ နှိုင်းရေ၊ နေထွဋ်က သူမိန်းမ ဘယ်လောက်ချော ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းကို ကြားနေတဲ့ နေထွဋ်ကြားရအောင်လည်း နှိုင်းက တကယ့်ကိုလှပါတယ်ကွယ်”

“သင့်ခံယူ...မဒေဝီ”

“ဒေဝီပဲ ခေါ်ပါကွယ်”

“ဒေဝီလည်း လှပါတယ်”

“ကဲ...နေထွဋ်၊ နှိုင်းပြောတာ ကြားတယ်နော်၊ ဒေဝီလည်း လှတယ်တဲ့၊ ဒီလောက်လှတာတောင် ပစ်သွားတဲ့သူက ခစ်သွားသေးတာ နှိုင်းရေ၊ ယောက်ျားတွေစိတ်က မြစ်လိုပဲ ကောက်ကွေ့တယ်၊ ခန့်မှန်းရခက်တယ်တဲ့၊ ဟင်း...ဟင်း”

ဒေဝီက နေထွဋ်သွေးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်ပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင် ရယ်လိုက်၍ နှိုင်းနှင့်နေထွဋ်သွေးလည်း ဒေဝီနှင့်အတူ ရယ်မိကြသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ ဒေဝီရယ်၊ တစ်ယောက်မကောင်းတော့ တစ်ယောက်ပြောင်းပေါ့၊ ဒေဝီလို မိန်းမလှလေးကို ချစ်မယ့်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ကိုယ် ကြားပြီးသားပါဗျာ”

“ယောက်ျားတိုင်းကို ပြန်ချစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒေဝီအတွက် အကောင်းသားပဲ နေထွဋ်၊ ခက်နေတာက ဒေဝီနဲ့သား၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက် အချစ်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်က အချစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ဒေဝီတောင် ချစ်စကားတွေ အများကြီးတတ်နေပါလား”

“ဒီလိုပဲလေ၊ သင်ပေးသွားတဲ့သူက သင်ပေးတော့ ဒေဝီလည်း တတ်လာရတာပဲ၊ ကဲ...ဒေဝီပြန်မယ်၊ နေထွဋ်က မိန်းမကို သိပ်ချစ်တဲ့အကြောင်း သတင်းကြီးလွန်းလို့ နေထွဋ်မိန်းမတစ်ယောက်ကြည့်တာ၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလည်း လှပါတယ်၊ သွားရင်နော် နှိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒေဝီမင်္ဂလာဆောင်ကျမှ နေထွဋ်တို့လင်မယားတို့ ဖိတ်လိုက်မယ်”

“အိုကေ”

ဒေဝီ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားချိန်ထိ ဒေဝီစကားတွေက နှိုင်း နားမလည်။ ညိုရွှံစိုသော အသားအရေ၊ အရပ်မြင့်ခြင်သွယ်သွယ်လှလှနှင့် ဒေဝီက ခေတ်မီသော အပြင်အဆင်များကြောင့် ကြည့်၍လှပေမယ့် နှိုင်းလို ဘာတစ်ခုမှ မပြင်မဆင်လှပသော အလှပိုင်ရှင်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။

“ဒေဝီပုံစံက တစ်မျိုးပဲနော် မောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမရဲ့”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ အသည်းကွဲနေသလိုပဲ”

“အသည်းကွဲနေတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းပြောသည့်စကားကို သံယောင်ဆိုက်ရွတ်ဆိုရင်း မျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားသည်။

“မောင် ဒေဝီမျက်နှာကို သေချာမကြည့်လိုက်လို့ပါ၊

သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုတွေ ထင်နေသားပဲ”

“ဟား...မောင့်မိန်းမက ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဗေဒင်

ဆရာမကြီး ပြစ်သွားပါလား”

“နှိုင်းပြောတာ မှန် မမှန် မောင်ပဲဖြေလေ၊ ဒေဝီ သူ

လည်းစားနဲ့ကွဲပြီး အသည်းကွဲနေတာ ဟုတ် မဟုတ်”

“မောင့်မိန်းမပြောတာ ဟုတ်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ကဲ...ကျေနပ်

ပြီလား”

“အင်း...ခစ်...ခစ်”

နှိုင်းက ခေါင်းလေးငဲ့အဖြေမှာ နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းက သားသန္ဓ်အရ ဒေဝီ ပြောသည့်စကားက မှန်ကောင်းမှန်နိုင်ပေမယ့် လေးကို ငွ်နန်းလိုက်သဖြင့် မောင့်နှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့် ယားကိုင်လှည်းသားခံစားချက်အရဆိုရင်တော့ ဒေဝီ ပြောဆိုစွပ်စွဲသွားသလို ဖြစ်သွားကာ နှိုင်း ရယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်က အချစ်မဖြစ်နိုင်တာ နေထွဋ်သွေး ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။

“ဒီနှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို ရိတ်ပါဆို အခုထိ မရိတ်သေးဘူးဟာ...အဲဒါတွေမရိတ်ရင် နှိုင်းအနားကို မလာနဲ့”

နှိုင်းကို သူချစ်သည့်အချစ်မျိုး တခြား ဘယ်မိန်းမကိုမှ

“မရဘူး၊ ပြောတာ နောက်ကျသွားပြီ”

ချစ်နိုင်။ ဒါကို သူပဲသိသည်။

“ဟေး...မောင်”

“သိပ်ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်”

“အို...မလုပ်နဲ့ဆို၊ ယားတယ်ဆို...မောင်နော်”

“တစ်သက်လုံးစာအတွက်လား မောင်”

နှိုင်းက အသည်းအသန်ရုန်းလေ နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းက အသည်းယားပြီး ပိုတိုးဖက်သလို နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုအနှံ့ ချစ်မိမိတွေ အများကြီးရတဲ့အထိ မောင်က ဟောဒီက အချစ်လေး တို အခုလိုပဲ အမြဲချစ်နေမှာ”

တာလည်း ပါပါသည်။ နှိုင်းက သူ့ဘဝ၊ သူ့အနာဂတ်အတွက် တွေ့ရှိခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုအတွက် နှိုင်းကို ကျေးဇူးတင်သည်။

“အခုတော့ပြောတာပဲ၊ နောက်မှ...”

“အခုရော နောက်ရော ဒီအတိုင်းပဲ အမြဲချစ်မယ့်သူပါ ဟု”

ဒေဝီက ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်က အချစ်ဖြစ်နိုင်သည်လို့ ပြောဆိုသွားသည်။

“မယ့်ပါဘူး”

“ကဲ...ဒါဖြင့် မယ့်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး ယ့်သွား”

၁၈၂

ပြော

အောင်”

“မောင်နော်”

“မရဘူး...လာခဲ့”

“အို”

နှေးထွေးသိပ်သည်းသော မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ လှိုင်းနေသည့် ချစ်အနမ်းတွေက လှပသော ကမ္ဘာသစ်သို့ ညှိမ့်ပြင်းစွာ ခေါ်ယူသွားသည့်အတွက် ဒေဝီအကြောင်း နှိုင်း နှေးသည်။

“မောင်အတွက် သားလေးတစ်ယောက်လောက် ထာဆောင်ပေးနော် မာမိကြီး”

“တစ်ယောက်ပဲနော်”

“မရဘူး၊ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်၊ တည်းတည်းသောသားဆိုရင် မောင်လို လူဆိုးလေးဖြစ်လာမှာစိုးလို့”

“အံ့မယ်...ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ သိတတ်နေလိတော့၊ တော်ပြီ...သမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရမယ်”

“မရဘူးကွာ...နှစ်ယောက်”

“တစ်ယောက်ပဲ”

“နှစ်ယောက်”

“ကဲ...ပြောမရလည်း တစ်ခါတည်း အမြွှာနှစ်ယောက်သာ မွေးလိုက်တော့”

နေထွဋ်သွေးထဲမှာ စိတ်မရှည်စွာဆိုလိုက်သည့် စကားသံကြောင့် နှိုင်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် တခစ်ခစ်ရယ်တော့ မောင်က နှိုင်းပါးလေးတွေကို ဇွတ်အတင်း လိုက်နမ်းသည်။

“မောင်သိပ်ချစ်မှန်းသိလို့ သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး”

“မောင်လည်း ဆိုးတာပဲ၊ မချစ်ပါဘူးဆိုတာကို”

“အခု ချစ်သွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“အဲဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ပြောတာ”

“ဘာလဲဟင်”

“စကားကို အကုန်မပြောရဘူးဆိုတာလေ”

“သွားပါ၊ အဲဒါ မောင်ကြောင့်၊ မောင် မကောင်းလို့”

အခုလိုဖြစ်တာ”

“ဘယ့်နှယ်...မောင် မကောင်းရမှာလဲ၊ မောင်ကောင်းလို့ အချစ်စစ်ဆိုတာကို မောင့်အချစ် သိခွင့်ရတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရယ်၊ ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း...မကျေနပ်သေးဘူး၊ မောင့်ကိုချစ်တယ် ပြောမှ”

“မောင်နော်”

“ဟေ့...ပြောလေ”

“ဒီအချိန်ရောက်မှ ပြောနေရဦးမှာလားလို့”

“တစ်သက်လုံးကို ပြောနေရမှာ”

“ကိုပို”

“ချစ်တယ်...ချစ်တယ်၊ ဟောဒီက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“မောင်လည်း နှိုင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

အေးငြိမ်းသော အချစ်ရင်ခွင်ရှိပ်ထဲ အတူနားခိုမိတော့

တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်မမြင်ဘဲ အချစ်တွေချည်း မြင်နေတော့ အားလုံးက ပျော်စရာ ဖြစ်နေ၏။

စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းအရာတွေကိုလည်း အချစ်က ဖုံးနေတော့ အပြစ်ဆိုစရာ ဘာမှမမြင်။ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်နေရတာ ကိုက ပျော်စရာဖြစ်နေပေမယ့် နှိုင်းတို့ဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးထဲကို ထင်မှတ်မထားသူက ဝင်လာတော့ ပျော်နေရသည့် နှိုင်းဘဝလေး ရုတ်တရက် ပျောက်ဆုံးသွားသလို ဖြစ်သွား၏။ ထိုသူက တခြား မဟုတ်။ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

“နှိုင်း”

“ကိုနှစ်ဦး...ဟုတ်ပါတယ်နော်”

နှိုင်း နှစ်ဦးမျက်နှာကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ဆိုလိုက် တော့ သူက ခင်မင်စွာ ရယ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ နှစ်ဦးအစစ်ပါ၊ ဘာလဲ...ကျွန်တော်

က နှိုင်း မမှတ်မိအောင် ပြောင်းလဲသွားလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လို...အရင်က နှစ်ဦးနဲ့ အခု နှစ်ဦး အတူတူ
ဝါပဲ နှိုင်းရဲ့”

ပြီးနေသည့် နှစ်ဦးမျက်နှာကို နှိုင်းကြည့်ပြီး ခေါင်းလေး
ခါလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက အရင်က နှိုင်းသိသော နှစ်ဦး
ပုံစံ မဟုတ်တော့။ အသားတွေဖြူပြီး လူပိုချောလာသည်။ အသုံး
အဆောင် ပစ္စည်းတွေကအစ၊ အဝတ်အစားအဆုံး အားလုံးပြောင်း
လဲသွား၍ သူစီးပွားရေး အဆင်ပြေနေကြောင်း ထုတ်ပြောရန်ထင်
မလိုအောင် အခြေအနေက ဟိုတုန်းကနှင့် တခြားစီဖြစ်သွားသည်။

“ကိုနှစ်ဦး...အခု ဘယ်မှာတာဝန်ကျလဲဟင်”

“ကိုယ် ဒီမှာပဲ တာဝန်ကျတယ် နှိုင်း၊ ပြီးတော့ အနေ
ဘက်က အမွေရလိုက်လို့ ကျောက်ကုန်းမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးရ
တယ်၊ ဟိုမှာရပ်ထားတာ ကျွန်တော့်ကားလေ”

“ဟုတ်လား၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကိုယ်လည်း ဝမ်းသာနေတာ၊ နှိုင်းနဲ့လည်းတွေ့ချင်နေ
တုန်း အခုလိုဆိုရတာ သိပ်ပျော်တာပဲ နှိုင်းရယ်”

နှစ်ဦးစကားတွေက လိုက်လဲသလို နှိုင်းမျက်နှာလေးတို့

ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေကလည်း နူးညံ့ရွှန်းလက်နေ၍ နှိုင်း
ရင်မောသွားသည်။ နှစ်ဦးပုံစံကို မြင်လိုက်ကတည်းက နှိုင်း
အိမ်ထောင်ကျသွားတာကို အခုချိန်ထိ သူ မသိသေးကြောင်း နှိုင်း
သိလိုက်ရ၍ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားသည့် သူ
အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်နေရာမှာ ဆေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောကြရအောင်လား နှိုင်း”

“နှိုင်းကို အခုလိုပိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊
ဒါပေမဲ့ နှိုင်းအမျိုးသားနဲ့ သွားစရာရှိသေးလို့ အချိန်မရလို့ပါ”

“ဗျာ...ဘယ်လို၊ နှိုင်းအမျိုးသား...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှစ်ဦး၊ နှိုင်း အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါ
ပြီ”

“ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမသိလိုက်ပါလား နှိုင်းရယ်၊
နှိုင်းအမျိုးသားက နေထွင်သွေးဆိုတဲ့ လူများလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပါပဲ”

“ဝမ်းသာပါတယ် နှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းတို့နှစ်ယောက်ဘဝက

လနဲ့နေ မြနဲ့ရွှေ ဆိုသလို သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့ နံတွဲလေးတစ်တွဲပါ
ဗျာ”

သိသာစွာ မျက်နှာပျက်သွားတာကို မဖုံးဖိနိုင်သော
ဟန်ဆောင်မကောင်းသူအတွက် နှိုင်း စိတ်မကောင်းပေမယ့် မတတ်
နိုင်ပါ။

“ကျွန်တော် နှိုင်းအတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လေးတော့
ပေးပါရစေဗျာ၊ ပေးခွင့်ပြုပါနော်”

“အားနာစရာ ကိုနှစ်ဦးရယ်၊ နှိုင်းအတွက် မလိုပါဘူး”

“နှိုင်းအတွက် မလိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ၊
ကျွန်တော့်အတွက် နှိုင်းမင်္ဂလာဖွဲ့ကို ဝတ်ပြုပါရစေ၊ ခွင့်ပြုပါဗျာ”

“ကဲ...ပြောမရလည်း ကိုနှစ်ဦး သဘောပဲ၊ နှိုင်းအတွက်
လက်ဖွဲ့ပေးချင်ရင် မမလှိုင်းဆီမှာ ထားခဲ့၊ နှိုင်း သွားယူလိုက်
မယ်၊ အခုတော့ နှိုင်းကို ခွင့်ပြုဦး”

“ကောင်းပါပြီ နှိုင်းရယ်”

ကိုနှစ်ဦး ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့မှန်း မသိသော်လည်း
နှိုင်းကတော့ မောင်နှမလက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူမဘဝထဲက

နှစ်ဦးဆိုသည့်လူကို ဖယ်ထုတ်ပြီးဖြစ်၍ အခုလို လမ်းခွဲရချိန်မှာ
လည်း ဘာခံစားချက်မှ ထင်ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိ၍ အားလုံး ထိုနေရာ
မှာပဲ ပြီးပျောက်သွားသည်။

၁ ၁ ၁

အခန်း (၁၁)

ထိုစဉ်ကတော့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူမ ချစ်မြတ်နိုးရသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်က နှိုင်းကို ဝေဒနာတွေ နှင့်နင်းသည်းသည်း
ပေးကာ ခံစားနာကျင်စေရလိမ့်မည်ဟု မထင်ထားခဲ့။

နှိုင်းနှင့် အသွင်မတူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
ချစ်မိသည့်အတွက်လည်း နောင်တမရခဲ့ပါ။

အရာအားလုံးအတွက် အချစ်ကသာ အနိုင်ယူထား၏။
ချစ်ခြင်း၏ ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကိုသာ နှိုင်း တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပျော့လိုက်
နေမိသည့်အဖြစ်တွေမှာ နှိုင်း ပျော်ခဲ့ရသည်။

“မနေ့က နှစ်ဦးဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် နှိုင်း”

နှစ်ဦးအကြောင်း ပြောသည့် မောင့်လေသံက မာသလို မျက်နှာတင်းနေတာကို နှိုင်း သတိထားမိ၍ မောင့်စိတ်ကိုသိနေ သည့် နှိုင်းက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် မောင့်ခံစားချက်ကို ဟော့ဟဲ ရန် ကြိုးစားသည်။

“နှိုင်းနဲ့လည်း ဟိုတစ်နေ့က ဈေးဝယ်ရင်း တွေ့တယ် မောင်”

နှိုင်းစကားအဆုံးမှာ မောင့်မျက်နှာက ပိုတင်းသွားကာ နှိုင်းကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်သည်။

“အစက ဘာလို့ မောင့်ကို ဒီလူနဲ့တွေ့တာ မပြောတာ လဲ နှိုင်း”

“အရေးတကြီးကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ မောင်ရယ်၊ နှိုင်းမှာ တခြားအလုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ မေ့သွားတာလည်း ပါပါတယ်”

“တမင် မေ့ချင်ဟန်ဆောင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မောင်နော်...နှိုင်းကို စိတ်ဆိုးအောင် လာစေမနေနဲ့”

“စနေတာမဟုတ်ဘူး နှိုင်း၊ တကယ်ပြောနေတာ”

“ဟင်”

“စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ရည်းစားဦး မြေးဦးရ ဆောင် မမေ့ဘူးဆိုတာလေ”

မောင်နှင့်နှိုင်း အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ နှိုင်းကို မောင် ချစ်တာ သိပေမယ့် ဒီလောက်အထိ ပြောလာလိမ့်မည်လို့မထင်ခဲ့။ အခုတော့ မောင့်ပုံစံက နှိုင်းအပေါ် တကယ့်ရန်သူကြီးတစ်ယောက် လိုဆိုတော့ နှိုင်းစိတ်ထဲ မခံချင်စိတ်က ဖျင်းခနဲ ထတောက်သည်။

“မောင် အရက်သောက်လာတာဆိုရင် အိပ်တော့၊ နှိုင်း ဆောင်နဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

စကားနည်းရန်စဲ နှိုင်းဘက်က ပြေငြိမ်းဖို့ ကြိုးစားပေ သော် မောင်က မရ။

တစ်သက်လုံး အရက်ကို မမြင်ဖူးခဲ့သည့် နှိုင်းက မောင်နှင့် ခုမှ အရက်နဲ့နှင့် ယဉ်ပါးခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ မသောက်ပါနှင့်လို့ ဘားလည်းမရ။ စီးပွားရေးလောကမှာ မဖြစ်မနေ ယဉ်ကျေးမှုအရ သောက်ရသည်ဆိုတာနှင့်ပဲ လက်လျှော့ခဲ့ရတာ မောင့်ကို ချစ်တာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပါ။

“မောင့်ကို အရက်မူးပြီး ရစ်နေတယ် ထင်လို့လား၊ အဲဒီ နှစ်ဦးဆိုတဲ့ကောင်ကို မောင် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး၊ ဘာတဲ့...မောင် တို့အတွက် လက်ဖွဲပေးပါရစေဆိုလား ပြောလိုက်သေးတယ်၊ နှိုင်းထုံ ရော အဲဒီလိုပြောလား”

“ပြောပါတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ အဲဒီလက်ဖွဲ”

“နှိုင်းလက်ထဲ ခုထိ မရောက်သေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ မောင်က အဲဒီကိစ္စအတွက် နှိုင်းကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့လက်ဖွဲရရင် နှိုင်း မောင့်ကိုလာပြ သံယောဇဉ်အမျှင်မတန်းနိုင်အောင် တစ်ခါတည်း မောင် ပွဲသီခံ ပေးလိုက်မယ်”

“မောင်ရယ်”

မောင်က ဇွတ်တရွတ်သမားဖြစ်၍ သူနှင့်အပြိုင် ငြင်း မနေတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီကောင်ကိုတွေ့ရင် မမြင်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက် နှိုင်း၊ လုံးဝ စကားလက်ခံမပြောနဲ့”

ဖြစ်ရလေ မောင်ရယ်။ နှိုင်းစိတ်ထဲကပဲ ညည်းလိုက် မိသည်။ နှစ်ဦးဆိုတာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ အပျို လူပျိုဘဝတုန်းက နှိုင်းအပေါ်မှာ မေတ္တာသက်ဝင်ဖူးပေမယ့် အိမ်ထောင်သည် နှိုင်းအပေါ်မှာတော့ စိတ်နှင့်ပင် ပစ်မှားမည့်သူ ချိုး မဟုတ်တာ နှိုင်း သိသလို မောင်လည်း သိစေချင်သည်။

“မောင်ပြောတာ ကြားလား နှိုင်း”

“ကြားပါတယ် မောင်ရယ်၊ ကဲ...အဝတ်လဲပြီး ရေချိုး တော့၊ အားလုံး မောင် စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ် ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုလိမ္မာလို့ မောင့်မိန်းမကို မောင်က ချစ်တာ”

နှိုင်း နဖူးလေးကို ရယ်မောနမ်းရှိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာ ရေချိုး နန်းထဲ ဝင်သွားသည့် ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်ကာ နှိုင်း သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

နှိုင်းကိုချစ်၍ ကျေနပ်ပါသည်။ သဝန်တိုလွန်းတာကိုတော့ နှိုင်း မကြိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်က နှိုင်းလိုမဟုတ်။ ဘယ်လို ပြောပြော မရ။ သူ့စိတ် သူ့သဘောချည်း နေရာတကာ ဖြစ်ခဲ့ရ ၍လား မသိ၊ နှိုင်းအပေါ်မှာလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ရ

ကျေနပ်တတ်သည့် လူစားဖြစ်သည်။

“နှိုင်းရေ”

“ရှင်...လာပါပြီ”

“ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဘေးမှာထားပြီး စိတ်
တွေက ဘယ်ရောက်နေလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“ဘယ်ရောက်ရမှာလဲ၊ ဟောဒီ သဝန်တိုတတ်တဲ့လူကြီး
ဆီ ရောက်နေတာပေါ့”

“သဝန်တိုတာ ချစ်လို့ကွ”

“ချစ်တာတော့ ချစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပြီ၊ မောင့်ကို ဘာမှတရားမချနဲ့၊ ပြောမရရင်
ဟောဒီလို...ဟောဒီလို”

“ဟေ့...မောင်၊ ကြည့်စမ်း...ရေတွေစိုကုန်ပြီ”

ရယ်မောသံလေးတွေကြားမှာ ဒေါသတွေပျောက်ဆုံးသွား
ကာ အချစ်ဥယျာဉ်ထဲ အလည်ရောက်သွားသည့်အတွက် အရာ
အားလုံး မေ့သွားသည်။

နှိုင်းတို့ ချစ်ဆုံးနှစ်ယောက် ပြေလည်ငြိမ်းချမ်းနေချိန်မှာ

မမလှိုင်းနှင့် ရောက်လာသည့် နှစ်ဦး၏လက်ဖွဲ့ကြောင့် နှိုင်း စိတ်
ရှုပ်သွားသည်။ နှစ်ဦးလက်ဖွဲ့က ရိုးပါသည်။ လှပသော အဖိုးတန်
ထမင်းယန်းကန်ပြားတစ်စုံနှင့် ကော်ဖီဆက်မှာ အသည်းပုံလေးတွေ
နှင့် ရွှေအားကွပ်ထားပုံက လှသည်။

မောင့်ဘက်က အပြစ်ရှာစရာအကြောင်း မရှိလောက်ဟု
ထင်သဖြင့် နှစ်ဦးလက်ဖွဲ့ကို မောင့်ကိုပြလိုက်တော့ မောင်က တစ်ခု
ချင်းစီ စိတ်ဝင်စားစွာ ယူကြည့်ပြီး ယန်းကန်တွေအားလုံး ကြမ်း
ပေါ် ပစ်ပေါက်ခွဲလိုက်၍ နှိုင်းရင်ထဲ မောင့်အပြုအမူကြောင့် စိတ်
မချမ်းမသာ စူးအောင့်သွားသည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း...ခွမ်း”

“မောင်”

မောင့်လက်ကို အချိန်မီလှမ်းဆွဲပေမယ့် မမီလိုက်။ မင်္ဂလာ
ဦး လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအားလုံး နှိုင်းမျက်စိရှေ့မှာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ
တစ်စစကွဲကြေသွားပုံကို တအံ့တဩ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်
နေချိန်မှာ မောင်က နှိုင်းအားက ဘာမှမဖြစ်သလို ထသွားသည်။

“နှိုင်းကို ဒါထက် ဆယ်ဆသာတဲ့ ပန်းကန်တွေ နှိုင်းခြားက ဆက်လိုက် မောင်မှာပေးမယ်”

“ဒါ မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့တွေ မောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အလကား အဖိုးမတန်တာတွေ၊ မေ့ဖတ်လိုက်၊ မောင် ထမင်းစားမယ်”

နေထွင်သွေး ဆိုသည့် မောင်က သူလုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး နှိုင်းနားက ဘာမှမဖြစ်သလို ထွက်သွားပေမယ့် နှိုင်းရင်ထဲမှာတော့ ခံစားချက်မျိုးစုံ ရုန်းကြွပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်က သူရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုဦးစားပေးပြီး နှိုင်းရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နည်းနည်းမှ ထည့်တွက်မပေးရအောင် နှိုင်းက မောင်ပြုသမျှ နုရမည့် သံစက်ရုပ်မဟုတ်။ နှလုံးသားနှင့် လူ။ ခံစားတတ်သည်။ ပျော်တတ်သည်။ ဝမ်းနည်းတတ်သည်။ အခု မောင့်အပြုအမူတွေက နှိုင်းကို လူလို့မထင်တာ သိပ်ကို သေချာနေသည်။

နှိုင်းကို တကယ်ချစ်လျှင် နှိုင်းစိတ်ချမ်းသာမှုပေးရမည်။ နှိုင်း ပျော်ရွှင်မှုကို လိုလားသူဖြစ်ရမည်။ အခုတော့ မောင်က

နှိုင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ ထည့်မတွက်။

မောင့်အချစ်ကို နှိုင်း နားမလည်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ နင့်စို့ နာကျင်လျက် နေရာမှာ တွေတွေလေးရပ်နေခိုက်မှာပဲ နောက်ပါးဆီက မောင့်အသံ ပေါ်လာ၏။

“နှိုင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ မောင် ထမင်းဆာနေပြီကွ”

“လာပါပြီ မောင်”

နှိုင်း မောင့်ထံ လျှောက်သွားပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက အသက်မပါတော့။ မောင့်အပြုအမူတွေကို တွေးပြီး ကြောက်ရွံ့သလိုဖြစ်လာ၏။

“ဆောရီး...နှိုင်း၊ မောင်က နှိုင်းကိုချစ်လို့”

“ချစ်လို့...ဟုတ်လား မောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရည်းစားဦးပေးတဲ့ပစ္စည်းကို တာသသကြည့်မနေနိုင်လို့ ခွဲပစ်တာ”

နှိုင်းအကြည့်က မောင့်ထံ ရောက်သွားသည်။ မောင်က နှိုင်းကိုမကြည့်ဘဲ ထမင်းကို ခပ်အေးအေးစားနေ၏။

“မောင် ထင်သလို ကိုနှစ်ဦးက နှိုင်းရဲရည်းစား မဟုတ်ဘူး မောင်”

“မောင် တကယ်ယုံရမှာလား”

“နှိုင်း မောင့်ကို အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ မောင်”

မောင့်နှုတ်ခမ်းမှာ မြင်လိုက်ရသည့်အပြုံးကြောင့် နှိုင်း မောင့်ကို ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

ဘာလဲ...မောင့်အပြုံးက နှိုင်းပြောတာ သူ မယုံဘူးတဲ့သဘောဆိုတော့ နှိုင်း မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“ထားပါ၊ အဲဒီကိစ္စ မောင်တို့မေ့လိုက်ကြရအောင်”

“မေ့လို့မရဘူး မောင်၊ နောက်တစ်ခါ ကိုနှစ်ဦးနဲ့ထဲသက်ပြီး မောင် အထင်မြင်လွဲတာ နှိုင်း မခံနိုင်ဘူး”

“နှိုင်း...မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား”

မောင့်အကြည့်က နှိုင်းမျက်နှာသို့ စူးလက်စွာ ရောက်လာတာကို နှိုင်းမရှောင်လိုက်ပါ။ မောင့်မျက်ဝန်းအစုံကို တညီတညွတ်ပြန်စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ မောင်က စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်ကို ရှေ့တွန်းထုတ်ပြီး နေရာက ထရပ်လိုက်သည်။

“တော်တော်လိမ္မာတဲ့ မိန်းမပဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ထမင်းစားနေချိန်မှာ ရည်းစားဦးအတွက်...”

“မောင်နော်...ဘာရည်းစားဦးလဲ၊ သူနဲ့ နှိုင်း ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ နှိုင်းနဲ့မဆိုင်တဲ့လူရဲ့ ပန်းကန်တွေ မောင် ခွဲပစ်လိုက်၊ နှိုင်းလည်း ဘာမှခံစားမနေနဲ့”

“နှိုင်းခံစားနေတာ ပန်းကန်တွေ မောင် ခွဲပစ်လိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး မောင်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မောင်ကြောင့် ခံစားနေရတာ”

“ဘယ်လို”

နှိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည့် မောင့်ပုံစံကို နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေ၊ စိတ်အလိုမကျခြင်းတွေ အထင်းသားဖြစ်နေတာ နှိုင်း မြင်နေရ၏။

အစတုန်းက နှိုင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ဆက်ပြီး မျိုသိပ်ထားရန် ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း အခုချိန်မှာတော့ ဂုဏ်ဖြင့်

ပြောချင်လာတာနှင့် မောင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“မောင် နှိုင်းကိုချစ်သေးရဲ့လား”

“ဟ...ဒါက ဘာစကားလဲ၊ မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ ရူးမတတ်ဖြစ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား”

မောင့်စကားအဆုံးမှာ နှိုင်း လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

“နှိုင်းကို မောင်တကယ်ချစ်ရင် နှိုင်း စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်း မောင် ပြန်ပုံကြည့်သင့်တယ် မဟုတ်လား မောင်”

“နှိုင်းပြောပုံက မောင်ကပဲ နှိုင်း စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်နေသလိုပါလား၊ ဘာလဲ...ဒီပန်းကန်တွေ မောင်ခွဲပစ်လို့ နှိုင်း တော်တော်စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

ပြောရင်း ပန်းကန်တွေသိမ်းနေသည့် မိလားရှိရာ ဒေါသ မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်၍ နှိုင်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ နှိုင်းရင်ထဲ က ခံစားချက်တွေ မောင် သဘောပေါက်နားလည်လာအောင် ဘယ်လိုပြောရမှာလိမ့်ဟု အပြေးလေး စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နှိုင်းပြောချင်တာ ဒီကိစ္စတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး

မောင်”

“တော်ပြီ...နှိုင်း၊ နှိုင်းပြောစရာရှိတာ နောက်မှပြောတော့၊ မောင် အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလာတာ အနားယူတော့မယ်”

နေထွင်သွေးက နှိုင်းစကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ နှိုင်းကို ကျောခိုင်းထွက်သွား၍ နှိုင်း ပြောရမည့်စကား ဘာတစ်ခုမှ မပြောလိုက်ရဘဲ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ ကားတစ်စီးနှင့်ထွက်သွားသော မောင့် ကို မြင်လိုက်ရတာကလွဲ၍ ဘယ်သွားမယ်၊ ဘာလုပ်မယ် တစ်ခွန်းမှ နှိုင်းကို ပြောမသွားတာကို ရင်နာနေမိသည်။

မောင် နှိုင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲ။

ပထမဆုံးအကြိမ် မောင့်အချစ်ပေါ် နှိုင်း တွေးမိသည့် အတွေးဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း မောင့်အပေါ် နှိုင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ညဉ့်နက်မှ မောင်ပြန်လာတော့ အရက်တွေမူးလာပြီး အိပ်ရာထဲ အဝတ်မလဲနိုင်ဘဲ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားသည်။

မောင် အခုလိုခံစားရတာ နှိုင်းကို သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ

ပြန်တွေးမိတော့ နှိုင်း တွေဝေသွားသည်။ မောင့်အချစ်တွေကို နှိုင်း
 နားလည်ပေးသလို နှိုင်းအချစ်တွေကို မောင် နားလည်မပေးနိုင်တာ
 ကို နှိုင်း ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်တွေကျမိသည်။

နှိုင်းချစ်တဲ့ မောင်ရယ်။

ငြိမ်းချမ်းပြည့်စုံသော အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘယ်လို
 အကြောင်းတရားတွေက နှိုင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြား ဝင်
 ရောက်လာရတာလဲ။

နှိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ်။

မောင့်ကို နှိုင်း ချစ်တယ်။

အခန်း (၁၂)

“ဒေဝီကိစ္စ မင်းမိန်းမ သိရဲ့လား သား”

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ရန် ပြင်နေသည့် နှိုင်းခြေအံ့က ယောက်ျား
 ဖြစ်သူစကားသံကြောင့် နေရာမှာ ရပ်တန့်သွား၏။

“ဒေဝီဘဝနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ တခြားစီပဲ မာမီ၊ ဘာဖြစ်
 လို့ အရင်ကကိစ္စတွေ နှိုင်းကို ဖွင့်ပြောရမှာလဲ”

နေထွဋ်သွေးထဲမှ အဖြေစကားအဆုံးမှာ တစ်ခန်းလုံး
 တိတ်သွားသည်။ နှိုင်းရင်ထဲ ဒေဝီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး
 စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ဒေဝီနဲ့မောင်ကြားမှာ ဘယ်လိုကိစ္စတွေ ရှိနေ

တာလဲ။

“အေးလေ...မင်းတို့ လင်မယားချင်း အဆင်ပြေတယ် ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒေဝီနဲ့နှိုင်း တွေ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေဝီနဲ့နှိုင်း တွေ့ပြီးပြီလားဆိုတော့ နှိုင်း မျက်ခုံးလေး တွန့်သွားသည်။ မောင်သို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒေဝီ ဤမျှအရေးပါ လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ အခုတော့ ယောက္ခမကြီးနှုတ်ဖျားမှာရော နေထွဋ်သွေး နှုတ်ဖျားမှာရော ဒေဝီအကြောင်းတွေ့ချည်း ဖြစ်နေ တာ အံ့သြနေမိသည်။

ဒေဝီကို နေထွဋ်သွေးခေါ်လာ၍ နှိုင်း တစ်ခါပဲတွေ့ဖူး သည်။ နောက်ထပ်လည်း မဆိုဖြစ်တော့။ အခုပြောသည့် စကားများ အရ ဒေဝီနဲ့မောင်ကြားမှာ နှိုင်း မသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေ တာ သိလိုက်ရ၏။

ဒေဝီနဲ့မောင် ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်ကရော ဒေဝီအကြောင်း နှိုင်းကို မသိစေချင်တာလဲ။

“မာမီ ပြန်တော့မယ် သား”

“နှိုင်းရေ...မာမီ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...လာပါပြီ မောင်”

မောင်ခေါ်သံကြောင့် နှိုင်း မောင်တို့သားအမိရှိရာ ဣန္ဒြေ မပျက် ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။

“ပြန်တော့မလား မာမီ”

“ပြန်တော့မယ်၊ မာမီ တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ချင်တယ်၊ ဘယ် လိုကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဆုံးဖြတ်ပါ”

“မာမီ”

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့ သား၊ သမီး...မာမီပြောတာကို မမေ့နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

“မာမီ သွားမယ်”

ကားနားအထိ မာမီကို နှိုင်းတို့ အတူလိုက်ပို့ပြီး မာမီ ကား မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်ပြီးမှ မောင် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ မောင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ မာမိက သူ့ချွေးမလေးကို စိုးရိမ်လို့နေမှာပါ”

မောင့်ပုံစံက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေပေမယ့် နှိုင်း ရင်ထဲမှာတော့ လေးနေသည်။

“ယောက္ခမကိုယ်တိုင်က နှိုင်းအတွက် စိုးရိမ်နေရပြီဆိုတော့ နှိုင်းအခြေအနေက တော်တော်ဆိုးနေလို့လား၊ မောင် နှိုင်းကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ၊ ဒေဝီနဲ့ မောင်က ဘာလဲ”

မောင့်အကြည့်က နှိုင်းထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်သည်။

“သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“သေချာရဲ့လား မောင်”

“နှိုင်းက ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ”

“နှိုင်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မာမိစကားထဲမှာ နှိုင်း လိုက်မမိနိုင်တာတွေ အများကြီးလို့ နှိုင်း ထင်တယ်”

“မာမိစကားတွေ မေ့လိုက်ပါ အချစ်ရယ်၊ ကဲ...မောင် အလုပ်သွားမယ်၊ အဝတ်ထုတ်ပေးဦး”

ဒေဝီနှင့်ပတ်သက်ပြီး နှိုင်းကို မောင်က ဘာစကားမှ အဆက်မခံ၍ ဤမျှလောက်နှင့်ပဲ နှိုင်း ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ မောင် အလုပ်သွားပေမယ့် နှိုင်းရင်ထဲမှာ ဒေဝီအကြောင်းကချည်းစိုးမိုးနေ၍ ဒေဝီ ဘာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ မောင်နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလာကာ မောင့်စားပွဲကို စတင်မွေ့နှောက်ဝစ်သည်။

ဒေဝီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စကို နှိုင်း သိပ်လိုချင်နေပေမယ့် ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့။ မောင့်ခိုင်ယာရီထဲမှာ နှိုင်း ရှာသည်။

“ဟင်”

တစ်နေရာမှာ ဒေဝီအမည်ကိုတွေ့၍ နှိုင်း ရင်ခုန်သွားသည်။

ဒေဝီ နေမကောင်း၍ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရ၊ ဒေဝီ မျက်ရည်ကျတာ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသည်။

ခိုင်ယာရီထဲက စာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ တခြားမပါ။ ရက်စွဲကိုကြည့်လိုက်တော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လက ရက်စွဲဖြစ်နေ၏။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေဝီကို နှိုင်းရှိရာ မောင်ခေါ်လာခဲ့တာ ပြန်

အမှတ်ရလိုက်၍ နှိုင်းရင်ထဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မောင်နဲ့ဒေဝီ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊
စာရွက်တွေကို တဖျပ်ဖျပ် ဆက်လုပ်လိုက်သည်။

မိန်းမတွေစိတ်က နားလည်ရခက်။ နှိုင်းကို ဒေဝီနဲ့
ပေးတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ကိုယ့်အလွန်မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှိုင်းက ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်နေလို့ပဲ။

ဘာတွေလဲ။ နှိုင်း ဆက်ဖတ်သည်။

ပြီးဆုံးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ ဘယ်တော့မှ အသစ်
ပြန်မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိသင့်တယ် ဒေဝီ။

“ဟင်”

ဒါ...ဒါ မောင်နဲ့ဒေဝီ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို
သဘောပေါ့။ နှိုင်းခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးတွေ
ပါ ပြာကုန်သည်။

“ဒါ...မောင့်သူငယ်ချင်း ဒေဝီ”

မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး၊ မောင် နှိုင်းကိုညာတာ၊ ထင်
နေတာ ဒေဝီဆိုတာ မောင့်ရည်းစား၊ မောင့်ချစ်သူ။ မောင် ရက်စက်

တယ်။

မောင့်ကိုမုန်းတယ်...မုန်းတယ်။

ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်တွေက မဆည်
နိုင်။ နှိုင်းကတော့ မောင် စိတ်ချမ်းသာပါစေ၊ ပျော်ပါစေဆိုတဲ့
စိတ်နဲ့ မောင် နှိုင်းအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်
ပါစေ၊ အရှုံးပေးနေတော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မောင်က နှိုင်း
ကိုချစ်လို့ပါဆိုသည့် စကားကိုလည်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ကိုနှစ်ဦးလို ချစ်သူရည်းစားမဟုတ်ခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်
နှင့် နှိုင်းအပေါ်မှာ သဝန်တို့ မနာလိုဖြစ်ခဲ့သည့် မောင်က နှိုင်းကို
သူရဲ့အရင်ရည်းစားဟောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရတဲ့သတ္တိကို နှိုင်း
ချီးကျူးရမှာလား၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်ရမှာလား ဝေခွဲမရ။

မောင့်နေရာမှာ နှိုင်းဆိုရင် နှိုင်းကို မောင် ဘယ်လိုပြော
မှာလဲ။ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှာလဲ။

မောင့်ဒိုင်ယာရီကိုပိတ်ပြီး နှိုင်း အားပါးတရ ငိုချလိုက်
သည်။ နှိုင်းကို မောင် တကယ်မချစ်ပါဘူးဟု နှိုင်း နားလည်
လာတော့ နှိုင်းနှလုံးသားတွေ ပို၍နာကျင်သွားသည်။ မောင်ဖြစ်

စေချင်တာက နှိုင်းဆိုတာ မောင့်ထားရာနေ စေရာသွားရမယ် လုပ်သော ယမင်းရပ်လေးဖြစ်သည်။

ဝမ်းနည်းရလွန်းသဖြင့် နှိုင်းအသည်းတွေ နာနေသည်။ မောင်ဟာ သူ့စိတ်ချမ်းသာမှုကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မကြည့် တတ်သူအဖြစ် နှိုင်း ရင်နာလာ၏။

ညနေ မောင်ပြန်လာတော့ နှိုင်း ဣန္ဒြေမပျက်နေနိုင်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် မောင်က နှိုင်းမျက်နှာပေါ်က အပြောင်းအလဲကို မြင်တာနှင့်သိသည်။

“နှိုင်း ငိုထားတာလားဟင်”

“ခေါင်းကိုက်လို့ မောင်”

“ဆေးသောက်လေ အချစ်ရဲ့၊ လာ...မောင်ကိုယ်တိုင် နှိုင်းကို ဆေးတိုက်မယ်”

ယုယကြင်နာစွာ ဆေးတိုက်နေသည့် မောင့်ရုပ်သွင်ကို နှိုင်း တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလို ငေးငေးလေး ကြည့်နေမိသည်။

“ဟိတ်...ကောင်မလေး၊ မောင့်ကို ဘာလို့ ဒီလောက် ကြည့်နေတာလဲကွ၊ ရက်တယ်”

မောင့်စကားကြောင့် ရင်နာသည့်ကြားက နှိုင်း ပြုံးလိုက် သည်။ ဟိုတုန်းက မောင့်ကို နှိုင်းသာ အသိဆုံး၊ နားအလည်ဆုံး ဟု ထင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ မောင်ဆိုသည့်လူတစ်ယောက်က နှိုင်း သိသော လူဖြစ်နေသလို စိတ်မှာထင်မိသည်။

“နှိုင်း”

“ဟင်”

“ကြည့်စမ်း...ကိုယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ဘေး မှာထားပြီး နှိုင်းအတွေးတွေက ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ”

“မောင့်အကြောင်း တွေးနေတာ”

“ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“မောင် ဘယ်သူလဲဆိုတာလေ”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ မောင်က အကောင်းမှတ် လို့ နားထောင်နေတာ၊ နှိုင်းက မောင့်ကို စနေတာကိုး”

မောင်က နှိုင်း စနေသည်ဟုထင်ပြီး ရယ်နေပေမယ့် နှိုင်းကတော့ မောင့်လို မရယ်နိုင်ပါ။

“မနက်ဖြန် အလုပ်များမယ်၊ အိမ်ပြန်နောက်ကျလည်း”

စိတ်မပူနဲ့ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဟိတ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နှိုင်းကိုကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တစ်မျိုးကိုဖြစ်နေတယ်၊ ပြောစမ်း...နှိုင်း နေမကောင်းဘူး မဟုတ် လား”

“အင်း”

“ကဲ...လာ...မောင့်အချစ်ကို မောင်ကိုယ်တိုင် ချော သိပ်မယ်”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲ နှိုင်းကိုယ်လေး စွေခနဲရောက်သွားစေ မယ့် အရင်လို နှိုင်း မပျော်တော့တာလည်း ထူးဆန်းသည်။ မနက် လင်း၍ မောင် အလုပ်သွားတာနှင့် နှိုင်းလည်း သူမကိုလာခေါ် သည့် မမလှိုင်းကားနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် မဆိုဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သလို မကြာခင် မမလှိုင်းကိုယ်တိုင် သူ့ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်တော့မည် ဖြစ်၍ မင်္ဂလာကိစ္စနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာလည်း ပါသည်။

“မမြင်ရတာကြာလို့လားမသိဘူး၊ နှိုင်း ပိုလှလာတာ

သိလား”

“မမကလည်း၊ ကိုယ့်ညီမကို မြှောက်နေပြန်ပါပြီ”

“တကယ်ပြောနေတာ နှိုင်းရဲ့၊ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ရိပ်သာ စိတ်ချလက်ချ ဝင်သွားနိုင်တာ နှိုင်းအတွက် ပူပင်စရာမရှိတော့ လို့လေ”

“အခု မမလှိုင်းပါ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ပိုစိတ်ချ သွားပြီပေါ့”

“ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ မမသဘောကတော့ ခံနိုင်စွမ်းပါနဲ့ အတူနေချင်လို့ ရိပ်သာ ခဏပဲဝင်ပါ၊ သမီးနဲ့ ကြာ ကြာနေပါဆိုပြီး မနည်းတောင်းဖန်နေရတယ်”

မမလှိုင်းစကားကြောင့် နှိုင်း ဖေဖေနှင့်မေမေကို သတိရ သွားသည်။

“နှိုင်းလည်း ဖေဖေတို့ကို နှိုင်းအိမ် တစ်လှည့်ခေါ်ထား မယ်နော် မမ”

“နောက်တော့ ခေါ်ထားပေါ့ ညီမရယ်၊ အခုလောလော ဆယ်တော့ မမနဲ့နေရတာ ဖေဖေရော မေမေပါ အဆင်ပြေပါ

တယ်”

“အဲဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

မမလှိုင်းက အစစအရာရာ စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်သူ ဖြစ်ရုံမက အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်း၍ အစားအသောက်ကအစ မနုဏ် တစ်မျိုး၊ ညတစ်မျိုး အရသာရှိသော အစားအစာများကို ချက်ပြုတ် ရာမှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မမလှိုင်းပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်နေ မိသည်။

“နှိုင်း ဒီမှာပဲ ဆင်းနေရစ်တော့မယ် မမလှိုင်း”

“ဈေးသွားမှာဆို”

“မသွားချင်တော့ဘူး မမလှိုင်း၊ ကားကိုသာ ရပ်လိုက်

ပါ”

“ကျွီး”

မမလှိုင်းက နှိုင်းသဘောအတိုင်း မှတ်တိုင်ရှေ့မှာ ကား ရပ်ပေးပြီး သူ့ကားလေးကို ဆက်ထွက်သွားသည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက် နှိုင်းမျက်စိရှေ့ရောက်လာသော မြင်ကွင်း

ကြောင့် နှိုင်းမျက်လုံးထဲ ပြာသွားသည်။ မောင်နဲ့ဒေဝီတို့ ရယ် ရယ်မောမော စကားဆိုလျက် မောင့်ကားပေါ် အတူပါသွားပုံက သက်သောင့်သက်သာ။ လမ်းဘေးမှာရပ်နေသည့် နှိုင်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားတာ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား။ ဝမ်းနည်း ရမှာလား။ နှိုင်း အငှားကားတစ်စီးကို တားလိုက်၏။

“ရှေ့ကကားကို မိအောင်လိုက်ပေးပါ ကားအရာ”

ကားဆရာက သဘောကောင်းသလို အခြေအနေကို နားလည်သူဖြစ်ပုံရသည်။ နှိုင်းပြောသည့်အတိုင်း မောင့်ကားကို မိအောင် လိုက်ပေးသည်။

နေထွဋ်သွေးကားက နာမည်ကြီးဆေးခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်က မောင်နဲ့ဒေဝီ ဆင်းလာကာ ဆေးရုံထဲ ဝင်သွားတာမြင်တော့ နှိုင်းရင်ထဲ နှင့်ခဲနဲဖြစ်သွားသည်။

နှိုင်းကိုပြောတော့ မောင် အလုပ်တွေများ၍ အိမ်ပြန် နောက်ကျမည်တဲ့။ မောင်လုပ်မယ့် အလုပ်တွေဆိုတာ ဒါတွေလား။ နှိုင်း ကားပေါ်ကဆင်းပြီး နေထွဋ်သွေးတို့နောက်ကိုပဲ လိုက်သွား ရမလား။ နေရာကပဲ ရပ်စောင့်ကြည့်ရမလား၊ တွေဝေစဉ်းကား

နေခိုက်မှာ ဆေးရုံထဲက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရယ်မောထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“တွေ့လိုက်လား၊ ဒေဝီတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၊ အပြင်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“ဟဲ့...သူတို့က ကွာရှင်းပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အိမ်မှာ နောက်မယားရှိနေရဲ့နဲ့ အရင်မိန်းမနဲ့ တွဲခဲ့တာ မမြင်ဘူးလား”

“အေးဟယ်...အိမ်က မိန်းမ သနားပါတယ်၊ ကိုနေထွဋ်ကြီးက ဒါတော့ မကောင်းပါဘူး”

“ဟင်”

နေထွဋ်ဆိုသည့် အမည်နှင့် ဒေဝီဆိုသည့် အမည်များနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်မှုက အံ့သြမယုံနိုင်စရာဖြစ်၍ နှိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရအောင် အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။

ဘုရား...ဘုရား။

ဒေဝီနဲ့မောင်ဟာ အရင်က လင်မယားဆိုပါလား။ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပြီးမှ ပြန်တွဲကြတာ လက်ထပ်ပြီးသား ဇနီးမယား

အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တာပဲ မဟုတ်လား။

နှိုင်းကိုပြောတော့ ဒေဝီက ဓောင့်သူငယ်ချင်းတဲ့။

လူလိမ်...လူညာ။

ကိုယ့်အပြစ်ကိုကွယ်ဝှက်ပြီး နှိုင်းကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေတဲ့လူ။ နှိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်မှန်သမျှ သူ့အတ္တတစ်ခုတည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ချုပ်နှောင်ထားရက်သူ။ နှိုင်းကိုယ်နှိုင်း ဘယ်လိုပုံစံနှင့် မမလှိုင်းရှိရာ ရောက်လာမှန်းမသိ။ မမလှိုင်းကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာ ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ဘဲ သတိလစ် မေ့ချောသွားသည်အထိ နှိုင်း နှလုံးသားဒဏ်ရာက ပြင်းခဲ့သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ မမလှိုင်းကို ခေါ်ကာ နေထွဋ်သွေးနှင့် အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ မမလှိုင်းကိုယ်တိုင်ထည့် သူ့မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်နေသမျှ ခင်ပွန်းလောင်းကို လွှဲခဲ့ပြီး နှိုင်းခေါ်ရာ တရုတ်တိုက် လိုက်ပါလာခဲ့ရရှာသူဖြစ်သည်တိုင် နှိုင်းကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ အပြစ်မဆိုခဲ့ရှာပါ။ နေထွဋ်သွေးနှင့် ဒေဝီတို့အကြောင်း မမလှိုင်းကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှမသိ။ နှိုင်းပြောသမျှ နားထောင်ပြီး အံ့သြတုန်လှုပ်နေတာပဲရှိသည်။

နေထွဋ်သွေးဘက်ကတော့ နှိုင်း ပျောက်သွားတာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။ လှိုင်းနှင့်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားသည်။

နှိုင်း ကတိတောင်းထား၍ လှိုင်းက လူချင်းအတွေ့မခံသော်လည်း နှိုင်း ဘာကြောင့် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ထားရစ်ခဲ့ရသလဲဆိုတာ ဖုန်းနဲ့ပဲ လှမ်းရှင်းပြလိုက်၏။

ဒေဝီဆိုတာ နေထွဋ်သွေးရဲ့ ပထမ ဇနီးဟောင်းဆိုတာ နေထွဋ်သွေး ဝန်မခံဘဲ နေလို့မရသည့်အဆုံးမှာ မမလှိုင်းကို ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်တော့ နှိုင်းရင်တွေ ပိုနာရသည်။ ပိုအခံရခက်သည်။

နေထွဋ်သွေးစိတ်ကို ပိုကြောက်လန့်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ နှိုင်းထင်သလို ဒေဝီနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိဘူးဆိုတာတော့ မလှိုင်း ယုံပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ဒေဝီကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပါ။

စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ တခြား လူမှုရေးကိစ္စတွေကြောင့် ဒေဝီကိုဆက်ဆံနေရပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ နှိုင်းကလွဲပြီး ဘယ်

သူမှမရှိဘူးဆိုတာ ယုံပါ။

ကျွန်တော်ချစ်တာ နှိုင်း တစ်ယောက်တည်းပါ။ မလှိုင်းရယ်၊ နှိုင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြပါရစေ၊ ဒေဝီလည်း သူ့ယောက်ျားနဲ့ နိုင်ငံခြားကို အပြီးထွက်သွားတော့မှာပါ။”

နေထွဋ်သွေး ပြောသည့်အတိုင်း လှိုင်းက ညီမဖြစ်သူကို ပြောပြပေမယ့် နှိုင်းက ဘာတစ်ခုမှလက်မခံ။ အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတာက တစ်ပိုင်း၊ နှိုင်းကိုလိမ်ရက် ညာရက်တာက တစ်ပိုင်း။ နေထွဋ်သွေး ဘာပြောပြော လုံးဝခွင့်လွှတ်၍မရနိုင်အောင် အသည်းနှလုံးတွေ ခါးသီးနေချိန်မှာ မျှော်လင့်မထားတာ ဖြစ်လာ၏။

အခန်း (၁၃)

“ဝုန်း”

“အမလေး...လာကြပါဦး၊ နှိုင်း ဒီမှာ သတိလစ်သွား
လို့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူရှိနေရာက စကားပြောရင်း
နှိုင်းတစ်ယောက် ရုတ်တရက် သတိလစ်သွားတော့ လှိုင်း ပျာ
သွားသည်။ ညီမငယ်ဒုက္ခအတွက် ရင်ပူနေတာကတစ်ဖက်၊ လှိုင်း
မင်္ဂလာပွဲအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာက တစ်ဖက် ဖြစ်နေဆဲ
နှိုင်း သတိလစ်သွားတော့ ထိတ်လန့်မှုက အဆုံးရောက်သွားသည်။

သို့သော် နှိုင်းက ကံကောင်းပါသည်။ အစားမစား၊ ည အိပ်ရေးပျက်ရက်များ၍ စိတ်ထိခိုက်ကာ လူက ပိန်သွားပေမယ့် နှိုင်းမှာ နေထွဋ်သွေး၏ ရင်သွေးလေးကို လွယ်ဝိုးထားရပြီဆိုသော သတင်းစကားက အားလုံးကို အံ့သြဖျော်ရွှင်မှု ဖြစ်စေခဲ့ပြန်သည်။

“ဒေဝီနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက် မိဘတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးကြောင့် မျက်စိမှိတ် ခွတ်နစ် ကြရတာမျိုးပါဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း လူကြီးတွေရှေ့မှာ လက်ထပ် ပြီး ကွယ်ရာမှာ ချက်ချင်း ကွာရှင်းစာချုပ်နဲ့ အတိအလင်း လက် မှတ်ထိုးခဲ့ကြတာပါ။”

“ဒါတွေ အစကတည်းက ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ နေ ထွဋ်သွေးရယ်”

“နှိုင်းက အစကတည်းက ကျွန်တော့်ကို မုန်းနေတာဆို တော့ လူအိုကြီးမို့ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးသွားမှာ ကြောက်လို့ပါဗျာ”

နေထွဋ်သွေးဘက်က သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူ ဟုတ်နေပေမယ့် နှိုင်းဘက်ကျတော့ အနေအထားချင်းက မတူ။

“မမလှိုင်းလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူးကွယ်၊ လောလောဆယ် နှိုင်းတစ်ယောက်တည်း နေပါစေ၊ နောက်မှ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ညှိကြတော့၊ နှိုင်းကို ဆရာဝန် တာ ဘာအတွက်နဲ့မှ စိတ်ဆင်းရဲမခံရဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“နှိုင်း နေမကောင်းလို့လား မလှိုင်း”

“အင်း”

ဘယ်လိုနေမကောင်းတာလဲဆိုတာတော့ ပြောမပြတော့ ခါ။

နှိုင်းကလည်း သူ့ရင်သွေးလေးကိစ္စ နေထွဋ်သွေးကို ဘာ တစ်ခုမှမပြောပါနဲ့ဟု လှိုင်းကိုပြောထား၍ နေထွဋ်သွေး ကလေး အဖေဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောမနေတော့။

“မလှိုင်းတို့ မင်္ဂလာပွဲ ကျွန်တော်လာမယ်နော်”

“သဘောပါပဲကွယ်၊ မမလည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ ခါဘူး”

“နှိုင်းရောလာမှာလား မလှိုင်း”

“မလာဖြစ်ဘူးတဲ့”

“ဪ”

“နှိုင်းရောဂါက ဘာလဲဟင်”

“ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ အစားပျက် အအိပ်ပျက်တာမျိုး”

“နှိုင်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဂရုစိုက်ပေးတဲ့ မလှိုင် ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ နှိုင်း စိတ်ဆိုးပြေတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်မှာပါ”

နေထွဋ်သွေးက ကိုယ့်အမှား ကိုယ်သိထား၍ နှိုင်း အကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားတာဆိုတာကိုပါ နားလည်သဘောပေါက်ထား၍ နှိုင်းရှိသည့်နေရာထိ ဇွတ်မမေးတော့ပါ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် နှိုင်း စိတ်ဆိုးရအောင် သူ့အမှားကို နှိုင်း ကျေနပ်သည်အထိ တောင်းယူဖို့သာ စိတ်ကူးထားသည်။ လှိုင်း၏မင်္ဂလာပွဲက ခြိမ်းခြံခဲ့သဲ ပြီးသွားသည် လှိုင်းပြောသလို နှိုင်းကို သူ့အစ်မ မင်္ဂလာပွဲမှာ မတွေ့ရတော့ နေထွဋ်သွေးရင်ထဲ ဟာသွားသည်။

မတွေ့ရသည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သည်၊ တွေ့ချင်သည်။ ဒေဝီက သူမခင်ပွန်းနှင့် နိုင်ငံခြားကို အပြီးလိုက်သွား

ပေမယ့် နေထွဋ်သွေးကတော့ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးဇနီးနှင့် မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူ့အမှားအတွက် ရှင်းပြခွင့်လည်းမရ။ နှိုင်းအပေါ်မှာ သူ့ဘက်က မှားခဲ့တာ မှန်သည်။ ဒါကိုဝန်ခံပေမယ့် ဒေဝီအပေါ် ငဲ့စရာတွေရှိ၍ ကင်းကင်းပြတ်ပြတ် မလုပ်နိုင်သည့်ထဲမှာ ငယ်ငယ်ထဲက ကျန်းမာရေးချူချာသည့် ဝေဒီဆိုတာ နေထွဋ်သွေး ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာလည်းပါသည်။ ဒေဝီငွေတွေ ကုမ္ပဏီထဲမှာ အများကြီးရှိနေသည့်အတွက် ကင်းကင်းပြတ်၍မရ။ ဒေဝီကတော့ သူ လုံးဝစိတ်ချယုံကြည်ပြီး ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဒီအတိုင်းထားသွားသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် ဒေဝီကြောင့် နှိုင်းနှင့်ဝေးခဲ့ရသည်။

တစ်ခါမှ ချစ်ဇနီးနှင့် အခုလိုမခွဲဖူးတော့ လူက ရူးမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံး လှိုင်းကို အသနားခံပြီး နှိုင်းရှိမည့်နေရာကိုမေးမှ လှိုင်းက သူ့ကိုသနားပြီး ပြောပြသည်။ သူ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ချစ်သူရှိရာ အပြေးလာခဲ့သည်။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေထဲ
အေးမြနေ၏။ လှပသော ချစ်ဇနီးပုံရိပ်ကြည့်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးမှု
သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိုတင်စိတ်ကူးလာသည့် အငြိ
အစည်အတိုင်း နှိုင်းအိမ်ရှေ့လေးမှာ စာနှင့် ဖန်းစည်းတွေ ထား
လိုက်သည်။ တံခါးခေါက်သံကြား၍ နှိုင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာတော့
ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ရဘဲ လှပသော ဖန်းနှင့် စာအိတ်ညိုညိုကြီး
တစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားသည်။

ပေးသူကိုလိုက်ရှာပေးမယ့် မတွေ့။ နောက်ဆုံး ဖန်းနှင့်
စာအိတ်ကြီးကိုယူပြီး အခန်းထဲမှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်ထပ်
စာချုပ်တစ်ခု၊ ကွာရှင်းစာချုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေ၍ သူမ အံ့သြသွား၏။

လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်လုံးမှာ သတို့သမီးအမည်ထဲ
ဒေဝီဖြစ်နေပြီး တစ်စောင်က နေထွဋ်သွေးနှင့် လက်ထပ်ထားတာ
ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်စောင်က မျိုးလတ်ဆိုသည့်လူနှင့် မကြာခင်
ကမှ လက်ထပ်ထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်သည်။

နေထွဋ်သွေးနှင့်လက်ထပ်စာချုပ်က လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်
က စာချုပ်ဖြစ်ပြီး ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ရှိနေသည့်ရက်စွဲနှင့် လက်ထပ်

စာချုပ်မှာ ရှိနေသည့်ရက်စွဲက အတူတူ တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်
တည်းဖြစ်သည်။ ဒါဆို ဒီစာအိတ်ညိုကြီးကို လာထားသွားသူက
မောင်ပေါ့။

နှိုင်းရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။ မောင့်အကြောင်းတွေး
လိုက်တိုင်း နှိုင်းနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရသည်ကတစ်ပိုင်း၊
မောင်ကိုချစ်သည့်စိတ်နှင့် မုန်းချင်ပါလျက် မုန်းမေ့မရဖြစ်နေသည်က
တစ်ပိုင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်...ဒီမှာ စာတစ်စောင်ပါလား”

လက်ရေးက နေထွဋ်သွေး လက်ရေးဖြစ်၍ စာကိုဖွင့်
လိုက်တော့ သူ့အမှားအားလုံး နှိုင်း ကျေနပ်သည်အထိ တောင်းပန်
ထားသည့်စာဖြစ်နေ၍ နှိုင်းပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ
သည်။

နှိုင်းအပေါ်မှာ လူတကာနှင့် မနာလိုသဝဏ်တိုတတ်ခဲ့သော
မောင်က သူ့အပြစ်ကိုကျတော့ စာလေးတစ်စောင်ရေးပြီး ကျေအေး
ပေးစေချင်တာကို ရင်နာသည်။ နှိုင်းကို မောင်ချစ်သလို နှိုင်းက
လည်း မောင့်ကိုပြန်ချစ်တတ်တာ မောင် မေ့နေပုံရသည်။ တခြား

သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရုံမက ထိုမိန်းမကို နှိုင်းအိမ်ထဲအထိ အတူဝင်ထွက်သွားလာစေခဲ့သူအဖြစ် မောင့်ကို နှိုင်းမုန်းသည်။ ခွင့်မလွှတ်။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း တောင်းပန်စာအမျိုးမျိုးနှင့် လှူသော ယန်းစည်း၊ ယန်းခြင်း၊ အရပ်အမျိုးမျိုး နှိုင်းအိမ်ရှေ့လေးမှာ မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ ရောက်ရောက်နေတာကို နှိုင်း မသိသလို ဟန်ဆောင်ပြီး တစ်ခုမှမယူဘဲ အရေးမစိုက်သလို နေပြလိုက်တော့ ဆွေ့ဆွေ့နုနု နေမရထိုင်မရဖြစ်သူက နေထွဋ်သွေးဖြစ်သွားသည်။

နှိုင်း သူ့ကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် မုန်းနေဆဲဆိုတာသိတော့ နေထွဋ်သွေး စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ နှိုင်းရယ်။ နှိုင်းကို မောင် တင်လိမ့်ညာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ချစ်တဲ့နှိုင်းကို စွန့်လွှဲဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။

နေထွဋ်သွေး ဘာပြောပြော နှိုင်း လက်မခံမှာကိုသိမယ့် ဒါကိုပဲ အထပ်ထပ် သူ တောင်းပန်နေမိသည်။

နှိုင်းက အခုထိ လုံးဝခွင့်မလွှတ်။

“နှိုင်း”

“ဟင်...ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နှိုင်းနားက အခုထွက်သွား”

“မောင် တောင်းပန်ပါတယ် နှိုင်းရယ်၊ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

နေထွဋ်သွေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး နှိုင်း ရင်တွေပိုနာလာ၏။ နှိုင်းကို သူ့အတ္တအတွက် လှည့်စားလိမ့်ညာရက်ခဲ့တာကိုလည်း စိတ်နာသည်။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင်ကျတော့ သိတတ်လှချည်လား ဦးနေထွဋ်သွေးရယ်၊ ရှင် လိမ့်ညာလှည့်စားတာ နှိုင်းကို ချစ်လို့တဲ့လား”

“မောင် မှားခဲ့ပါတယ် အချစ်ရယ်”

“ဘာအချစ်လဲ၊ နှိုင်း ရှင့်ကိုမုန်းတယ် သိလား”

“မုန်းတယ်”

“သွား...နှိုင်းနားက အခုထွက်သွား၊ ရှင်နဲ့မပေါင်းနိုင်ဘူး၊ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ”

“မောင် ခွင့်မပြုဘူး နှိုင်း၊ နှိုင်းဟာ မောင့်ဇနီးအဖြစ်
မောင်နဲ့အတူ အမြဲရှိနေမှ မောင့်ဘဝ ပြည့်စုံမယ်”

“အခုမှ စကားတွေ တတ်နေလိုက်တာ၊ ရှင်တစ်ယောက်
တည်း ချစ်တတ်တယ်ထင်နေလား ဦးနေထွဋ်သွေး၊ ဟောဒီက
နှိုင်းကလည်း သိပ်ချစ်တတ်သူပါရှင်၊ ရှင်လောက် ကြီးမားတဲ့အပြစ်
မရှိခဲ့တဲ့သူကို ရှင် ဘယ်လိုချုပ်ချယ်အမိန့်ပေးခဲ့လဲ”

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာကာ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ
စီးကျသည်။ နေထွဋ်သွေးမှာလည်း သူ့အမှားအတွက် ဘယ်လို
တောင်းပန်ရမှန်းမသိ။ သူ့ဘက်က သိပ်မှားခဲ့တာ သေချာသည်။

အခုချိန်မှာ နှိုင်းကိုချစ်လိုဆိုသည့်စကား မပြောရတော့
ပါ။ နှိုင်းလည်း သူ့ကိုချစ်လို့ မုန်းနေတာ အပြစ်မဆိုသာ။

“ရှင် ပြန်ပါ”

“နှိုင်းရယ်”

“နှိုင်းဘဝမှာ ရှင်လိုလူ မရှိတော့ဘူး”

နှိုင်းစကားကြောင့် နေထွဋ်သွေး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်
နှိုင်းမျက်နှာလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နှိုင်း သူ့ကိုမုန်း

သွားမှာ ကြောက်လာသည်။

“နှိုင်း”

“ရှင်ပြန်တော့လို့ ပြောနေတာနော်”

“တူ...တူ...တူ”

နှိုင်းတို့ စကားပြောနေတုန်း နေထွဋ်သွေးဖုန်းက အသံ
မြည်၏။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လှိုင်း၏ဖုန်းဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“အေး...မမလှိုင်းပါ၊ အခုချိန်ရောက်မှ ဘာမှကွယ်ဝှက်
မနေချင်တော့ဘူး နေထွဋ်၊ နှိုင်းကတော့ မင်းကို စိတ်နာနေမှာ
ပဲ၊ အရေးကြီးတာ နှိုင်း ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် မင်းကိုချစ်
လို့ဆိုတာ နားလည်ပါ၊ နှိုင်းမှာ မင်းရင်သွေးလေး ရှိနေပြီ”

“ဗျာ”

အံ့သြတုန်လှုပ်မှုတွေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ နှိုင်းကို ကြည့်
လိုက်တော့ နှိုင်းက မျက်ရည်ကျနေဆဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဝန်သုံးလကျော်နေပြီ၊ သားကိုရော
အမေကိုပါ သေချာဂရုစိုက်လိုက်ပါ၊ ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားချိန်ထိ နှိုင်း ဝမ်းဗိုက်လေးကို လှမ်းကြည့်ကာ နေထွဋ်သွေး ရင်တွေခုန်လာ၏။

“နှိုင်း”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

“နှိုင်း အော်လည်း မောင် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မောင့်အပြစ် အတွက် နှိုင်း ကြိုက်သလောက် အပြစ်ပေးလည်း ခံမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းနဲ့ သားနားက မောင် ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘူး နှိုင်း”

“ဟင်...ဒါ...ဒါတွေကို ရှင့်ကို မမလှိုင်း ပြောပြလိုက် တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ဖေဖေကြီးက ဂရုစိုက်လိုက်ပါတဲ့”

“အို...မမလှိုင်း ကတိမတည်ဘူး၊ ဒီစကားတွေ မပြော ပါနဲ့ဆိုတာကို”

“မမလှိုင်း အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး နှိုင်းရယ်၊ မောင့်အပြစ် တွေပါ၊ အခုချိန်ကစပြီး မောင့်ချစ်ဇနီးလေး ဘာလုပ်လုပ် မောင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြည်ဖြူခွင့်လွှတ်ပေးပါ့မယ်”

“ရှင်ခွင့်မပြုလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မောင်ကလည်း သဘောပြောတာပါ”

“အို...ဘာသဘောမှ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အခုပြန်”

ဒေါသနှင့် နှိုင်း အော်နေပေမယ့် နေထွဋ်သွေးက ဂရု မစိုက်ဘဲ နှိုင်းရှိရာ လျှောက်လာသဖြင့် နှိုင်း မျက်လုံးလေး ဝိုင်း သွားသည်။

“ရှင်ပြောနေတာ မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလောက်တောင် ပြောမရတဲ့လူ”

“ကဲဟယ်”

“ကဲ...ကဲ”

နှိုင်းကိုယ်လေးကို နွေးထွေးသန့်မာသော လက်များဖြင့် ဆွဲယူသိမ်းပိုက်လိုက်သော လူကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက် ရုန်းကန်ပေမယ့် မအောင်မြင်ပါ။

“သိပ်ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်”

အလွမ်းတွေဝေနေသည့် အနမ်းပင်လယ်ထဲ ရောက်

သွားချိန်မှာတော့ နှိုင်းကိုယ်တိုင် ဒေါသမှန်တိုင်းမထန်နိုင်တော့ဘဲ
စကားသံလေးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရပေမယ့် တစ်ခွန်းသောစကား
ကိုတော့ ရအောင်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ကိုမှန်းတယ်”

၁ ၁ ၁

အခန်း (၁၄)

“ဟယ်...ကိုနှစ်ဦး”

“နှိုင်း”

မထင်မှတ်ဘဲ နှစ်ဦးနှင့်ဆုံလိုက်ရ၍ နှိုင်း အံ့သြသွားသလို
အနားမှာအတူရှိနေသည့် မောင့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်
လိုက်မိတော့ လှိုက်လှဲသောအပြုံးဖြင့် နှိုင်းကို ပြုံးကြည့်နေသည့်
မောင့်အပြုံးမှာ သဝန်တို့ခြင်း၊ မနာလိုခြင်းတွေ မတွေ့ရမှ နှိုင်း
ကျေနပ်သွားသည်။

“ကိုနှစ်ဦး နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီနေရာမှာ ကိုနေထွဋ်တို့စုံတွဲကို တွေ့ရ လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထားဘူးဗျာ၊ ညစာအတွဲစားဖို့ ဖိတ်ပါရ စေ၊ လက်ခံပါဗျာ”

နှစ်ဦးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမော ညစာအတွဲ စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပေမယ့် နေထွဋ်သွေးက နှစ်ဦး ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်မခံဘဲ ချက်ချင်းပြင်းသည်။

“အာ...ဒါတော့ လက်မခံပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တို့...”

“နှိုင်း လက်ခံတယ် ကိုနှစ်ဦး၊ ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ ဆိုတာသာ ပြော”

“သင့်ခံယူပါဗျာ၊ ညစာအတွက် ပင်လယ်စာကောင်း ကောင်းရမယ့် မိုးပြာဆိုင်မှာပဲ စီစဉ်ပါရစေ”

“အိုကေ”

“နှိုင်းတို့ ခုနစ်နာရီရောက်လာမယ်၊ သွားပြီနော် ကိုနှစ်ဦး”

“ခွင့်ပြုပါဦး ကိုနှစ်ဦး”

“ကောင်းပါပြီ ကိုနေထွဋ်”

နေထွဋ်သွေးမှာ မကောင်းတတ်၍ နှစ်ဦးက နှုတ်ဆက် စကားပြောနေရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ မနာလိုဝန်တိုခြင်းတွေနှင့် ပြင်းထန်ပူလောင်နေသည်။ နေထွဋ်သွေး မသွားချင်တာ လက်မခံ ချင်တာ သိသိနှင့် နှိုင်းက လက်ခံစကားပြောသွားတာ သူ့ကို တမင် အနိုင်ယူချင်၍ပြောမှန်းသိ၍ အသာငြိမ်နေလိုက်ရခြင်းဖြစ် သည်။

ဟိုအရင်စိတ်နဲ့ဆို ဒီပုံစံက လင်မယားနှစ်ယောက် စိတ် ကောက်ကြ စကားများကြမှာ ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ကိုယ့် အကြောင်းနှင့်ကိုယ် နှိုင်း စိတ်ဆိုးအောင် ဘာမှမပြောရဲ။

နှိုင်းကလည်း သူ့ကို တမင်ရွံ့ပြီး တခြားယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော နှုတ်ဆက်တာ၊ စကား ပြောတာ၊ ဖုန်းပြောတာ အားလုံး မကျေမနပ် အောင့်သက်သက် နှင့် ဒီအတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေရသည်။

“နှိုင်း”

“ရှင် နှိုင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရှင်ဘာပြောချင်တယ်ဆို တာ နှိုင်း သိတယ်”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အလှပြင်နေသည့် နှိုင်းထံမှ စကားကြောင့်
နေထွဋ်သွေး ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အနက်ရောင်ဂါဝန်နှင့် နှိုင်း
အလှက ရွန်းရွန်းစက်စက် လှချင်တိုင်းလှနေ၏။ သူ့စိတ်အထင်
ခါတိုင်းထက် အလှပိုပြင်ထားသလို ထင်မိ၍ ရင်ထဲပူနေ၏။

“တော်ရုံဆို ရပါပြီ နှိုင်းရယ်၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အလှ
တွေ ပြင်နေတာလဲ”

“လှချင်လို့ပေါ့ရှင်”

နှိုင်းထံမှ ဝန်ခံစကားကြောင့် သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း
မသိဖြစ်သွားကာ မကျေမနပ်နှင့် နှိုင်းမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်
ပစ်လိုက်သည်။

နှိုင်းက သူ့ကို ဂရုမစိုက်။ မှန်ရှေ့မှာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပင်
မပျက်။

ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ခံရုံရှိသည်။ ဒင်နာကို စိတ်
မပါဘဲ လိုက်လာခဲ့ရသော်လည်း မျက်နှာကို နှိုင်းမြင်အောင်
သဘောထားကြီးလေဟန် ပြုံးထားရတာလည်း ပင်ပန်းသည်။

“နှိုင်း ကံကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကိုနေထွဋ်က နှိုင်းကို

သိပ်ချစ်တာမြင်ရတော့ နှိုင်းအတွက် ပျော်ရပါတယ်ဗျာ”

“ကိုနှစ်ဦးကလည်း ကံကောင်းတဲ့သူနဲ့ တွေ့မှာပါဗျာ”

“နှိုင်း ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်ပါစေဗျာ”

“ကဲ...နှိုင်းတို့ပြန်တော့မယ်”

“ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

အပြန်လမ်းက တိတ်ဆိတ်သလို နှစ်ဦးစလုံး ရင်ထဲမှာ
အတွေးကိုယ်စီရှိနေကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နေထွဋ်သွေး
က အရင် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး နှိုင်းဆင်းရန် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

နှိုင်း ကားပေါ်က အဆင်းမှာပဲ

“အ”

“ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အကောင်တစ်ကောင် ကိုက်သွား
ပြီထင်တယ်”

“ဘာအကောင်လဲဟင်”

“မသိဘူး၊ မောင့်ခေါင်းထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာပြီ”

“ဟင်...လာ...လာ၊ နှိုင်းကိုတွဲ မောင်၊ သိပ်မှူးနေ

လားဟင်၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်”

နှိုင်းက အယုံလွယ်သူ၊ ခံစားလွယ်သူဖြစ်၍ နေထွဋ်သွေးပြောသမျှကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် မစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်းယုံပစ်လိုက်ကာ နေထွဋ်သွေးကိုယ်ကြီးကို သူမလက်များဖြင့် ဖမ်းထိန်းမှီတွယ်စေလျက် ယောက်ျားဖြစ်သူကို အိမ်ထဲအရောက် တွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားနေပုံကို ရင်ခွန်ချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် နှိုင်း မမြင်အောင် ပြုံးမိသူက နေထွဋ်သွေး။ ရင်တွေ ဘာတွေ ပြောရန် သတိမရ၊ အရင်တုန်းက ပုံစံလေးအတိုင်း ခင်ပွန်းသည်အတွက် စိုးထိတ်ဖွာဝေနေပုံလေးက နှိုင်းရင်ထဲက ချစ်မေတ္တာကို ဖော်ပြနေ၍ နှိုင်းသူ့ကို တကယ်မမုန်းမုန်း သိလိုက်ရသည်နှင့် နေထွဋ်သွေးရင်ထဲ အေးမြသွား၏။

“နှိုင်း”

“ဘာလဲ မောင်၊ ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ဘယ်မှာလဲ၊ လာကြည့်ပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် ဆရာဝန်ခေါ်မယ်”

နှိုင်းက နေထွဋ်သွေး ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကို လိုက်ရှာနေ၍ နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းလက်လေးကို ဖမ်းဆုပ်ဆွဲယူပြီး

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့တောင်းတင်

နှိုင်းမျက်နှာလေးကို သူနှင့်မျက်နှာချင်ဆိုင်စေလိုက်၏။

“အခုချိန် မောင် သေသွားရင်...”

“အို...မပြောကောင်း မဆိုကောင်း၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မောင်က ဘာဖြစ်လို့သေရမှာလဲ”

“နှိုင်းက မုန်းလို့လေ”

“အို...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

နှိုင်းက နေထွဋ်သွေး မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲလိုက်တော့ နေထွဋ်သွေးက နှိုင်းမျက်နှာလေးကို ဇွတ်လိုက်ကြည့်သည်။

“မောင့်ဘဝမှာ နှိုင်းအချစ်တွေကို မရရင် သေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ အချစ်ရယ်”

“အား”

“ဟင်...မောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရင်ဘတ်ထဲက နာတယ်”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်နော် မောင်”

“မခေါ်ပါနဲ့ နှိုင်း”

“အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မောင့်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း နှိုင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားကာ မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“နှိုင်းရှိရင် အားလုံးဖြစ်တယ်၊ မောင့်အပြစ်တွေကို နှိုင်း ခွင့်လွှတ်ရင်...”

“ဟင်...မောင်...မောင်”

နေထွဋ်သွေးက စကားတစ်ဝက်နှင့် နှိုင်းရင်ခွင်ထဲ သူ့ ကိုယ်ကြီး ငိုက်ကျလာတော့ နှိုင်း ကြောက်လန့်တကြား မျက်ရည် ပေါက်ပေါက်ကျလျက် မောင့်အမည်ကို အထပ်ထပ်ခေါ်နေမိ၏။

“မောင်...မောင်”

“မောင့်ကို နှိုင်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ နှိုင်း အခုလို ဖြစ်ရတာ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့၊ နှိုင်းအပေါ်မှာ မောင် ကိုယ်ချင်း စာနာတတ်အောင်လို့ အခုလို...အဟင်...ဟင်”

“မောင်...မောင်”

“ဗျာ”

“ဟင်...မောင်...မောင်...ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

မောင့်ကိုယ်ကြီးကို သိုင်းဖက်ပြီး အားပါးတရ ငိုနေမိ ရတာ မောင့်အသံကြောင့် အငိုရပ်ပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် မောင့် မျက်နှာကိုမော့ကြည့်တော့ ပြီးနေသည့် မောင့်မျက်နှာကို မြင်လိုက် ရသည်။

“မောင့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်နော်”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ အဲဒါက အရေးမကြီး ပါဘူး၊ ဆရာဝန်ဆီ နှိုင်းတို့အခု သွားမှဖြစ်မယ်၊ လာ...မောင်၊ လာပါ”

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ နေလို့ကောင်း သွားပါပြီ”

နေထွဋ်သွေး စကားကို နှိုင်းက မယုံ။

“မောင်ပြောတော့ မောင့်ခြေထောက်ကို အကောင်ကိုက် တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဆိပ်ရှိတဲ့ အကောင်တော့မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာကောင်လဲ”

“ဟို...အဲဒါက”

“ကြည့်စမ်း၊ နှိုင်းကို မောင် ညာတာပေါ့လေ ဟုတ်လား...သွား...သွား၊ နှိုင်းမှာ တကယ်ထင်ပြီး ငိုလိုက်ရတာ၊ မောင့်ကိုမှန်းတယ်”

“ခုနုတုန်းကတော့ ချစ်တယ်ဆို”

“အို...မသိဘူး...မသိဘူး၊ လူလိမ်လူညာ”

“ညာလက်စနဲ့ မောင့်ဇနီးကို ဆက်ပြီးလိမ်ညာပါရစေဦးဗျာ”

“မောင်နော်...အို”

မောင်ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲရောက်သွားပေမယ့် နှိုင်း နှလုံးသားတွေ မနာကျင်နိုင်တော့ပါ။ မောင်သာ စောစောက တစ်စုံတစ်ရာ တကယ်ဖြစ်သွားရင် နောင်တတွေနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် အဖြစ်ကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့သွားမိပြီးနောက်မှာ မောင့်ကို နှိုင်းမမှန်းနိုင်မှန်း သိခဲ့ရပါပြီ။

“ချစ်တယ် နှိုင်းရယ်၊ မောင်တို့မိသားစုလေး ဘယ်တော့မှ မခွဲဘဲ အမြဲအတူနေကြမယ်နော် အချစ်”

“ဟွန်း...အပြောကတော့ ကောင်းနေတာပဲ”

“လက်တွေ့လည်း တကယ်ကောင်းမှာပါဗျာ၊ မယုံရင်ဟောဒီလို”

“မောင်”

“အို”

ညလေပြည်က ချစ်သူနှစ်ဦးကို တိုးဝှေ့ကျီစယ်သွားပေမယ့် စိတ်မဝင်စား။ တစ်စတစ်စ ပြိုကျလာသည့် အချစ်တို့ ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကောင်းကင်ထဲ အလိုက်သင့်မျောပါသွားသူနှစ်ဦး၏ လှပသော ချစ်အိပ်မက်က ချိုလွင်လတ်ဆတ်သော အနာဂတ် နေ့သစ်ရှိရာကိုသာ ဦးတည်လျက်။

ချစ်သူတိုင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနိုင်ကြပါစေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်

မြပုလဲသွယ်